

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BBC

HERKES BİR
SİLÂH PLÂVİLİR...

DOCTOR WHO

Siluet

Justin Richards



"VASTRA, STRAX VE JENNY Mİ? AH HAYIR, ONLARI RAHATSIZ ETMEMİZE GEREK YOK. GÜVEN BANA."

**12. Doktor'u Viktorya dönemi Londra'sında Paternoster
Çatesi'yle buluşturan yepyeni ve esrarengiz Doctor Who
macerası "Siluet" Türkçede!**

Marlowe Hapworth kildi çalışma odasında ölü bulunur. Kimliği
bilinmeyen bir saldırgan tarafından öldürüldüğü tahmin edilmektedir.

Bu tam da meşhur Dedektif Madam Vastra'ya göre bir ıstır.

Bilimsel boks yapan Rick Bellamy'nin hayatı, cenazeci kılıklı biri
tarafından elinden alınır. Bu olay Sontaran Strax'ı öfkelenendir.

Barajlıklar Karnavali: Acayip ve büyüleyici gösteriler ve akrobatlarla dolu
bir eğlence. Burası Jenny Flint'in sorularına cevap aradığı yerdir.

Bütün bunların birbiriyle bağlantısı nedir? Pek zengin fabrikatör
Orestes Milton'ın bu olaylarla ilgisi ne? Doktor ve Clara hakikatin
peşine düşmek için diğerlerine katılırken, kendilerini hiçbir şeyin ve
hiç kimsenin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyanın ortasında bulurlar.

Gelmiş geçmiş en tehlikeli silah Londra'nın üstüne salınmadan
gerçeği ortaya çıkarmayı başarabilecekler mi?



Çeviren: Ayda Sungur



www.khaki.com.tr

facebook.com/khakiaydin

twitter.com/khakiaydin

Gösteriler BBC
Nepes Theatre, Lee, London'da ve BBC'nin resmi marketinde
Doktor Who ve TARDIS, BBC'nin resmi marketinde

15 TL

İnternet Satış
www.khaki.com



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Siluet

Orijinal Adı: *Silhouette*

İthaki Yayınları - 1035

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*

Editör: *Alican Saygı Ortanca*

Yayına Hazırlayan: *Ozancan Demirişik*

Düzeltili: *Eren Karadağ*

Kapak Uygulama: *Aslıhan Kopuz*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*

1. Baskı, Eylül 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-375-480-0

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Ayda Sungur, 2015

© İthaki, 2015

© Justin Richards, 2014

Kapak Görseli: BBC

Kapak Tasarımı: Lee Binding @ tea-lady.co.uk

Doctor Who is a BBC Wales production for BBC One.

Executive producers: Steven Moffat and Brian Minchin

BBC, DOCTOR WHO and TARDIS (word marks, logos and devices) are trademarks of the British Broadcast Corporation and are used under licence.

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

BBC

DOCTOR WHO

Siluet

BELİSAM ♥

Çeviren
Ayda Sungur



*Alison için,
her zamanki gibi*

AÇILIŞ

Marlowe Hapworth, son öğleden sonrasının büyük bölümünü Buz Panayırı'nda geçirdi. Ocak ayının yakıcı soğuğu, donmaya başlayan bıyığının kenarlarını sızlatıyor; ayaklarının altındaki kar yürürken tatmin edici bir şekilde gıcırdıyordu. Afacan bir çocuğun attığı kartopu kulağının yanından geçerken gülüp çocuğu gaza getirmek için elini kolunu salladı.

Kıydaki yolda bir süre durdu ve Westminster Sarayı'nın önündeki donmuş nehirde paten kayan insanların yaptığı kıvrımları betimlemeye çalıştı. Gülüşmeleri dinleyip genç olmanın verdiği neşeyi düşünürken, ağzından verdiği nefesin buhara dönüşüp havada asılı kalmasını izledi. Kuş kadar özgür olmak ne güzeldi, en azından bir süreliğine... Hapworth, günün geri kalanını çalışmalarından uzakta geçirip işinin başına sabah dönmeye karar verdi.

Nehrin ilerisinde Buz Panayırı'nı buldu. Panayır, Thames'in kıyısından başlayıp buzun üstüne doğru gelişigüzel yayılmıştı. Çadırlar, stantlar, gösteriler ve eğlenceler... Hapworth, direkler üstünde duran hindistan cevizlerinin yerlerine sabitlendiğinden şüphelense de, tahta toplar atıp onları düşürmeye çalıştı. Öyle olsa bile umurunda değildi ki zaten. Upuzun ayaklıklar üstünde durup ayağı karda bir kere bile kaymayan bir cambazın önce kukaları, sonra da yanan meşaleleri havaya atıp tutmasını izledi. Öyle sıcak kestaneler yedi ki ağzının tepesi haşlandı.

Tahtadan oyulmuş hayvanlardan küçük keklere, bonbon şekerlerden dantel örtülere kadar binbir türlü şey satan bir dizi standın sonunda, Gariplikler Karnavalı'na giden bir işaret gördü. Buz Panayırı'ndan nispeten uzakta yer alan bu *karnaval*, sirk, panayır ve sergilerden oluşuyor gibi gözüküyordu. Hapworth içeriye girmek için kapıdaki çocuğa bir kuruş ödedi, sonra da büyülenmiş bir şekilde karnavalı dolaşmaya başladı.

Beline kadar çıplak vücudu dövmelemlerle kaplanmış zorba tipli bir adam, durmadan gülerken bir yandan da sağlık toplarıyla hokkabazlık yapıyordu. Bir çingene kadın masada oturmuş, dikkatle kristal küresini inceliyordu. Türlü türlü cadılar, içindekileri İnanılmaz Sakallı Kadın, Gerçek Kurt Çocuk, Görülmemiş Yaratıklar – *doğaüstü hayvanlar* gibi isimler ve diğer ilgi çekici eğlencelerle tanıtıyordu. Kâh gülmek, kâh ürkmek, kâh hayret etmek için hepsine para ödedi.

Aralarında en etkileyici olanı ise Gölge Oyunu'ydu. Hapworth'un gölge kuklası sanatına karşı ta Hindistan ve Uzak Doğu'da geçirdiği zamanlardan kalma bir beğenisi vardı. Geniş çadırın içine girdiğinde anlık bir endişeye kapıldı: Ya bu gösteri hatırladığı sanatın cansız bir taklidi, gençlik günlerinde çokça hayranlık duyduğu yeteneklerin acemice hazırlanmış bir kopyası olursa? Sümüklü bir kızla buram buram bira kokan ve çoktan horlamaya başlayan bir adamın arasındaki yerini aldı. Birkaç saniye sonra ikisine dönüp bir daha bakmadı bile...

Zil o kadar uzun ve ısrarlı çaldı ki Carlisle gelenin ya alacaklı ya da polis olduğunu düşündü. Kapıyı açtığında efendisinin girişte dikildiğini görünce oldukça şaşırdı. Carlisle, Bay Hapworth'ü neredeyse hiç böylesine kendinden geçmiş görmemişti. Karların yansıttığı soluk ayı ışığında nefes nefeseydi ve tedirgin bir siluet gibi duruyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı, Carlisle’ı itekleyip hole geçerken.

Uşak sormadan edemedi. “İyi misiniz efendim?”

“İyi mi? Ah, evet. Ama gördüm...” Hapworth başını salladı. “Göz yumulmayacak şeyler gördüm. Ne yapmalı?” diye düşündü. “Ne yapmalı?”

Hapworth yukarı çıkıp çıkmamaya karar verememiş gibi merdivenlerin başında durup sessizliğe gömüldü.

Carlisle, Hapworth’ü rahatsızlık verici dalgınlığından koparmak umuduyla, “Efendim, size gelen birkaç mektup var,” demeyi göze aldı.

“Mektup,” diye tekrarladı efendisi. “Evet, tabii ya. Bir mektup. Hemen ona bir mektup gönderip neye şahit olduğumu anlatmalıyım.”

“Efendim?”

“Kalem ve mürekkep.” Hapworth başını hararetle bir şekilde sallayarak onayladı. “Çalışma odamda. Öğleden sonra neler olduğunu aynen yazacağım, sen de götüreceksin. Derhal.”

“Elbette efendim. Mektubun kime ulaştırılması gerektiğini öğrenebilir miyim?”

Hapworth aceleyle odasına dalmıştı bile. Carlisle onu geniş odanın içine kadar takip etti. Her duvarda tavandan yere kadar sıralanmış kitaplıklar, yalnız bir duvarda büyükçe bir pencereyle rafların arasından çıkarak odaya hafif bir aydınlık yayan gaz lambaları tarafından bölünüyordu. Odanın ortasında büyük bir Dünya modeli vardı. Bir tarafında Hapworth’ün çalışma masası duruyordu, diğer tarafında ise küçük bir masada içki sürahisi ve bardakları vardı. Hapworth doğruca çalışma masasına yöneldi, kalemiyle mürekkebin almadan önce tablasından bir kâğıt çıkarıp sümenin üstüne yerleştirdi.

“Efendim?” diye hatırlattı Carlisle. “İletmemi arzu ettiğiniz mektup? Kimin için?”

Hapworth şöyle bir baktı. Bakışları gölgelenmiş, yanakla-

rı çökmüştü, kalemi tutmaya çalışan parmakları titriyordu. “Kime olacak, Meşhur Dedektif’e tabii ki. Madam Vastra’ya.”

Carlisle kendine engel olamayıp ürperdi. Daha önce Pater-noster Sokağı’nda bulunmuştu. Hapworth, Madam Vastra’yla tanışıyordu ve Madam birkaç olayda efendisinden bilgi almak için Bay Hapworth’e başvurmuştu. Carlisle peçeli kadını so-guk ve bir hayli rahatsız edici buluyordu.

“Bir an önce yazmalıyım,” diye üsteledi Hapworth. “Beni yalnız bırak. İşim bitince seni çağırırım.”

Hapworth konuşurken kalemini bıraktı ve Carlisle’in pe-sinden kapıya gitmek için ayağa kalktı. Uşak hole çıkar çık-maz arkasından kapıyı kapattı. Bir saniye sonra Carlisle kapıyı kilitleyen anahtarın sesini duydu. Efendisinin tepeden turnağa korku içinde olduğunu anca o zaman fark etti.

Çalışma odasındaki Hapworth, panjuru ve pencereyi ka-pattı, sonra da perdeleri çekti. Sinirlerini kontrol altına almaya çalışırken bir yandan da gazı açarak lambaları yaktı.

Masasına oturmadan önce durakladı. Paltosunu çıkarıp kürenin üstüne serdi. Üstündeki son kar taneleri de erimişti, yine de bir parça beyazlık hâlâ gözüküyordu. Paltonun cebin-den gözüken bir beyazlık... Hapworth içindekini almak için paltoya uzanıp Gariplikler Karnavalı’na girerken aldığı bileti çıkardı. Bilet nemli ve lekeliydi. Bileti çıkarırken daha küçük birkaç kâğıt parçası da beraberinde gelip cilalı parkeye saçıldı. Parçaları toplamak için eğildi.

Kuş şeklinde katlanmış, kar gibi beyaz üç parça kâğıt. Kâğıtlar ustaca katlanmıştı; daha da etkileyici olanı, kuşlar öylesine küçüktü ki yalnızca birkaç santim genişliğindeydi. Hapworth kâğıttan kuşlarla Karnaval biletini masasındaki gösterişli mektup açacağına yanına bıraktı ve önündeki kâğıda yazmaya başlamadan önce düşüncelerini toparlamak için oturdu.

Hafif bir esinti katlanmış kâğıtları öyle bir oynattı ki, bir an için kuşların kanatlarının hayat bulduğu yanılsamasını uyandırdı. Hapworth pencerenin bir ucundan öteki ucuna doğru kısa bir bakış attı, ne var ki panjurdan ve kapalı perdelerden başka bir şey göremedi. Kaşlarını çatı.

Kapının diğer tarafındaki Carlisle bekledi, ne yapması gerektiğini kestiremiyordu. Bay Hapworth'ün işinin ne kadar süreceğine dair hiçbir fikri yoktu, ama bir yandan uzaklaşmaya cesaret edemiyordu da. Efendisi ona her an ihtiyaç duyabilirdi.

Bütün holde yankılanan çığlığı çalışma odasının ağır kapısı bile bastırmaya yetmedi. Hiç bitmeyecek gibiydi, acıyla yankılanan kulak tırmalayıcı bir sesle kısılana kadar...

"Efendim?" diye seslendi Carlisle. "Bay Hapworth?"

Kapı hâlâ kilitliydi. Kapiya omuz atmaya başlayan Carlisle, telaş ve paniğin getirdiği kuvvetle üçüncü denemesinde kapıyı kırmayı başardı. Kapının çerçevesi daha fazla dayanamazken parçalara ayrılan tahtanın sesiyle birlikte tökezleyerek odaya daldı.

Hapworth hâlâ masasındaydı, fakat öne doğru yatmış, vücudu yan dönmüştü. Bir eli çaresizce öne doğru uzanmış, parmakları eğri büğrü bir pençe gibi kıvrılmıştı. Dehşetle açılmış cansız gözleri, kapı boşluğunda duran Carlisle'a bakıyordu.

Önündeki kâğıda sadece iki kelime yazmıştı: *Madam Vast-ra*. Kâğıt, kırmızı beneklerle lekelenmişti.

Carlisle etrafı dolandı, dehşete düşmüştü. Kendisi ve Hapworth'ün cansız bedeni dışında kimse yoktu. Pencerenin panjuru kapalıydı. Odanın tek kapısını da içeri girmek için o kırmıştı.

Hapworth'ün kürek kemiklerinin arasından keskin ve metal bir mektup açacağı çıkıyordu. Kan sızarak masaya damlar-ken koyu kırmızıya boyanmış kâğıt, damlaları içine çekiyordu.

BÖLÜM

1

Bar kalabalıktı. O kadar kalabalıktı ki içeridekiler neredeyse birbirlerinin ayaklarına basarak duruyorlardı. Barın bir köşesinde yalnız başlarına oturan iki adam hariç. Sanki ortada kelimelere dökülmemiş bir anlaşma varmışçasına kimse onların olduğu tarafa yaklaşmıyordu.

Rick Bellamy'ye dair her şey öfke doluydu. Yüzü her zaman asık, elleri –büyük bira bardağını kavradığı anların dışında– yumruk gibi sıkılmış, duruşu ise adeta bir boksörünki gibi göz korkutan cinstendi. Ses tonu da bu duruma bir istisna değildi.

“Bir kuruş!” diye kelimeleri önündeki bar tezgâhına tükürür gibi söylendi. “Ben de o zaman değişik bir şeyler vardır diye düşünmüştüm, ama nerde, müşteriler için hazırlanmış her zamanki palavralardan ibaretti. Saçmalık ve ıvır zıvır doluydu resmen. Ucubeler ve gösteriler. Tamam, belki birazcık ilginçti. Ama tamı tamına bir kuruş yahu! Gariplikler Karnavalı mı? Dolandırıcılık daha çok yakışırdı.”

“Öfkeli mizacınız kendinizi haklı çıkarmanızı sağlıyor.” dedi Bellamy'ye eşlik eden kişi. “Ortalığı yakıp yıktığınızı, sonra da para iadesi talep ettiğinizi tahmin ediyorum.”

Bellamy bardağını kafasına dikip sertçe bar tezgâhına koydu. “Şey... Öyle olmadı aslında,” diye itiraf etti. “Yine de onlara biraz akıl verdim tabii. Düşüncelerimi söyledim. Ne kadar

sinirlendiğimi güzelce açıkladım. Sonra da deneyim deneyimdir dedim ve bir şeyler içmek için buraya geldim. Bir tane daha ister misiniz Strax Bey?”

“Bana bırakın.” Bay Strax kendi bardağını bitirdi. Boş bardağı tezgâha koymak yerine alelade bir şey yapıyormuş gibi iri parmaklarının arasında sıkıştırıp tuzla buz etti. “Çocuk!” diye bağırdı barın öteki ucuna. “İki bira daha.”

Garson kız iç çekti ve servis yaptığı müşteriyi bırakıp bira almaya gitti.

“Bu akşam çalışmıyor musunuz Strax Bey?” diye sordu Bellamy, içkilerinin gelmesini beklerken.

“Hanımım bir meseleyle ilgileniyor, fakat ben ona katılmayı reddettim. Hızlı ve stratejik bir değerlendirme sizin burada olacağınızı düşündürdü.”

“Müteşekkirim,” demesine rağmen Bellamy’nin yüzü hâlâ asık ve öfkeli duruyordu.

“Ayrıca bitmek tükenmek bilmeyen hiddetinizi coşku verici buluyorum. Çoğu insan öfkesini saklı tutmayı tercih eder. Belki daha sonra biz de kavga edebiliriz,” diye umutla ekledi Strax.

“Bu akşam değil. Galiba içkiyi biraz fazla kaçırdım. Hem yarın öğleden sonra bir eldivensiz boks maçım var. Arzu ederseniz gelip izleyin. Kararahlılar bölgesinde.” *

“Ah, spor!” Strax kafa salladı. Vücudunda hatrı sayılır bir boyun bulunmadığından, kafasını sallaması için bedeninin üst kısmının büyük bir bölümünü oynatması gerekti. “Gelebilirim gerçekten de. Bu kara rahiplerden kaç tane öldüreceksiniz?”

Strax ve Bellamy’nin sohbeti bittiğinde bar nispeten tenhalaşmıştı. Daha önce dediği gibi, Strax Bellamy’nin sözcüklerinden mimiklerine kadar her hareketinde öfke saçmasının çoğu insanla kıyaslandığında coşku verici bir değişiklik olarak görüyordu. Bellamy’ye aslında bir insan değil, çok daha üs-

* Blackfriars: Londra’da bulunan bir semtin adı. -çn

tün olan Sontaran ırkına mensup bir klon savaşı olduğunu ve geçici olarak tarih öncesinden kalma bir kertenkele kadına hizmet ettiğini söylemedi tabii ki. Gerçi söyleseydi bile Bellamy muhtemelen kafa salları, içkisini bir dikişte bitirir, sonra da Doğu Yakası'nın durumundan şikâyet ederdi. Ya da hükümetin yetersizliğinden. Ya da parasızlığından ve kazançlı bir iş bulamamasından. Ya da bira fiyatlarından. Arkadaşlık kavramı ikisine de yabancıydı, ama arkadaşlarını saymak zorunda kalsalar ikisi de birbirlerinin nispeten kısa olan listesinde yer alırdı.

Hatta Bellamy'nin açısından Strax listenin içerdiği tek isim olurdu.

“Yarın Kararahipler’de görüşürüz belki,” dedi Bellamy, meyhanenin önünde yollarını ayırırken.

“Kesinlikle ihtimal dahilinde,” diye onayladı Strax. Sonra da Bellamy'nin sırtını sertçe sıvazlayıp koca adamı sendeletti. Bellamy, Strax'tan bir kafa boyu daha uzundu ve neredeyse aynı genişlikteydi; bir dövüş esnasında Strax'ın karşısında birkaç saniyeden fazla durabilecek ender insanlardan biriydi. “Ben daha önce Başsız Keşişler’e karşı savaşmıştım,” diye anlatmaya başladı Strax. “Birkaç kara rahip vız gelir. Yalnız önceden buluşup uygun bir strateji belirlememiz lazım.”

“Her neyse... E iyi geceler o zaman,” deyip Strax'ın ona yaptığı gibi sırtını sıvazlamak için gönülsüz bir girişimde bulundu. Strax normalde çoğu insanı yere yapıştıracak bu darbe-yi doğru düzgün fark etmedi bile.

Strax, uzaklaşan Bellamy'yi gaz lambalarının ışığı altında bir gölgeye dönüşene dek izledi. Daha sonra dönüp Paternoster Row'a doğru gitmeye başladı. Hava yine karlıydı, birkaç kar tanesi havada tembel tembel süzülerek koyu renkli ceketine düştü. Strax soğuğu umursamadı. Aklı çoktan eve döndüğünde yapacağı işlere odaklanmıştı. Gözetleme sistemlerinin kurulması gerekecekti. Onun yok edici tüfeğin iyonlardan

arındırılmaya ve şarj edilmeye ihtiyacı vardı. Birileri içeri girmeye çalışmış mı diye pencere ve kapı kilitlerini kontrol edecekti. Ayrıca yıkanmayı bekleyen bulaşıklar da vardı.

Gecenin soğuğu Bellamy'nin aklını yürüdükçe berraklaştırdı. Kar gittikçe yoğunlaşıyor, kaldırımların ve geniş omuzlarının üstünde birikmeye başlıyordu. Sokaklar sessizdi, ama söz konusu Londra olduğundan asla ıssız değildi. Acele ettiği belli olan bir araba, atların toynakları ve arabanın demir kaplı tekerlekleri tangırdaya tangırdaya Arnavut kaldırımı biçimindeki yolun üstünde, yanından geçiverdi. Bir sokak arasının başında, yüzü badana yapmışçasına ağır makyajlı bir kadın eksik dişli ağzıyla Bellamy'ye kocaman sırıttı. Bellamy onu görmezden geldi.

Daha ilerde, büyük bir fabrika binasının yanından geçerken gaz lambasından gelen ışık, bir diğer dar yolun duvarına yaslanmış birinin gölgesini aydınlattı. Elini kaldırıp Bellamy'ye işaret etti. Bellamy onu da aynı şekilde görmezden gelmişti.

Ki...

Durdu ve geri döndü. Duvardaki gölgeyi görebiliyordu. Lambanın ışığını da görebiliyordu. İyi de... Bu kimin gölgesiydi? Orada kimse yoktu.

Gölge ısrarlı bir şekilde yine eliyle onu çağırırdı. Daha sonra, Bellamy'nin onun peşinden geleceğinden eminmiş gibi arkasını döndü ve dar sokağın içine doğru ilerledi. Bellamy hâlâ hiç kimseyi göremiyor, hiçbir ayak sesi işitmiyordu. Gölge başka insanların dikkatini çekti mi diye etrafına bakındı, fakat sokak bomboştı. Zaten asık olan yüzü daha da buruştu ve Bellamy sonunda merakına yenik düştü.

Sokak karanlıktı, ama daracık yolun duvarına yansıyan gölgeyi görebiliyordu. Gölge durakladı, arkasına döndü ve yine onu kendine doğru çağırırdı. Bu şakayı yapan her kimse, Bellamy ona yettiğinde böyle eğlenemeyecekti. Onu yaka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ladığında bu tarz hokkabazlıklar hakkında ne düşündüğünü açıklayacaktı, hem de kesin bir üslupla.

Bellamy, gölgenin arkasından uzun ve hızlı adımlar atarak ona yetişmeye çalıştı. Sokak aniden başka bir yöne doğru kıvrıldı, dönemeçte büyük bir yapının kapıları vardı – bina terk edilmiş bir depo ya da fabrikaya benziyordu. Yolun bu kısmı yayılan ışıqla soluk bir sarıya boyanmıştı. Sokağın sonunda bir lamba yanıyordu ve lambanın olduğu yer yeniden ana caddeye bağlanıyordu. Işığın altındaki kar taneleri soğuk zemine doğru inerken döne döne dans ediyordu. Gölgeden de, gölgenin sahibinden de hiçbir iz yoktu.

Bellamy öfkeyle homurdandı ve gerisin geri yürümek üzere döndü. Tam döndüğü sırada devasa binanın kapısından bir adam çıkıverince Bellamy'nin nefesi kesildi. Bellamy bu adamın gölgeyi yansıtan kişi olmadığından emindi. Karşısındaki insan sıskaydı, nerdeyse bir deri bir kemik kalmıştı. Çukurlarına iyice gömülmüş gözler, çökük yanaklar. Dar ve kemerli bir burun. Ayrıca giydiği uzun frakın kolaylıkla ayırt edilebilen bir kalıbı vardı, siyah şapkasından bahsetmeye ise gerek bile yoktu. Şapkasının arkasından siyah kuşağa benzeyen bir şey sarkıyordu. Gölgenin sahibi bu adam olmayabilirdi, fakat kendisi adeta karanlıkla birleşmiş gibiydi. Elindeki eldivenler bile o kadar siyahtı ki selam vermek için elini kaldırdığında eldivenleri sanki ışığı emiyordu.

“Birine böyle sessizce yaklaşırken daha dikkatli olmalısınız,” dedi Bellamy. Sonra, “Bu yönden gelen başka bir herif gördünüz mü?” diye sordu merakla.

“Sadece siz.” Adamın sesi derinden ve etkiliydi. Katı yüz ifadesi değişmedi.

“Bir cenazeye gidiyormuş gibi görünüyorsunuz,” dedi Bellamy.

Karşısındakinin ifadesi hâlâ aynıydı. “Kim demiş cahiller ironiden anlamaz diye?”

Bellamy öfkesinin kabardığını hissetti. “Kimler kimler? Siz beni aşağılamaya mı çalışıyorsunuz?” Havaya kaldırdığı yumruğuyla öne doğru adım attı.

Geçen kısa bir sürenin sonunda siyahlar içindeki uzun adam sokağın içine doğru ağır ağır yürümeye başladı. Bir an için durakladı, vücudu hapşıracakmış gibi gerildi. Ifadesiz çehresi birdenbire yerini sanki hırlayacakmışçasına kusursuz bir öfkeye bıraktı. Bir saniye sonra öfkesi dindi ve yüzü biraz önceki ifadesiz görünüşüne geri döndü.

Onun arkasında Bellamy’nin eğri büğrü bedeni yerde hareketsiz yatıyordu. Kıyafetleri, pörsümüş ve bir deri bir kemik kalmış vücudu için fazla büyüktü. İskelet gibi bir el zemin boyunca uzanmış, etsiz parmakları tam da çaresizce kaldırım taşlarına uzanırken donakalmıştı, yitip giden hayatının son anlarını tutınaya çalışıyormuş gibi...

BÖLÜM

2

“Kral Arthur.”

“Hayır.”

Clara dik dik baktı. “Ne demek *hayır*?”

Doktor, TARDIS’in kumanda panelinden gözünü ayırmaksızın, akan trafiği durduran polisler gibi elini havaya kaldırdı.

“Hayır. Kral Arthur olmaz.”

“Bana sen seçebilirsin demiştin ama.”

“Mantık sınırlarını aşmadan.” Gözü hâlâ paneldeydi.

“Öyle bir şey söylemedin. Sen seçebilirsin, dedin. Herhangi bir yer, herhangi bir zaman, herhangi bir kişi, dedin. Kral Arthur’u seçiyorum işte.”

“Hayır.”

“Başa döndün.”

“Yine de hayır,” derken kafasını kaldırıp baktı. Gözleri karanlıkta kaybolmuştu, bu yüzden şaka mı yaptığını, yoksa gayet ciddi mi olduğunu anlamak Clara için bir hayli zor oldu. Yüzünün geri kalanı her zaman ciddi gözükürdü, asıl tüyoyu veren gözleriydi. Görebilerseniz şayet...

“Pekâlâ, neden gitmiyoruz?”

“İyi bir zaman değil, başka bir nedeni yok.”

“Yapacak daha iyi şeylerin mi var?”

“Kral Arthur’un dönemi iyi bir zaman değil. Leş kokulu-

dur, pistir, tehlikelidir... Kesin nefret ederdin. Ayrıca..." Kuvanda paneline geri döndü; ekrana bakarken bir yandan da eliyle çenesini destekliyordu.

"Ayrıca?" diye sordu Clara, Doktor'un yanına gidip omzunun üstünden ekrandaki karmakarışık eğriler ile imgelere boş boş baktı. "Ayrıca ne?"

Doktor içini çekti, doğruldu ve elini ekrana doğru salladı. "Bak işte. Sadece bir bak. Orada. Gördün mü?"

"Şey, hayır. Bozulmuş mu?"

Bu sorusu ona havaya kalkmış bir kaş olarak geri döndü.

"E ne o zaman?"

"Enerji sıçraması."

"TARDIS'le ilgili bir sorun mu var?"

"TARDIS değil, hayır. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında, Londra'nın göbeğinde meydana gelen bir enerji sıçraması. Birileri nükleer ötesi bir güç kaynağı kullanıyor ve bu iyi bir şey değil. Ah, hem de perdelemişler." Elleri arkasında, kafası öne eğik bir halde konsolun çevresinde uzun adımlarla yürürken değerlendirme yaptı. "Ki bu da doğal bir olay ya da aygıtsal bir bozukluk olamayacağını kanıtlıyor."

"Öyle gözüküyor. Viktorya dönemi Londra'sı mı?"

"Evet, ben de öyle dedim."

"Madam Vastra olabilir mi? Belki de Strax yeni bir nükleer ötesi silahla düşüp kalkıyordur."

"Gayet mümkün. Ama o değil." Doktor başını iki yana salladı. "Hayır hayır hayır. Onlar asla bu kadar dikkatsiz olmazdı. Bu keşfedilmeyi istemeyen, ama içinde bulunduğu zamanın gerektirdiklerinden haberi olmayan biri."

"Yani Kral Arthur'u boş verip bu nükleer ötesi sıçramayı çözmeye gidiyoruz, bunu mu öneriyorsun?"

Doktor düğmelerle oynamaya başlamıştı bile. "Öneri değildi." Clara'ya şöyle bir göz attı. "Ortama uyum sağlayan bir şeyler giysek daha iyi olmaz mı sence de?"

“Sen zaten 1850’lerden fırlamış gibi gözüküyorsun,” dedi Clara.

“Biz nezaketen kullandığım bir kelimeydi. Gerçekten kendimi kastetmemiştim.”

“Hayret...” Clara açık mavi bluzuna ve kısa eteğine baktı. Belki de Doktor haklıydı. “Tuhaf kaçmayacak bir şeyler bulayım o zaman.”

Doktor yeniden panelle ilgileniyordu; bir kolu çekip kadranı kontrol etti. “Rahat bir şeyler seç. Leş kokulu, pis ve tehlikeli olacak,” diye uyardı. “Bayılacaksın.”

Buz adeta yeni açan çiçekler gibi ağaçlara asılmıştı. Kar donduğu yerlerde kalın bir buz tabakasıyla örtülmüştü. Sarıkıtlar pencere pervazlarından filizlenmiş gibiydi. Manzaranın en göz alıcı kısmı ise, Thames Nehri’nin üstünü altı gözükmeyen geniş bir çarşaf gibi kaplayan buzdu.

“Burada kesinlikle dondurucu bir soğuk hakim,” diye gözlem yaptı Doktor.

Clara’nın nefesi buhara dönüştü. “Doğru söze ne denir? Yani gerçekten ne dendiğini sormadım,” diye hızlıca ekledi. Doktor bazen vur deyince öldürüyordu.

TARDIS, nehre yakın mesafedeki ıssız ve daracık bir sokağa indi. Kardaki ayak izlerinin azlığına bakılırsa bu sokaktan pek gelen geçen yoktu.

Nehrin kenarındaki kaldırıma geçerlerken Clara, “Pekâlâ, bizi bu enerji kaynağına götürebilecek bir aygıtın falan var mı?” diye sordu.

“Enerji sıçraması. Bir kaynak değildi, bir sıçramaydı; bir kaynaktan çıkan bir sıçrama.”

“Farklı şeyler yani, değil mi?”

“Aynen öyle. Sıçrama olduğu için sadece bir kere olup bitti. Bittiği için de ortada bulunacak bir şey kalmadı.”

“Tekrar oluncaya kadar?”

“Tekrar oluncaya kadar. Ki öyle bir durumda da...” Sonik tornavidasını cebinden çıkarıp ayarlarını kontrol etti. “Öyle bir durumda da haberimiz olacak. Yine de hiçbir şey yapmadan oturup bekleyemeyiz, çünkü bir daha oluşmayabilir de.”

“Peki bu enerji kaynağını nasıl bulacağız o zaman?”

“Araştırarak. TARDIS bizi olabildiğince yakına indirdi, ama hâlâ birkaç kilometre uzakta olabiliriz.”

“Hadi ya, o kadarcık mı?”

“Birkaç yüzyıl ve bilmem kaç milyon ışık yılına göre çok da kötü değil. Her neyse, Londra’da uzaylı bir varlığın izini sürmek çok da zor olmasa gerek. Büyük ihtimalle göze batan, kendini beğenmiş, üstünlük taslayan birileri olacaktır.”

Clara gözlerini Doktor’a dikti. “Evet, bence de.”

Doktor’un kaşları birleşti. “Bir şey mi ima ediyorsun?”

“Hiç,” dedi hızlıca. “Ee, planımız ne? Paternoster Sokağı’na uğrayıp bölge ahalisi arkadaşlarımızdan yardım mı isteyeceğiz?”

“Vastra, Strax ve Jenny mi? Ah hayır, onları rahatsız etmemize gerek yok. Güven bana.” Başını salladı. “Bu iş çantada keklik.”

Çoktan sabah olmuş, insanlar akın akın Buz Panayırı’na doğru yol almaya başlamıştı. Clara ve Doktor kendilerini bu insan seline kaptırmaktan gayet memnundular.

“Anladığımı kadarıyla bu enerji sıçraması o kadar da acil değil?” diye sordu Clara, ağzına kızarmış kestaneleri tıktırırken.

Doktor, nasıl saldırmak daha iyi olur diye düşünürcesine fırınlanmış bir patatesi inceliyordu. “Araştırma yapıyoruz,” dedikten sonra patatesten büyük bir ısırık aldı. Ağzını açıp nefes nefese zıplamaya başladı.

“Çok mu sıcak?” diye tahminde bulundu Clara.

Doktor kızgın bir şekilde kafasını evet anlamında salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ken, manzara karşısında gülen bir çocuğa da her nasılsa kaşlarını çatmayı başardı.

“Bence gidip Kral Arthur’u görmemek için bir bahane buldun sadece.”

“Hiç alakası yok.” Üstünden buharlar çıkan patatesin kalana sinirli sinirli üfledi. “Gerçi oraya son gidişimde bir kılıçla ilgili biraz sıkıntı vardı.”

“Gerçekten mi?”

“Arthur’un çok genç olduğu zamanlardı, kılıca ihtiyacım var diye koşturuyordu etrafta, ben de ona bir kılıç verdim.

“Ve bu mesele oldu.”

Doktor biraz daha patates yemeye cesaret etti. “Meğersem,” dedi bir yandan çiğnerken, “Arthur’un kılıcı taştan kendi başına çıkarması gerekiyormuş. Bana kalırsa boşuna yaygara koptu. Yine de Arthur için tahttan çekilmeden önce bir günlüğüne İngiltere Kralı oldum. Sonuçta bir şey olmadı yani. Bütün gün orada dikilip çene mi çalacaksın?”

“Pardon.”

“Oradaki ne?” Clara’nın cevabını beklemek yerine patatesin kalanını ağzına atıverdi ve kalabalığın arasına daldı.

Panayırın göbeğinde kocaman bir atlıkarınca vardı. Clara atların dönerken yükselip alçalmasını izledi. Müzikle birleşince, önündeki sahnenin neredeyse hipnoz edici bir özelliği vardı. Doktor atlıkarıncayı onunla birlikte birkaç dakika izledikten sonra kendi başına dolandı, daha sonra bez bebek ve kumaş el çantası satan bir standın yanında yeniden buluştular.

“Egleniyor musun tatlım?” diye sordu standın başındaki kadın.

“Ah, evet,” diye kadını ikna etmeye çalışırken, Doktor’un nispeten daha az olumlu cevabını bastırmak için bunu yeterince yüksek sesle söylediğini umdu Clara. “Buralarda hiç falcı var mı?” diye sordu hevesle.

“Karnaval’da vardır.”

“Karnaval?”

Kadın işaret etti. “Şuranın ilerisinde Gariplikler Karnavalı var. Her şey bulunur orada. Giriş kişi başı bir kuruştur yalnız.”

“Gitmek ister misin?” diye sordu Clara, Doktor’a.

“Ah evet. Kulağa şey geliyor...”

“Garip?”

Doktor gülümsedi. “İlgi çekici.”

Doktor, Gariplikler Karnavalı’nın kapısında vermek için yeni dökülmüş kadar parlak iki kuruş meydana getirdi ve karışığında iki tane karton bilet aldılar.

“Gün içinde tekrar içeri girmek isterseniz biletleri göstermeniz yeterlidir beyim,” diye açıkladı kapıdaki çocuk. “Yalnız, sadece bugün için geçerlidir. Yarın biletler başka renk olacak.”

Etrafı çevrilmiş alanın içinde, kar üstüne yerleştirilmiş birkaç stand, standların etrafında da çadırlar vardı. Falcı biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Şalina sarınmış yaşlıca bir kadın bir masada oturup kristal küresine eğilmişti. İlk iş Clara’nın yarım kuruşunu aldı, sonra da parmaklarını kürenin üstünde sağa sola sallayarak Clara’nın uzun ve yakışıklı bir yabancıyla tanışması ve uzun bir yolculuğa çıkması hakkında sıkıcı ve standart olduğu belli olan bir sürü ıvır zıvır söyledi.

“Eh, o kısmı doğru sanırım,” dedi Doktor’a. “Sen de baktırsana.”

Doktor başını iki yana salladı. “Kadın ya şarlatandır, ki o zaman fal baktırmanın hiçbir anlamı olmaz. Ya da sahiden geleceği görebiliyordur, ki o zaman da benimle konuşmak ona muhtemelen kalp krizi geçirir.”

Doktor *Görülmemiş Yaratıklar* sergisine daha çok ilgi göstermişti. Çadırın içine girdiklerinde kendilerini tanımlanamayan organik maddeler ve grotesk heykellerle dolu cam fanusların karşısında buldular. Etiketler, içeriklerin ölü doğmuş bir yıldız çocuktan, sadece İspanya’daki dağlarda bulunan devasa domuzlara kadar binbir türlü şeyin bulunduğunu ileri sürüyordu.

Aralarında en çok ilgi gören ise çadırın sonundaki cam kafeste boylu boyunca yatan cansız bir denizkızıydı. Doktor şöyle bir bakıp gitmek yerine, “Gerçek olmadığı çok bariz,” diye rahatsız edecek kadar yüksek sesle duyurdu. “Denizkızı derisi o renk olmaz, ayrıca yüzgeçlerinin şekli de tamamen hatalı.”

Çadırın dışındaki Güçlü Adam gösterisinin ortasında gü-rültüyle esneyerek Clara’nın bir kez daha utanmasına sebep oldu. Adam kocamandı, belinden yukarısı dövme doluydu, pazılarında hançerler ve göğsünde boylu boyunca uzanan zincirler vardı. Dazlak kafası ve geniş fiziğiyle biraz Strax’ı hatırlattı Clara’ya; yalnız adam çok daha uzundu, kesin 1.80’in üstündeydi. İzleyicilerinin geri kalanını bir tuğla yığınıyla eliyle yerle bir ederek, taş bir levhayı alınıyla kırarak, en sonunda da her iki tarafında taş dolu sepetler bulunan bir metal çubuğu kaldırarak kendine hayran bıraktı.

Boynundaki ve kollarındaki kasları ıkınıp sıkındığında ve sonunda taşları yerden kaldırmayı başardığında oldukça etkileyici görünüyordu. Bacaklarıyla kendini destekledi, çubuğu göğsüne kaldırdı ve yalpalayarak başının da üstüne kaldırma-ya uğraştı.

Doktor çevresinde daha ilginç olan herhangi bir şey var mı diye bakınarak iç çekti.

“Bir sorunuz mu var beyefendi?” diye çubuğu yavaşça indirerek sordu Güçlü Adam. Çubuğu göğsüyle destekleyerek tutmaya devam etti ve dik dik Doktor’a baktı.

“Ben mi?”

“Evet, siz.”

“Kusura bakmayın.” Doktor, Güçlü Adam’ın üstüne yürüdü. “Korkarım ki performansınızdan *o kadar da* etkilenmedim.”

“Sahiden mi?”

“Doktor,” diye uyardı Clara.

Güçlü Adam Doktor’a ters ters bakmaya devam ederken,

etraflarındaki kalabalıkta da neredeyse elle tutulur bir beklenti oluşmuştu. “Nasıl hayran kalınacağını size az sonra öğreteceğim.”

“Diyorsun?” Doktor, Clara’ya “Ne yapabilirsin ki?” bakışı attı. Sonra da sepetlerin dengesini bozmadan metal çubuğu adamdan alıp tek elinde zorlanmadan tuttu. “Siz denerken ben de bunu tutayım.”

Güçlü Adam afallamış bir şekilde bakakaldı.

“Adınız nedir?”

“Michael.”

“Michael ne?”

“Michael efendim.”

“Yo, hayır. Durun şunu yere bırakayım.” Doktor çubuğu dikkatlice yere bıraktı. “Soyadınız ne? Michael ne?”

“Ah. Michael Smith.”

“Ah!” Doktor gülümseyiverdi. “Benim de soyadım Smith. Doktor John Smith gibi bir şey yani. Biz Smithlerin birbirini kollaması lazım. İyi bir performanstı bu arada. Belki sunumunuz üstünde çalışmalısınız azıcık. İnsanların ilgisinin dağılmaması için gürültü patırtı falan yapabilirsiniz.”

“Evet,” dedi Güçlü Adam Michael. “Teşekkür ederim efendim.”

Doktor arkasına döndü. “Rica ederim. Ah,” diyerek bir anlığına geri döndü, “bir de zor bir iş yapıyormuşsunuz gibi gösterin.”

“Hayatım boyunca hiç bu kadar mahcup olmamıştım,” dedi Clara oradan uzaklaşır ve kalabalığın tuhaf bakışlarını görmezden gelirken.

“Hayır, olmuşsun.”

“Evet, olmuşum,” diye itiraf etti Clara. “Büyük ihtimalle o zaman da seninleydim ama.”

Alanın hemen sonunda yer alan ve ziyaret ettikleri son çadır Çok Büyüklü Gölge Oyunu adıyla tanınılıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“O kadar etkileyici olsaydı *büyülü* kelimesini doğru yazmayı becerebilirlerdi,” dedi Doktor.

“Dırdır etmeyi bırak da gösterinin tadını çıkar,” diye cevap verdi Clara.

Gösteri çoktan başladığından, karanlık çadırın arka kısmında onlara en yakın koltuklara doğru ilerlediler. Önündeki izleyicilerin kafalarının üstünden büyülenmiş bir halde perdeye bakıyordu Clara. İşin özü gayet basitti. İnce perdenin arkasından ışık yansıtılıyor, yansıyan ışıkla perdenin arasında duran kuklalar da olay geliştikçe gölge oluşturunuyordu. Gösterinin bu kısmında pek de hareketli bir olay yokmuş gibi gözüküyordu. Daha ziyade bir sergi gibiydi, hayvanların dans edişi, kuşların uçuşu... Şekiller öylesine hayat dolu duruyorlardı ve öylesine iyi canlandırılmışlardı ki gölgelerin gerçek, hatta *canlı* olduğuna inanmak işten bile değildi.

“Başarılı, değil mi?” diye fısıldadı Doktor. Doktor’un gerçekten bir şeyi beğendiğini görmek Clara için oldukça hoş bir değişiklikti. “Sorun bende mi,” diye ekledi, “yoksa bu cidden imkânsız mı?”

“Nasıl yani?” diye terslendi Clara. “Şunu izleyip sadece eğlensen olmaz mı?”

“Eğlenebilirim, eğleniyorum da. Yine de...”

“Yine de? Yine de ne?”

“Yine de kukla bunlar.”

“Belli ki.” Clara oyunu izlemek için döndü. Bir kelebek havada zerafetle kanat çırparken, elinde ağ olan bir çocuk da onu kovalıyordu. Clara, kara gölgelerin hayali desenlerini, detaylarını ve renklerini zihninde canlandırırken hiçbir zorluk çekmiyordu.

“O zaman,” diye kulağına fısıldadı Doktor, “ipler nerede, ya da çubuklar? Eğer bu şeyler kuklaysa, onları havada tutan ve hareket ettiren şey ne?”

Clara kaşlarını çatı. Aslında Doktor haklıydı. “Eh, gözük-

mesin diye saklamışlardır, hepsi bu,” diye sonuca vardı. “Ya da ipler aşırı incedir. Oldukça zekice.”

“Öyleyse problem yok.”

Oyun çılgın bir alkış sesiyle son buldu. Arkasındaki kişiyi göstermek için perde yukarı kalktı. Kırmızı bir pelerin giyen genç bir kadın... Pelerinin başlığı geriye atılmıştı, gölge kadar siyah ve uzun saçları sırtına dökülüyordu. Kadın seyirci önünde eğilirken hareketleri oldukça narin, neredeyse bir çocuğunki gibiydi.

Çadır boşaldığında dahi sahnedeki yerini terk etmemişti. Clara gitmek için arkasına dönerken Doktor’un çoktan aksi yöne, kadının yanına koşturduğunu fark etti.

Clara yanlarına gittiğinde Doktor, “Nasıl yapıyorsunuz bunu?” diye soruyordu.

“Affedersiniz,” diye kadın cevap vermeden atladı Clara. “Kendisi demek istiyor ki, gösteriniz gerçekten çok etkileyiciydi ve harika zaman geçirdik.”

Kadın Clara’nın elini sıkı ve gülümsedi. “Eğlendiğinize çok sevindim.”

“Eğlendirdi, evet,” diye onayladı Doktor. “Daha önce de dediğim gibi, nasıl yapıyorsunuz bunu?”

“İsmi Doktor bu arada,” dedi Clara. “Ben de Clara.”

“Gölge oyunu için doğuştan bir yeteneğim vardı,” dedi kadın. “Gölgeler ve şekillere hayat vermek için. Sırlarımı sizinle paylaşmazsam kusuruma bakmazsınız umarım. Sonuçta yeteneğim benim her şeyim.”

“Bunun doğru olmadığına eminim,” dedi Doktor. “Ama Clara’nın dediği gibi, etkileyici. Teşekkürler. Ah, bize adınızı söylemediniz,” diye ekledi tam gidecekken.

Kadın pelerininin başlığını başına geçirince yüzü gölgede kaldı. Çadırın sonunda, lambanın ışığıyla tezat oluşturacak şekilde duran, göz alıcı kırmızı bir şekil...

“Siluet,” dedi.

BÖLÜM

3

“Hâlâ bunun mümkün olabileceğini düşünmüyorum,” dedi Doktor, panayırın içinden geçip geri dönerken.

“Çünkü anlamıyorsun,” diye açıkladı Clara. “Bak ne diyeceğim, gel büyü olduğu konusunda anlaşalım. Olayı gayet açıklıyor.”

Doktor acımakla küçüksemek arasında kalmış bir bakışla gözlerini Clara’ya dikti. “Büyü, insanların bir şeyleri doğru düzgün anlamak için fazla ilkel kaldıklarında kullandıkları bir sözcük sadece.”

Clara başını evet anlamında salladı. “Aslına bakarsan ben de aynı şeyi söylemiştim.”

Kısa pelerin giymiş karizmatik bıyıklı bir adamın yaptığı kart numarasını izlemek için durdular. Adam kartları eline yaydı ve Doktor’a uzattı.

“Bir kart seçin. Herhangi bir kart. Ne olduğunu bana söylemeyin, onun yerine önce yanınızdaki genç bayana, sonra da diğer insanlara gösterin.”

Doktor elindeki karo üçlüsünü herkese gösterdi.

“Güzel, şimdi destenin istediğiniz kısmına geri koyun. İşte bu kadar.”

Hokkabaz desteyi karıştırdı. Sonra kesti. Sonra yeniden ka-

nıştırdı. En sonunda desteyi havaya attı. Diğerlerinden ayrılan bir kartı bir eliyle, destenin kalanını da öteki eliyle yakalayı-verdi.

“Söyleyin beyefendi, kartınız bu muydu?” diye kendine gü-venerek etrafa duyurdu.

Kalabalık sessizliğe gömülmüştü. Doktor karta şöyle bir göz attı. Sinek yedilisi. “Hayır, değildi.”

Destenin geri kalanını çabucak gözden geçirirken hokkabazın gülümsemesi yüzüne sabitlendi. “Hepsi numaramın bir parçası,” derken pek de ikna edici görünmüyordu. “Ah! Maça kızı.”

“Hayır.”

“Kupa dokuzlusu?”

“İ-ih.”

Hokkabaz kaşlarını çatıp dudağını büktü. “Neydi peki?”

“Sol cebinizde,” dedi Doktor.

Pantolonunun cebinden bulmayı ummadığı bir kart çıkınca hokkabazın kaşları daha da çatıldı. “Karo üçlüsü?”

“İşte o, evet. Kusura bakmayın, hile yaptım.”

Karnaval’ın içinden geçerek Buz Panayırı’nın asıl kısmına doğru ilerlediler. Kar gittikçe şiddetleniyor, yerde halihazırda tıkışmaya başlayan karların üstünde birikiyordu.

“şimdiki planımız ne yani?” diye sordu Clara.

“Jenny,” dedi Doktor.

“Clara,” diye düzeltti Clara. “Hatırladın mı?”

“Jenny Flint, Vastra’nın hizmetçisi, orada,” diye işaret etti Doktor. “Sence bir tesadüf mü?”

Yaklaştıkça Jenny’nin Güçlü Adam Michael ile konuştuğunu fark ettiler. “Yaşlıca bir bey, beyaz saçlı. Koyun pizolasına benzeyen favorileri var.”

Michael başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Öyle birini hatırlamıyorum. Yine de gün içinde bir yığın insan geliyor buraya. Buraya gelmiş olabilir, kesin bir şey söyleyemem.

Gelenlerin yarısını bile aklımda tutabildiğimden şüpheliyim.” Doktor ve Clara yanlarına geldiğinde onlara şöyle bir baktı. “Doktor Smith’i hatırlıyorum gerçi.”

“Doktor Smith?” Jenny şaşkınlıkla arkasına döndü. “Ah evet. Doktor Smith’i tanımayan yoktur.”

Michael müsaade isteyip başka bir gösteri sergilemek için yanlarından ayrıldı.

“Ee, sizi Gariplikler Karnavalı’na ne getirdi?” diye sordu Jenny.

“Gariplik,” diye açıkladı Doktor.

“Saçma bir soru sormuşum. Aramızda kalsın da,” diye devam etti, “ortada o kadar da garip bir şey yok. Daha iyilerini görmüştüm. Denizkızını gördünüz mü?” Kafasını salladı. “Rezalet.”

“Belki de bir Kertenkele Kadın sergilemelilerdi,” diye önerdi Clara.

“O taraftaki lanet Kurt Çocuk’tan çok daha iyi bir manzara olurdu. Gördünüz mü onu?” Görmediklerini itiraf ettiler. “Güzel bir banyoya ihtiyacı var çocuğun. Görevli kadın başka yere bakıyorken iyi olup olmadığını sordum, etli börek istedi benden. Pek kibardı. Lütfen bile dedi. Pabucumun kurdu.”

“Ee, sen ne yapıyorsun burada?” diye sordu Doktor. “Hiçbir şeyden tuhaf bir biçimde etkilenmemek dışında yani.”

“Koyun pırzolası gibi favorileri olan bir adamı arıyorsun galiba,” diye ekledi Clara.

“Adı Marlowe Hapworth. Zaten şu an nerede olduğunu biliyorum, gibi yani.”

“Neden arıyorsun o zaman?” dedi Clara merakla.

“Çünkü olduğu yer, ölülerin gittiği yer. Asıl mantıksız olan nasıl öldüğü.”

“Meşhur Dedektif’lik bir iş,” diye tahmin yürüttü Doktor.

Jenny doğrular gibi başını salladı. “Hapworth’ün masasında bir Karnaval bileti buldu. Rengine bakılırsa dünden kal-

ma. D n öldü zaten. Uçağının dediğine göre tela la eve gitmiş, kendini çalışma odasına kilitlemi , birkaç dakika sonra da  lm  . Mektup açacağı saplanm  .

“İntihar?” diye tahminde bulundu Clara.

“Akrobat değılse biraz zor. Açacak kürek kemiklerinin arasına saplanm  .”

“Ayrıca odanın başka bir bariz girişi de yok sanıyorum?” diye sordu Doktor.

“Bir pencere, kapalı. Panjuru da  yle.”

“Sonra polisler de Madam Vastra’yı yardıma çağırdılar,” diye tahminde bulundu Clara.

“Hayır,  len adam çağırdı.”

Clara  a kındı. “Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“ ld r lmeden önce ona mektup yazıyorm  . Carlisle’a göre, uçağı yani, adam yürüyüş yaptıktan sonra eve tedirgin ve tela lı dönmüş ve Madam Vastra’ya önemli bir şey söylemesi gerektiğini söylemiş. Sadece adını yazacak kadar vakti olmuş, sonra da adamın içini bitirmi ler. Temelli.”

“Yani buraya kafasını neyin bozduğunu öğrenmek için geldin,” dedi Clara.

“Burada olmuş bir  eyse tabii,” diyerek etrafı gösterdi Doktor. “Buz Panayırında ya da y r d ğı herhangi bir yerde olmuş olabilir.”

Jenny onayladı. “Elimden geldiğince güzergâhını gerisin geri takip ettim. Ama şimdiye kadar bir şey bulamadım. Burası tuhaf bir şeylerin ger ekle ebileceğı en olası yer gerçi. *Tuhaf* demi ken, neden burada olduğunuzu hâlâ söylemediniz.”

O sırada Gariplikler Karnavalı’nı geride bırakıp Buz Panayırına dönüyorlardı. Doktor,  ay servis edilen geniş bir çadıra yöneldi ve kendilerine gözlerden uzak kalan köşede bir masa buldu. Masaya yerleşip çaylarını söyledikten sonra kısa-
ca enerji sıçramasını anlattı.

“Bu konuyla ilgili hiçbir bilgin yok,” dedi Jenny.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tesadüftür belki,” diye ekledi Clara, bir yandan da meyveli pasta yerken.

“Olabilir,” diye itiraf etti Doktor. “Siz burada kalıp fikir yürütmeye devam edin,” diye kararlaştırdı sonra, “bakalım talih-siz Hapworth’ün son saatlerini toparlayabilecek misiniz.”

“Sen nereye?” diye sordu Clara.

Doktor çayını bitirip ayağa kalktı. “Gidip Vastra’yla konuşacağım. Neler bulduğunu öğrenmek için. Hâlâ Hapworth’ün evinde mi?”

“Evet, orada,” diye doğruladı Jenny. “Bana sormanız gereken başka bir şey yok mu?” dedi, Doktor gitmeye hazırlanırken.

“Sanmıyorum. Bence açık fikirli olup başkalarının düşünceleriyle zihnini bulandırmamak en iyisi. Olay yerini kendi gözlemlerime dayanarak inceleyip kendi görüşlerimi açık ve kesin bir biçimde ifade edeceğim.”

“Haklısınız.” Jenny çayını yudumladı. “Yalnızca bir tanecik sorunuz olmadığından emin misiniz?”

“Oldukça eminim. Sonra görüşürüz, ya burada ya da Hapworth’ün evinde. Olmadı Paternoster Sokağı’nda.”

Kimsenin onayını beklemeden masaların arasından geçerek çadırın girişine doğru yola koyuldu.

“Sence ne kadar sürecek?” dedi Jenny. “Otuz saniye falan?”

“Daha az,” diye düşündü Clara.

Girişe gelmeden hemen önce, Doktor dönüverdi ve uzun adımlarla onlara doğru yürüdü.

“Pekâlâ,” dedi masaya yaklaşırken. “Bir soru daha. Hapworth’ün adresi ne?”

“Ee, son gelişimizden beri meşgul müydünüz?” diye sordu Clara, Doktor’un nereye gittiğini merak ederek. Çadırın içi sıcaktı ve çayıyla pastasını bitirmek için hiç acele etmedi.

“Oldukça. Ama hiç heyecanlı bir şey olmadı. Geçen ay in-

celediğimiz perili bir ev vardı gerçi. Tabak çanak kırıp avizeleri sallıyordu.”

“Kulağa heyecanlı geliyor,” dedi Clara, Doktor’la çok da uzun olmayan bir süre önce ziyaret ettiği perili köşkü hatırlarken. Düşüncesi bile ürpermesine yetiyordu.

“Hayır. Meğersem Bakerloo hatının üstüne inşa edildiği için altından her tren geçişinde ev sallanıyormuş.”

Clara güldü. “Strax nasıl peki?”

Jenny gülümsedi. “Üzülerek söylüyorum ki her zamanki gibi. Şu an kendi soruşturmasıyla ilgileniyor.”

“Pelerin paltosu ve avcı şapkasıyla mı?”

“Neyse ki giymedi. Bir içki arkadaşı mı ne öldürülmüş dün gece, Strax da içerledi bu duruma.”

Clara fincanını masaya bıraktı. “Şaşırmadım. Bar kavgası falan mı?”

“Olay kulağa daha acayip geliyor. Suçluyu bulması gerektiği ve her kimse ona kronik asitle makas bombalarını da içeren çirkin şeyler yapacağı dışında çok bir şey anlatmadı.”

Bir katil bulmak Strax’ın beklediği kadar kolay olmadı. Madam Vastra’nın gurur duyacağını hissettiği bir kurnazlık seviyesiyle, bölge sakinleriyle yaptığı soruşturmada çok şey öğrendi. Kimseyi öldürmedi, işkence yapmakla tehdit etmedi bile; şey, paltosunun cebinden cüzdanını almaya çalışan bacaksız dışında yani. Alelacele öyle bir şey denemeye kalkışmazdı bir daha. Parmakları daha iyi olduğunda bile.

Ama Strax’ın öğrendikleri şüphelerini gidermedi. Bölge polisi aşırı derecede cana yakın da değildi, Strax Vastra’nın adından bahsettiği zaman bile. Ama Müfettiş Goodwin, Rick Bellamy’nin ilk kurban olmadığını ağzından kaçırdı.

Strax’ın bir çeşit psikolojik hastalıktan muzdarip olduğu yanlışlığına kendini kaptıran sempatik bir patoloji uzmanı daha çok yardımcı oldu.

“Basbayağı kurumuş adam,” diye açıklamaya başladı. “San-ki zavallıyı o yapan her şey bütün vücudundan çekilmiş. Geride sadece cüzdanının içindekilerden kim olduğu anlaşılabilen kurumuş bir kabuk bırakılmış. İçinde çok para olmasa da katilin cüzdanı geride bırakması şaşılacak şey.”

“Doğal sebeplerden kaynaklanan bir ölüm olamaz mı?” dedi Strax merakla. Öyle olmadığını umuyordu.

“Eğer elimizde böyle ölmüş sadece bir kişi olsaydı sizinle aynı fikirde olabilirdim. Fakat hayır, bu zavallı adam da diğerleri gibi kasten öldürülmüş. Nasıl olduğuna ya da kimin yaptığına gelince, şey, itiraf etmek zorundayım ki verebileceğim hiçbir cevap yok.”

Kurbanların isim ve adreslerini elde edince Strax da onları birbirine bağlayan ortak bir nokta bulmaya girişti. Hiç yoktu. Ev sahibi bir kadın, bir meyhaneci, birinin erkek kardeşi ve Maud adında genç bir kadın –ki Strax’ın gördüğü kadarıyla kadının kişisel alan algısı pek yoktu ve o kadar tanıdık geliyordu ki Strax onun bir tür casus olduğundan şüphelendi– konuşmalarında kurbanları oldukça farklı tarif ettiler. Hepsinin yaşı farklıydı, değişik bölgelerdendi, yine de hepsi kurumuştu, ayrıca bazıları da görünüşe göre kadındı.

Strax Doğu Yakası sokaklarında ilerlerken bir yandan da ortak olabilecek tek noktalarının, şanslarının yaver gitmemesi ve hiçbirinin bu durumdan memnun olmaması olduğunu düşünüyordu. Hepsinin Bellamy’yle iyi anlaşabileceğini, birbirlerine her şeyin ne kadar kötü, pahalı ya da genel olarak sevimsiz olduğu hakkında hikâyeler anlatabileceğini hayal etti.

Strax’ın keşfettiği şeyleri iyice düşünmesi için zamana ihtiyacı vardı. Muhtemelen Jenny ya da Vastr’a danışır, konu hakkında bir de onların görüşünü alırdı. Ama öncelikle son olayın yaşandığı yerin incelemesini yapacaktı. Morgda Bellamy’nin cesedini kısa bir an için görmesine izin verildiğinden, cesedin olay yerinden kaldırıldığını biliyordu, yani çö-

züm bulma yoksunu polisler yollarına devam etmiş olmalıydılar. Zavallı adamın hiç de onurlu bir ölüm tatmış gibi bir hali yoktu; intikam almak için bir sebep daha. Kendi kendine sinirle söylenirken Bellamy'nin bulunduğu yere doğru yol aldı.

Strax cesedin erken saatlerde keşfedildiği dar sokağı buldu. Terk edilmiş ve harabe gibi görünen büyük binaya yaklaşıırken omuzları neredeyse iki yanındaki duvarlara değiyordu. Gölgede kalan kapı eşiğinden bir adam çıktı önüne. Adam Strax'ın daha önce de gördüğü bir tür ritüel kıyafeti içindeydi: baştan aşağı siyah, başında uzun bir başlık, başlığın arkasından sarkan siyah bir kuşak. Strax bu tarz giyinmiş çalışanların, ölülerin ortadan kaldırılması ve gömülmesi işlerinden sorumlu olduğunu hatırlar gibi oldu.

"Müşteriniz çoktan yerinden kaldırıldı," diye duyurdu Strax, yardımsever bir edayla.

Adamın yüzü değişmedi. "Bir şeylere sinirlenmiş gibi gözüküyorsunuz," dedi derinden gelen karanlık bir sesle.

Strax adamın yorumunu değerlendirdi. "Hayır," diye karar verdi. "Bir meslektaşımın ölümünün intikamını almak üzere görev başındayım. Bundan daha onurlu ve tatmin edici bir şey yoktur."

Adam öne doğru birkaç adım attı, Strax da aynı şekilde ona yaklaşıırken gölgelerin arasından sıyrılıp soluk kış güneşinin altına çıktı.

Adam Strax'ı adamakıllı ilk defa gördüğünde durdu. Elini kaldırıp uzun şapkasının kenarına dokundu. "Bağışlayın efendim," dedi. "Müsaade ederseniz, başka bir yerde bir işim var."

Her nasılsa Strax'ın yanından geçerken kendini sıdırmayı başardı ve sokaktan aşağı doğru yürümeye devam etti. Strax adamın gidişini izlemek için arkasını döndü. Ancak gördüğü tek şey duvarın dibinde kaybolan bir gölgeydi.

BÖLÜM

4

Hapworth'ün yalnızca Gariplikler Karnavalı'nda değil, Buz Panayırı'nda da gezinmiş olması gayet olası görünüyordu. Aslında Karnaval'a ulaşmak için panayırın içinden geçmesi gerekiyordu zaten. Panayır büyüktü, donmuş nehre kurulan bazı stand ve eğlencelerle birlikte Thames'in kıyısı boyunca uzanıyordu. Ayrılıp tarayabildikleri kadar alan taramak Jenny ve Clara'ya daha mantıklı geldi.

Jenny ona Hapworth'ü iyice tarif etti. "Gittiği yeri, kimi ve neyi gördüğünü bulursak eve gitmeden önce kafasını neyin bozduğu hakkında bir fikrimiz olabilir," dedi Jenny. "Yine de buradaki herhangi bir şeyle uzaktan yakından alakası da olmayabilir tabii ki."

"Ama işin aslını öğrenene kadar bunu bilemeyiz, değil mi?" dedi Clara. "Seninle çay içtiğimiz çadırda buluşuruz. Hem muhtemelen Doktor da bizi orada bekleyecektir."

En çok ayakları üşümüştü. Bir yığın insanın ayakları altından çamura dönen karda güçlükle yürürken, Clara botlarının tabanından geçen soğuğu hissedebiliyordu. Kalabalığın içinde Jenny'ye dair hiçbir iz yoktu, Clara'nın da pek ilerleme kaydettiği söylenemezdi. Dünden Marlowe Hapworth'ü kesinlikle anımsayan birkaç kişi bulmuştu, fakat hiçbiri ona ya da hal ve hareketlerine dair göze çarpan bir şey hatırlayamamıştı. Onu

büyük ihtimalle gördüğünü düşünen, ama emin olmayan birkaç kişi de vardı. Ne var ki, hiçbiri pırıl pırıl ve soğuk bir kış gününün öğleden sonrasında Buz Panayırı'nın açıkça tadını çıkaran yaşlı bir adam hakkında ilgi çekici bir şeyler söyleyememişti.

Çadırdaki buluşmak için kesin bir saat belirlemeseler de, Clara Jenny'nin panayırın yarısını kendisiyle aynı sürede do-laşacağını farz etti. İşini bitirir bitirmez çadıra döndü. O sırada çadır iyice kalabalıklaşmıştı; oturacak bir masanın boşalması için beklemek zorunda kaldı.

Yanındaki bir bey nazikçe boğazını temizlediği sırada Clara hâlâ çayın yanında bir şeyler yemek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu.

“Affedersiniz?”

Başını kaldırdığında kendi yaşlarında genç bir adamın bir elini sandalyenin arkasına koymuş vaziyette ayakta dikildiğini gördü.

“Size eşlik etsem çok rahatsız olur musunuz?” diye sordu. “Şu an epey kalabalık olduğu için sadece.” Genç adam gülümsedi. “Kusura bakmayın, eğer beklediğiniz biri varsa elbette kendime başka bir masa arayabilirim.”

“Hayır, hayır,” dedi Clara çabucak. “Lütfen oturun. Bir arkadaşım ile buluşacağım, ancak gelmesi biraz vakit alabilir. Eşlik etmenizden memnun olurum yani.”

“Çok kibarsınız.” Clara'nın karşısına oturdu ve gülümsedi.

Clara da ona gülümsemekten kendini alamadı. Adam nazik ve kendinden emin birine benziyordu. Koyu renkli saçları, bir hayli yakışıklı yüzünden geriye doğru taranmıştı. Bir garsonu çağırmak için döndüğünde, Clara burnunun ucunun aynı kendisinininki gibi çok hafifçe yukarı kalktığını gördü.

“Sizin için ne sipariş edebilirim?” dedi garson kız yaklaşıp. “Kızarmış kekler oldukça güzeldir.”

Kızarmış kekten bahsedince Clara gerçekten de kızarmış kek istediğini fark etti.

“Lütfen, bu benden olsun,” dedi adam, garson yanlarından ayrılırken. “Masanızı cömertçe benimle paylaşmanıza karşılık olarak. Özür dilerim, daha adınızı bile sormadım ve oturmuş size kızarmış kek ısmarlıyorum.”

“Clara.”

“Nasılsınız, Clara Hanım?”

Clara güldü. “Hayır, sadece Clara demeniz yeterli.”

“Ne kadar gayriciddî. Öyleyse, benim adım da Oswald.”

“Oswald mu?”

Adamın gülümsemesi kayboldu. “Hoşunuza gitmeyen bir isim mi?”

“Hayır, şaşırdım sadece.”

“Şaşırtıcı bir isim olduğunu bilmiyordum.”

“Benim de soyadım Oswald da,” diye açıkladı. “Clara Oswald.”

“Bir sürü ortak noktamız var gibi görünüyor: isimlerimiz ve kızarmış keke olan düşkünlüğümüz.”

Oswald’la arkadaşlık etmek güzeldi, hem sohbet etmesi de kolay bir insandı. Kekler gerçekten de oldukça iyiydi, Clara kendini karşısındaki adamla gülüp eğlenirken buldu. Oswald birkaç çocuğa özel öğretmenlik yaptığından bahsettiği zaman, Clara’nın da öğretmen olmasından etkilenmişti; gerçi o gün neden okulda olmadığı konusunda biraz kafası karışmıştı. Clara konuyu geçiştirmeyi başardı, hatta kendisi hakkında planladığından daha fazla bilgi verdiğini fark etti. Yoğun bir şekilde seyahat ettiğini söylese de detaylara çok değinmedi.

“Arkadaşın hâlâ ortada yok,” dedi Oswald, bir başka demlik dolusu çay söylerken. “Umarım gecikmemiştir.”

“Merak etme, Jenny birazdan gelir,” diye temin etti Clara. “Hem Doktor da gelecek.”

“Doktor mu? Sağlığın yerinde diye umuyorum?”

“Başka bir arkadaşım.”

“Söyleyiş tarzından çok iyi bir arkadaşınız olduğunu tahmin ediyorum.”

“Evet,” diye onayladı Clara. “Aklına gelebilecek her türlü yere seyahat ettik birlikte. Son zamanlarda normalde olduğundan biraz daha huysuzlaştı,” diye itiraf ederken buldu kendini. “Sanırım şey, *yaşlandı* yani.”

“Hepimiz *yaşlanıyoruz*.”

Yeni demlikleri gelirken, *tuhaf*, diye düşündü Clara; bu adamı sadece birkaç dakikadır tanıyordu, ama çoktan iyi arkadaş olmuş gibilerdi. Sanki Oswald’u yıllardır tanıyordu. Konuşurken birkaç kez tereddüt ettiğinde Oswald onun ne söyleyeceğini bilir gibiydi. Nasıl hissettiğini hissediyormuş gibi. *Rahat sohbet edilen bir insan olduğundandır*, diye karar verdi Clara. Göze oldukça hoş geldiği gerçeğinin de etkisi vardı tabii... Çayını tazelemeyi teklif ettiğinde Clara gülümsedi ve başını salladı.

Çalışma odasındaki Madam Vastra, arkasındaki kapının açıldığını duyunca tülünü yüzüne indirdi. İncelediği kitaplıktan öteki tarafa döndüğünde kapı eşliğinde duran Doktor’u görünce şaşırdı. Örtüsünü yeniden kaldırdı ve başıyla selam verdi.

Doktor uzun adımlarla içeri girmeden önce arkasından kapıyı kapattı. “Olay yeri mi?” diye sordu.

Vastra, Hapworth’ün masasını işaret etti. “Sırtına saphı mektup açacağıyla masaya yığılmış halde bulunmuş.”

Masanın üstü ve sümen hâlâ kanlıydı. Koyu lekeler sandalyeyi çevrelemişti.

“Polis cesedi götürdü, ayrıca mektup açacağı da hâlâ onlarda,” diye açıkladı Vastra. “Kendileri –polislerin her zamanki hali buymuş gibi gözükse de– afallamış vaziyettedir.”

Doktor başını düşünceli bir biçimde salladı. “Hapworth’ün yardımcısıyla konuşuyordum, Carlisle’la. Kapı kilitliymiş ve giriş çıkış yapılacak başka bir yol yokmuş. Doğru mu?”

“Carlisle kapı hakkında yalan söylemiyorsa şayet. Ama

gayet dürüst gözüküyor, ayrıca yalan söylediğini gösteren en ufak bir gerginlik belirtisi yok.”

“Hatta aklı başından gitmiş,” diye onayladı Doktor.

“Pencere kapalı ve panjuru da örtülüymüş. Kilit sağlam, hiçbir zorlama belirtisi yok.”

“Gizli geçit?” diye tahmin yürüttü Doktor. “Kitaphıklar birçok suçu gizleyebilir.”

“Emin olduğum kadarıyla bu olayda değil.”

“Peki polis ne düşünüyor, afallamak dışında yani?”

“Bu şartlar altında ya intihar, ya da acayip bir kaza olduğuna karar verdiler. O yüzden benim soruşturma yapmamdan gayet memnunlar.”

“Eh, onları çaba harcamaktan kurtarmış oluyorsun. İntihar olabilir mi?” diye merak etti.

“Hayır.”

“Ya da bir kaza?”

“Pek olası değil. Cesedi yerinde gördüm. Sırtının tam ortasından bıçaklanmış. Saplama için oraya kendi başına yetişemez. Gördüğün gibi, zavallı adamın üstüne düşüp de kendini o şekilde yaralasın diye bıçağın kazara ya da tasarlanarak sabitlenebileceği bir yer de yok sandalyenin arkasında.”

Doktor masayı incelerken Vastra da kitaphığı incelemeye geri döndü. Kan lekeli bir kâğıtta yazılmaya başlanan bir mektubun sadece selamlama kısmı yer alıyordu: *Madam Vastra*.

“Bana yazıyormuş,” diye açıkladı Vastra, Doktor’un neye baktığını gördüğünde. “Carlisle’a göre endişeli bir halde. Hapworth’ü tanıyordum, arkadaştan ziyade bir tanıdıktı gerçi. Bir bilim adamıydı ve geçmişte bilgilerinin yararlı olduğunu ispatlamıştı.”

“Jenny onu tanıdığını söyledi.”

Vastra başını evet anlamında salladı. “Jenny’yle karşılaşmışsın. Buraya nasıl geldiğini açıklıyor. Buz Panayırı’nda mıydın?”

“Gariplikler Karnavalı.” Kurutma kâğıdının yanındaki karton bileti eline aldı. “Nerede olduğunu ya da kafasını neyin bozduğunu açıklayabilecek tek ipucu bu mu?”

“O ve üç küçük kuş.”

Doktor’un suratı asılırken kaşları da birleşti. “Kuş mu? Ne kuşu?”

“Ah, gerçek kuşlar değil.” Vastra kitaplıktan öteki tarafa döndü. “Kâğıttan yapılmışlar. Kuş şeklinde katlanmış kuşlar. Üç tane. Ustaca biçimlendirilmiş.”

“Origamiden mi bahsediyorsun?”

“Öyle mi yapıyorum?”

“Katlanmış kâğıt Japoncada *origami* demek; gerçi düşününce, bu kelime bir altmış yıl daha pek kullanılmayacak buralarda.” Altına bakmak için kurutma kâğıdını kaldırdı, sonra da içinde kâğıt ve zarf bulunan ahşap çekmeceyi karıştırdı. “Ee, nerede bu origami kuşlar?”

Vastra bakmak için yanına gitti. “Tuhaf,” dedi masaya bakarken. “Tam buradaydılar, karnaval biletinin yanında. Nereye kayboldular acaba?”

Doktor omuz silkti. “Önemli değildir herhalde.” Gülümsemi. “Seni yeniden görmek güzeldi Vastra. Kuşlarla ilgili de endişelenme. Buralarda bir yerde olmalılar. Uçacak halleri yok ya.”

BÖLÜM

5

Clara ve Oswald ikinci demliğı de bitirdiğinde Jenny'den hâlâ hiçbir iz yoktu. Oswald cep saatine baktı ve gitmek zorunda olduğı için özür diledi.

"Masanda oturmama izin verdiğın için teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil," dedi Clara. "Asıl ben arkadaşlığın için teşekkür ederim." Clara çıkışa doğru ilerleyen Oswald'u izledi; insanların yanından geçerken ve başkalarının geçebilmesi için yol verirken kibarca gülümsüyordu. *Gerçekten çok hoş bir insan*, diye düşündü.

Oswald durduğunda neredeyse çıkışa varmak üzereydi. Bir başka adam içeri girmiş, hızlı adımlarla Oswald'a yaklaşıyordu. Birbirlerini tanıdıkları belliydi; birkaç kelime konuştuktan sonra Oswald döndü ve Clara'nın olduğı tarafa doğru başını salladı. Adam herhalde Oswald'ın işvereniydi, zira mal mülk sahibi gibi duruyordu. Clara, Oswald'un dikkatini uzun süre dağıtıp başını belaya sokmadığını umdu.

İki adam –Oswald ve diğer adam– Clara'nın yanına gelmek üzere geri dönüyorlardı. Yaklaştıkça adamı ayrıntılı bir şekilde görebiliyordu. Büyük ihtimalle kırk yaşlarındaydı, azalmaya başlayan koyu renk saçları ve kısa bir sakalı vardı. Adam inceydi ve siyah bir palto giymişti. Masaya yaklaştıklarında elindeki gümüş başlıklı bastonu Clara'yı selamlamak için kaldırdı.

“Beni bağışla Clara,” dedi Oswald, “fakat seni patronum Bay Milton ile tanıştırmak zorundaydım.”

Clara, “Başına dert açmadım, değil mi?” diye sordu çabucak.

“Yok canım, hayır,” diye cevap verdi Milton. Genizden gelen ve zor çıkan bir sesi vardı. “Oswald hoş bir genç bayanla çay içtiğini ve her ne kadar soyadı da olsa onun da bir Oswald olduğunu söyleyince kendimi mutlaka tanıştırmam gerekiyordu. Orestes Milton, hizmetinizdeyim Bayan Oswald.”

Milton başını eğip elini uzattığında Clara yüzünün hafiften pembeleştiğini hissetti. Nazikçe Milton’ın elini sıktı. “Tanıştığımıza çok sevindim Bay Milton.”

Oswald müsaade isteyip yeniden dışarı çıktı.

“İyi adamdır,” dedi Milton, Oswald’un gidişini izlerken.

“Sizin çocuklarınıza öğretmenlik yapıyor anladığım kadarıyla,” dedi Clara.

“Ah, hayır. İşte burada yanıldınız.” Milton saatini inceler gibi yaptı. “Az sonra ben de gitmeliyim, yine de kısa bir süre için oturabilir miyim?”

“Buyurun lütfen.”

“Teşekkür ederim.” Milton küçük masada Clara’nın karşısına yerleşti. “Ben onun patronuyum evet, fakat hizmetlerinin karşılığını ödüyorum sadece. Yoksulların çocuklarını eğitiyor ve bölgenin düşkünler eviyle ilgileniyor.”

“Ve siz de bunun için para ödüyorsunuz?”

“Hayatım boyunca şans hep yüzüme güldü Bayan Oswald,” dedi Milton. “İnsanın topluma verebildiği kadarını geri vermesi gerektiğine inanıyorum.”

Clara’nın yanındaki sandalye birden geriye çekildi ve biri kaba saba bir şekilde üstüne yığıldı. “Ne kadar da aydınlatıcı bir hayat görüşü,” dedi Doktor. “Size katılmamın bir sakıncası var mı? Güzel. Pardon – isminizi kaçırdım?”

“Milton, beyefendi. Siz de Bayan Oswald’un beklediği bey olmalısınız?”

“Muhtemelen.” El sıkışmak için masanın karşısına uzandı.
“Adım Doktor, Bay Milton. Memnun oldum.”

“Aynı şekilde. Fakat Bayan Oswald’a açıkladığım gibi, kısa süren bir memnuniyet, çünkü maalesef başka işlerim var.”

“Tüh,” dedi Doktor, arkaya yaslanıp dikkatle Milton’a bakarken. “Ne tür bir iş olduğunu sorabilir miyim?”

“Nasıl desem... Ben bir fabrikatörüm, yaptığım işi en iyi tanımlayan kelime bu sanırım. Fabrikalarımın birinde yeni bir sürece öncülük ediyoruz; vardiya müdüründen son durumlar hakkında debrief almam gerekiyor.”

Doktor bu cevap çok oturmuş gibi başını salladı. “Çok akıllıca. Ayrıntılara dikkat etmek iyidir bence.”

“Sahiden de öyle.” Milton ayağa kalktı. “Bir tıp adamı olarak sizin de ayrıntıların ve doğruluğun önemini takdir ettiğinizi görüyorum.”

“Ah, o tarz bir doktor değilim ben.”

“Öyle mi? Bir ilahiyat uzmamsınızdır belki de?” Milton’ın bir yandan kıvrılan dudakları ciddi olmadığını gösteriyordu.

“Belki de,” dedi Doktor. “O kadar fazla konu hakkında bilgi sahibiyim ki yarısından çoğunu hatırlamıyorum.”

“Bir ilim ve irfan adamısınız o halde.”

“Kesinlikle öyle,” diye onayladı Clara, araya bir iki kelime de olsa sıkıştırmak zorundaymış gibi hissedip.

“Fakat şu an için bir dedektifim,” diye devam etti Doktor, Clara hiç konuşmamış gibi.

“Gerçekten mi? Çok ilginç. Neyi araştırdığınızı sorabilir miyim?”

“Cinayet. Dalavere. Kayıp origami kuşları.”

“Kayıp ne?” dedi Clara. Bu onun için yeni bir haberd.

Ona cevap veren Milton oldu: “Origami, eski bir Japon kâğıt katlama sanatıdır.”

“Biliyorum,” dedi Clara. “Beni şaşırtan şey kelime değildi.”

“Japoncazı iyi midir Bay Milton?” diye sordu Doktor. Ma-

sanın öteki ucuna doğru eğilerek ayakta duran adama kasıtlı bir keskinlikle bakıyordu.

Milton gülümsedi. “Ne yazık ki tek bir kelime bile bilmiyorum.”

“Çok yazık.”

“Gitmek zorunda olmam da çok yazık.” Milton, Clara’ya başını salladı ve elini sıkmak için Doktor’a uzandı. “Sizinle konuşmak çok aydınlatıcıydı. Umarım bir daha karşılaşırsınız.”

Doktor Milton çadırdan çıkana kadar bekledi, sonra da ayağa fırladı. “Bizim de gitme vaktimiz geldi.”

“Nereye?”

Doktor ona aklını kaçırmış gibi baktı. “Adamı takip etmeye tabii ki. Yardımsever Bay Milton’ı nereden tanıdığınızı bir daha söyle şimdi bana.”

“Tanımıyorum,” dedi Clara, Doktor’a yetişmeye çalışırken. “Onun için çalışan bir adamla masamı paylaştım. Maddi olarak desteklenen bir adam daha doğrusu. Neden?”

“Çünkü Milton bu zamana ait bir adam değil, ondan.”

Çadırın ağzına ulaştıktan sonra Doktor avının yerini belirleyene kadar etrafa göz gezdirdi. Milton Gariplikler Karnavalı’nın olduğu yöne doğru ilerliyordu. “Ah, işte gidiyor. Haydi.”

“Bu zamana ait değil derken neyi kastediyorsun? O da bizim gibi zamanda yolculuk mu ediyor?”

“Belli olmaz. Belki de aşırı gelişmiş bir çeviri biçimi kullanıyordur.”

“Aşırı ne?”

“Sen onu anlayabilesin diye senin dilinde konuşuyormuş gibi gösteriyor adamı.”

“Biz zaten yapabiliyoruz bunu, değil mi? TARDIS sayesinde?”

Doktor, Clara’ya utandırıcı bir bakış atmak için durakladı. “Evet, ama o bilmiyor bunu. Ayrıca biz yararlanalım diye öyle bir şey yerleştirdiğinden de şüpheliyim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapıda biletlerini gösterip Milton'ın nereye gittiğini bulmak için hızla Karnaval'ı dolaşırlar. Adamdan hiçbir iz yoktu.

"Daha da içerilere gitmiş olmalı," diye varsaydı Doktor. "Hızlı yürümüş. Gideceği yer ve amacı belli olan bir adam işte."

"Görmeye can attığı bir şeyler vardır belkide."

"Bir şey ya da biri," diye onayladı Doktor, Karnaval'm için de koştururken.

Onu ilk Clara gördü. "İşte orada," diye gösterdi, Milton tam da Gölge Oyunu çadırının arkasında kaybolurken. "Şimdi sen onun çeviri aygıtı zimbirtüsü kullandığını falan sadece ona bakarak anladın öyle mi?"

"Onu *dinleyerek* anladım," dedi Doktor. "Origami tuzağıma düştü."

"Yani? Dünyalı dilinde ne anlama geliyor bu? Kâğıttan ağ gibi bir şey yaptığını kastetmiyorsun herhalde."

"Olay sonrası bilgi almak için debrief" fiilini kullandı. Yani iyi güzel de, o Amerikan işi deyim İngilizceye İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru giriyor. Bizim çeviri sistemimizden kaynaklanan bir rastlantı olabilirdi, o yüzden origamiden bahsettim. Kelimeyi anlamakla kalmayıp üstüne bir de tanımını yaptı. Ama bu Japonca kelime sanırım 1950lerde giriyor İngilizceye."

"Bu yüzden Japonca bilip bilmediğini sordun," diye fark etti Clara.

"Seni de kandırmak mümkün değil."

"Hey," dedi Clara, başka bir şeyi daha fark ederek. "Belki de tespit ettiğimiz enerji sıçraması şeyinin sebebi bu Milton denen adamdır."

Doktor tam adım atarken dönüp Clara'ya bakmak için durdu. "Diyorsun?"

* (Eng.) Debriefing: Bir görev veya proje sonrasında, bilgi almak amacıyla yapılan soruşturma. -yın

Clara alaylı soruyu görmezden gelip Doktor'u gözlerden uzak bir yere çekti. "Geri geliyor," diye uyardı. Milton yakınlarından geçip giderken, "Çabuk halletti işini," diye ekledi. Diğer insanların arasında onları fark etmemiş gibiydi. "Aradığı şeyi bulamadı sanırım."

"Ya da muhtemelen buldu," dedi Doktor.

Milton'la aralarına mesafe koymak için biraz beklediler, ancak izini kaybetmeleri gibi çok da uzak olmayan bir risk de vardı. Kukla oyununu sergileyen kadın, Siluet, yakınlarında bulunan çadırın girişinde kısa bir anlığına görünüp bir sonraki gösterinin bir saat içinde olacağını duyuran bir tabela koydu. Çadırın içinde kaybolmadan önce Clara'ya gülümsedi.

"Ögle yemegini geç yiyor herhalde," diye varsaydı Clara.

"Tamam, haydi gidiyoruz." Doktor Clara'yı dirseğinden tutup Milton'ın peşinden gitti. "Yeniden dışarı çıkıyor galiba."

Milton çoktan Buz Panayırı'nın içinden geçmiş, sahil yoluna doğru aceleyle yol alıyordu. Doktor ve Clara onu takip ederken önce yan sokaklardan birine, sonra da ansızın bir başkasına saptılar. Sokak bomboştu. Sıra sıra evler karanlık ve boş görünüyordu. Birkaçının penceresi tahta çakılıp kapatılmıştı. Bakımsızlığın etkisi, hava şartları ve Londra'nın sisiyle birleşince evlerin boyaları pul pul dökülmüş, taşları ufalanmıştı.

Milton evlerden birinin dışında durunca sokağın diğer tarafındaki karanlıklara çekildiler. Milton dönüp etrafta kimse var mı diye arkasına baktı. Daha sonra kapıya doğru yürüdü.

"Onun tarzında bir yere benzemiyor pek," dedi Clara. O ev de diğerleri gibi yıkık döküktü.

"Burada yaşadığını sanmıyorum," diye ona katıldı Doktor. "O zaman içerde kimsenin bulmasını istemediği ne saklıyor acaba?"

"Sence öğrenmeli miyiz?"

"Sence?"

"Kesinlikle," dedi Clara. "Ee, gitmesini mi bekleyeceğiz? Yoksa pat diye karşısına mı çıkacağız?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Her zaman net olmaktan yanayım. Haydi.”

Doktor çevik adımlarla eve yönelirken Clara da ona ayak uydurmak için koşturuyordu. Kapı kapalı ve kilitliydi, ama sonik tornavidayla hızlıca açmayı başardılar. Daracık holde hiçbir eşya yoktu. Duvar kâğıtları çatlamış sıvalardan soyuluyordu ve yer çıplak tahtayla kaplıydı.

Giriş katında iki tane kabul salonu ve basit bir mutfak bulunuyordu. Üstteki iki katta ise bir banyo ve üç yatak odası vardı. Hepsi boştu.

“Nereye gitti?” diye fısıldadı Clara.

“Bilmiyorum,” dedi Doktor. “Ama görüldüğü üzere fısır fısır konuşmak için bir sebep yok.”

Küçük mutfaktaki arka kapı bir bahçeye açılıyordu. Bahçe-deki bir başka kapı da yeniden sokağa giden dar bir patikaya çıkıyordu. Eve dönüp odaları bir daha kontrol ettiler. Yine de mobilyasız odaların hepsi bomboştu.

Doktor giriş katındaki ön odalardan birinde oldukları sırada sordu: “O da neydi?”

“Ne?” Clara gerilip duymaya çalıştı. Bir şey, hafif bir tıkırtı gibi, belli belirsiz bir ses. “Sokaktan mı geliyor?”

Doktor başını iki yana salladı. “Bence yan odadan.”

“Kesildi şimdi,” dedi Clara, Doktor’un peşinden giderken.

Diğer kabul salonu da ilki gibi boştu.

“Belki de haklısın,” dedi Doktor.

“Her zaman mümkün. Oluyor yani arada.”

“Muhtemelen dışarıdan geliyordu.” Doktor pencerenin yanına gitti. Camlar tozlu ve bir tanesi boydan boya çatlamıştı. Bir başka cam ise komple yoktu. “Ah,” dedi sessizce. “İlginç.”

Clara yanına gidip dışarıdaki sokağa şüpheyle gözlerini dikti. “Bir şey gözüküyor.”

“Bunu kastettim.” Doktor aşağıyı işaret etti. Kuş şeklinde katlanmış bir kâğıt parçası pencere eşiğinde duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yine origami. Bu da rastlantı değildir artık.”

“Hayır, değil,” diye onayladı Doktor. Narin kuşu eline alıp inceledi. “Buraya bırakılalı çok olmamış, o kadar tozlu değil.” Kuşu pervaza geri bıraktı. “Ama Bay Milton’ımızm buraya sadece kâğıttan bir kuş bırakmak için uğradığına inanasım gelmiyor.”

“Neyin peşinde sence?” dedi Clara. “Enerjiye ihtiyacı olan bir şey, değil mi? Yakaladığımız sıçramayı oluşturabilecek seviyede bir enerji biçimi yani.”

“Uğraştığı şey her neyse, iyi bir şey değil. Bir adam öldü,” dedi Doktor Clara’ya. “Olayların bağlantılı olmadığına inanmam mümkün değil. Özellikle de şunu gördükten sonra,” diye ekledi, kafasıyla origami kuşu işaret ederek.

“Milton pis işler mi çeviriyor sence?”

“Bir şeyler çevirdiği kesin. O şeylerin neler olduğunu kendi kimliğimizi açık etmeden önce öğrenmek isterim. Şimdilik hakkımızda ne kadar az şey bilirse o kadar iyi.”

“Şimdi ne yapacağız? Nereye gittiğini bile bilmiyoruz.”

Ağır ağır odadan hole doğru yürüdüler.

“Eğer zavallı Bay Hapworth’e neler olduğunu çözebilirsek burada gerçekte ne işler döndüğünü çözümlemede iyi bir yol katetmiş oluruz,” dedi Doktor.

“Karnaval’daymış,” dedi Clara. “Milton da öyle. Başka bir bağlantı?”

“Olabilir. Bir de şu kuşlar var...” Doktor parmağıyla çenesine vururken durup düşündü. “Oradakini yanımızda götürmeliyiz sanırım. Ayrıntılı bir incelemenin karşılığını verebilir.”

“Katlanmış bir kâğıt parçasını ihtiyati gözetimine almak... İşte bunu ilk defa yapıyoruz.” dedi Clara, Doktor’un peşinden odaya giderken.

“Hayır, yapamıyoruz,” dedi Doktor pencerenin oradan.

“Nasıl yani?”

“Burada değil.”

Clara yanına gidip tozlu pervaza baktı. Gerçekten de origami kuş gitmişti.

Doktor elini cam olması gereken boşluğun önüne götürdü. “Esinti var. Uçmuş olabilir.”

Clara etrafa bakındı. “İyi de nereye? Yerde değil. Hiçbir iz yok.”

“Pencereyle pervaz arasında bir boşluk var şurada. Belki de aşağı düşmüştür.”

“Düştüyse geri alamayız. Önemli bir şey miydi?”

Doktor düşünürken kaşları birleşip alını kırıştı. “Nasıl bir önemi var bilemiyorum gerçekten. Kendisi önemli değil yani. Biri onu buraya bıraktı. Vastra’nın söylediğine göre üç tane de Hapworth’ün evine bıraktı. Asıl mesele kimin bıraktığı. Ve neden.”

BÖLÜM

6

Akşamüstü güneşi, gökyüzüne dağılmış bulutların arasından çıkmak için beceriksizce mücadele ediyordu. Hava çoktan kararmaya başlamıştı, bir saat içinde alacakaranlık çökecekti. Hava soğudukça kar da ayaklarının altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Doktor ve Clara kendilerini boş evin ön kapısından dışarı atıp nehre doğru yöneldiler. Eger ikisinden biri dönüp öteki yöne, sokağın aşağısına doğru baksaydı, rüzgârın taşıdığı irice bir kar tanesinin havada dans ettiğini görebilirdi.

Yakından bir bakış, soluk nesnenin kar tanesiyle uzaktan yakından alakası olmadığını gözler önüne serebilirdi. Kuş gibi katlanmış küçük bir kâğıt parçası, ilerlerken minik ve sivri kanatlarını ritmik bir biçimde çırpıyordu. Güzergâhı hiç de karman çorman ya da gelişigüzel değildi. Bir sonraki sokağa dönüp yol boyunca ilerlerken, bir yandan da titrek titrek dans ediyordu.

Sokağın köşesinde bir adamla bir kadın, narin kuşun onlara yaklaşmasını izliyordu. Adam siyah bir palto giymişti, elinde gümüş başlıklı ve abanozdan yapılma bir baston tutuyordu. Kadını ise kırmızı ve uzun bir pelerin sarıyordu. Başlığını kafasına geçirmişti, yine de kuşa bakmak için başını yukarı kaldırdığında zarif yüz hatları solgun ışık altında belli oluyordu. Kuş yaklaşırken kolunu öne doğru uzattığında kıpkırmızı

kumaş adeta parlayan kızıl bir şelale gibi aşağı sarkıyordu.

Kâğıt kuş ona uzatılmış kola konduktan sonra olduğu yerde kanatlarını bir süre çırpmaya devam etti.

“Hoş geldin minik dostum,” diye mırıldandı Siluet. “Bize neler anlatmaya geldin?”

Kuşun kanatları hareketsizleşti. Bir an için dimdik durdu. Ardından kanadının üstüne devrildi. Kıpırdamadı. Artık bir parça kâğıttan başka bir şey değildi.

“İzin verir misin?” diye sordu Milton, elini uzatarak.

Siluet diğer eliyle kuşu kolundan aldı. Yavaşça önce kanatlarını açtı, sonra da gövdesini. kâğıt parçası haline gelen yarağı düzleştirdikten sonra şöyle bir baktı ve gülümseyerek Milton’a uzattı.

Kâğıdın bir tarafı –içe doğru katlanan tarafı yani– el yazısı sıyla kaplanmıştı. Düzgün, kadınsı, ama basit.

Kadın dedi ki: “Yine origami. Bu da rastlantı değildir artık.”

Adam dedi ki: “Buraya bırakılale çok oluruz, o kadar tozlu değil. Ama Bay Milton’uzun buraya sadece kâğıttan bir kuş bırakmak için uğradığına inanıyor gelmiyor.”

Kadın dedi ki: “Neyin peşinde sence? Güce ihtiyacı olan bir şey, değil mi? Yakaladığımız sıçramayı oluşturabilecek senyede bir enerji biçimi yani.”

Adam dedi ki: “Uğradığı şey her neyse, iyi bir şey değil. Bir adam öldü. Olayların bağlantılı olmadığına inanmam mümkün değil. Hala de şimdi.”

Kadın dedi ki: “Milton pis işler mi çeviriyor sence?”

Adam dedi ki: “Bir şeyler çevirdiği kesin. O şeylerin neler olduğunu kendi kirliliğini açık etmeden önce öğrenmek isterim. Şimdilik hakkınızda ne kadar az şey biliriz o kadar iyi.”

Kadın dedi ki: “Şimdi ne yapacağız? Nereye gittiğini bile bilmiyoruz.”

Milton önündeki konuşmayı okudukça başını sallayıp gülümsedi. "Bravo Siluet."

"Bilgilendirici mi?" diye sordu.

"Hem de nasıl."

"Demıştim ben o ikisinde bir tuhafılık var diye. Tuhafılık ve tehlike."

"Sezgilerin yine yanıltmadı seni. *Sempatı* de benzer endişeleri paylaşıyordu. Eh, artık biliyoruz." Elindeki kâğıda baktı. "Bu Doktor anca benim Viktoryalı olduğum kadar Viktoryalı." Kâğıdı birden top haline getirip uzağa fırlattı. "Bu adamın hakkından gelmeliyiz, arkadaşlarının da."

"İyi de, onları Karnaval'a getiren neydi?" diye sordu Siluet.

"Bir adam öldü demiş Doktor," diye açıkladı Milton. "Hapworth'ten bahsediyor olmalı."

"Neyi gördüğünü biliyorlar mı?"

"Hayır, öyle olsaydı Karnaval'ı didik didik araştırmazlardı. Gerek kalmazdı ki. Senden haberdar olurlardı."

"Öyleyse yanlış iz peşindeler," dedi Siluet.

"Evet. Yine de yolları üstünde önemli bir şeylere rastlayabilecek olmaları tehlike teşkil ediyor. Bu işin halledilmesini istiyorum Siluet. *Sempatı*'yle konuş. Çöz şu meseleyi. Hemen."

Geri dönüp sokak boyunca ağır ağır yürüdüler. Arkalarının da kalan kaldırımında buruşuk bir top şeklindeki kâğıt karın üstünde yatıyordu. Esintiden olsa gerek, nem yavaşça içine işlerken titredi. Koyu mürekkep damlarken kâğıdın etrafına yayılıyor, beyaz karın üstünde lekeler oluşturuyordu. Bir yandan sızan kan gibiydi.

Hava hızla kararıyordu. Clara nehir kenarındaki yol boyunca yanmaya başlayan gaz lambalarını görebiliyordu. Soluk ışık parıltılar yayarak Buz Panayırı'na doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Işıklar aynı zamanda onların olduğu yöne doğru da geliyor, yerdeki kara ve nehir üzerindeki buza yansıyor, bütün

bölgeye ürkütücü, gerçekdışı bir hava katıyordu.

“Lambaları yakma işi için birileri olduğunu sanıyordum, dedi.

“Artık öyle değil,” dedi Doktor ona. “Gaz lambalarının ilk kullanıldığı günlerde öyleydi evet, ama şimdi neredeyse hepsi otomatik olarak kontrol ediliyor. Zeki insanlar Viktoryalılar. Binbir türlü şeyi icat ettiler, motorlu uçak da dahil.”

“Hayır,” diye itiraz etti Clara. Öyle olmadığını biliyordu. “Wright Kardeşler’di onu bulan. İlk motorlu uçuş Amerika’da, Kittyhawk’ta yapıldı.”

“Onların gazetecileri iyiydi,” diye cevap verdi Doktor. “Herkes Wright Kardeşler’i hatırlıyor, ama onlarınki *açık havada* yapılan ilk motorlu uçuştur.”

“Açık hava mı?”

“Wright Kardeşler’den çok önce Viktoryalılar motorlu uçuşu deniyordu, ama iç mekânlarda. Büyük depoların içinde. Onlar için ıvrır zıvırdan ibaretti. Bir gösteri. Bir eğlence. Çok da kullanışlı bir şey olarak görmüyorlardı.”

“Böylece Wright Kardeşler’in kendilerine pay çıkarmasına izin mi verdiler yani?”

“Böbürlenmek İngilizlere göre değil, diğer insanların galibiyetini çalmak da öyle. Adamlar İkinci Dünya Savaşı sırasında bilgisayarı icat edip yıllar boyunca dünyaya duyurma zahmetine bile girmediler. Eminim senin sınıfındaki çocuklar da güzel bir şeyler yaptıktan sonra bir başkasının iltifat yağmuruna tutulmasına ses çıkarmazken çok mutlu oluyorlardır. Aynı şekilde, ben de bizim elde ettiğimiz başarılardan senin övgü toplamana çok seviniyorum.”

Clara, dudaklarının kıvrılış biçiminden Doktor’un şaka yaptığını anladı ve hafifçe omzunu yumrukladı. “Jenny’yi bulmamız lazım. Hâlâ buralardaysa tabii.”

“Burada.” Doktor onlara doğru yürüyen koyu saçlı, zayıf ve genç kadını işaret etti.

Öğleden sonrasının yerini akşama bırakması ve havanın da iyice soğumasıyla birlikte, Jenny akşam yemeği yemek ve ısınmak için Paternoster Sokakı'na dönmeyi önerdi. Clara seve seve kabul etti. Soğuk hava, botlarının tabanından ayağına geçiyordu ve parmak uçlarını hissedebildiğinden emin değildi.

Strax yemekte kısa bir süreliğine boy gösterdi ve gururla kendi araştırmalarının devam ettiğini, çok yakında bazı şüphelileri ortadan kaldırmayı umduğunu söyledi. Clara, Strax'ın *ortadan kaldırmak* derken şüphelilerin aklanmasını kastettiğini düşünmüyordu. Akşamın büyük bölümünde Doktor ve Clara misafir odasında Vastra ve Jenny'yle önce çay, ardından da şarap içip sohbet etti.

Konu kaçınılmaz bir şekilde dönüp dolaşıp Marlowe Hapworth'ün ölümüne ve günün değerlendirmesine geldi.

"Kesinlikle Karnaval'daymış," dedi Jenny. "Onu gördüğüne yemin eden birkaç kişi buldum. Ayrıca konuştuğum bir ihtiyara göre özellikle kukla gösterisine ilgi göstermiş. Gösteriyi hazırlayan insanları bulmak için geri dönmüş daha sonra."

"Siluet," dedi Doktor. "Biz de konuştuk onunla. Etkileyici bir gösteriydi."

"Sence Hapworth görmemesi gereken şeyler görmüş olabilir mi?" diye sordu Vastra.

"Gölge oyununun kulisinde," diye ekledi Clara.

"Bence gördü, ya da bir şeye kulak misafiri oldu," diye onayladı Doktor. "İllaki gölge oyunuyla alakalı olması gerekmiyor. Belki de çadıra geri gitti ve orada başka birini buldu, ya da çadırın diğer tarafındaki birini konuşurken duydu. Ya da..." Ateşe bakarken gözü daldı, sessizliğe büründü.

"Peki ya suç mahalli?" diye sordu Clara. "Oradan herhangi bir ipucu çıkmadı mı?"

"Maalesef hayır," diye itiraf etti Vastra. "Kilitli bir odada bir ceset. Basit, aynı zamanda oldukça imkânsız."

"Ya origamiyle olan bağlantısı?"

“Neyle?” diye sordu Jenny.

Clara, nasıl Milton’ı boş bir eve kadar takip ettiklerini ve pencere eşiğinde origami kuş bulduklarını anlatmak durumunda kaldı.

“Bir bağlantı,” dedi Doktor. “Muhtemelen önemli bir bağlantı. Ama hâlâ taşları yerine oturtamadım kafamda.” Birden ayağa fırladı. “Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum.”

“Ne?” diye sordu Clara.

“Güzelce bir uykuya. Sonra da sağlam bir kahvaltı. Sonra da soruşturma dolu bir başka gün.”

“İyi de neyi araştıracağız?” dedi Vastra. “Hapworth’ün çalışma odasından ya da uşağından öğrenilecek pek bir şey kalmadı.”

“Odak noktası Gariplikler Karnavalı’yımış gibi görünüyor,” dedi Doktor. “Gitmeyen yok – Hapworth, Milton... Ama neden? Orada görülecek ne var? Ya da kim?”

“Geri dönmeye değer mi sizce?” diye sordu Jenny.

“Evet.” Doktor düşünürken bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, bir yandan da eliyle burun kemerini tutuyordu. “Sanırım gidip Bayan Siluet’le bir kez daha görüşeceğim.”

“Hoşlandın işte kadından,” dedi Clara.

“Çok mu güzel?” diye sordu Vastra.

“Hem de çok,” dedi Clara. “Yani 1’den 10’a kadar derecelendirsek 12 olur.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Jenny, Doktor’a.

Doktor tırnaklarını inceliyormuş gibi yapıyordu. “Ne? Bilmem ki. Dikkat etmemiştim.”

BÖLÜM

7

Clara geç uyandı ve herkesin çoktan ayaklandığını gördü. Strax, Doğu Yakası'ndaki araştırmalarına devam etmek üzere ortadan kaybolmuştu. Doktor ve Vastra çayla crumpet* yerken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Jenny evin başka bir bölümünde bir şeylerle uğraşıyordu.

Görünüşe göre Vastra, Hapworth soruşturmasında görevli olan polis müfettişine gelişmeleri bildireceğine dair söz vermişti. Ortada hiçbir ilerleme yoktu tabii, ki muhtemelen müfettişin dört gözle haber beklediği de yoktu zaten. Hapworth'un ölümüne dair hiçbir ayrıntının intiharla uzak-tan yakından alakası yoktu, ama kilitli bir odada gerçekleşen imkânsız bir cinayetin hevesle karşılanması pek muhtemel değildi. Bu sırada Doktor, Jenny ve Clara, Buz Panayırı'na gitmek için yola koyulmuşlardı.

Dışarıda hava yine buz gibiydi, yine de en azından kar yağmıyordu. Londra sisi gri bir battaniye gibi tüm şehri sarmasaydı gökyüzü açık olabilirdi. Westminster Sarayı'ndan geçerken, sarayın anahatları dumanlı havada kurşun kalem bir kroki gibi gözüküyordu. Big Ben'in boğuk çan sesi saatin buçuğa geldiğini haber veriyordu.

* (FR) Hamurun kızartılması ve şuruba batırılmasıyla hazırlanan üstü gözenekli bir çeşit ekmek. -çn

Buz Panayırı ya sisten dolayı, ya da saat henüz çok erken olduğundan daha sessizdi.

“Bakalım bizim Siluet’in ağzından laf alabilecek miyim,” dedi Doktor, Gariplikler Karnavalı’na doğru yönelirken. “Siz de gizemli Bay Milton hakkında bir şey bilen kimse var mı onu araştırın.”

“Neden seninle gelmiyoruz ki?” diye sordu Clara.

“Tek başıma gidersem daha dostane davranabilir. Gelirseniz ayak bağı olursunuz bana.”

“Hangi konuda dostane olacak?” diye sordu Jenny.

Doktor omuzlarını silktilti. “Genel. Hapworth’ün nelere ilgi gösterdiği. Neler görmüş olabileceği.”

“Fiyakını bozarız diye korkuyorsun,” dedi Clara.

“Bozamazsınız ki.”

“Çünkü hiç yok.” Yüzünün değiştiğini görünce çabucak ekledi. “Şaka. Şakaydı sadece. Gerçekten. Ha-hah. Sahiden de inanılmaz şık olduğunu düşünüyorum.”

Doktor’un ifadesi biraz hafiflemişti. “Bana kalırsa hanımefendi fazla itiraz ediyor,” diye mırıldandı. “Sonra görüşürüz. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, benim tarzım –benim inanılmaz şık tarzım– bozulabilen bir şey değil.” Sonra döndü ve parlak kuruşu sallayarak giriş kapısına doğru yürüdü. Doktor saniyeler içinde yoğun sis tarafından yutulmuştu bile.

“Umarım üstünde gelecek yılın tarihi olan bir kuruş vermez,” dedi Clara. “Yine.”

“Bugünün de dünden bir farkı olmayacak,” dedi Jenny. “Aynı sorular, farklı bir tasvir. Bu Milton denen adam neye benziyor öyleyse?”

Clara elinden geldiğince anlattı. “Pekâlâ, orta yaşlı, hemen hemen yani. Ince, çok uzun boylu değil. Siyah saçları bayağı kısa kesilmiş ve seyrelmeye başlamış. Henüz kırlaşmamış ama.”

“Muhtemelen boyuyordur,” dedi Jenny.

“Olabilir. Bana bayağı abes biri gibi geldi. Sakalı da var. Keçi sakalı gibi, ama kısa, yani çenesine yakın. Siyah bir palto giymişti. Ah, bir de gümüş başlıklı siyah bir baston taşıyordu.”

“Tam bir beyefendi, değil mi?”

“Beyefendi kısmını bilemeyeceğim,” dedi Clara. “Bugün birlikte mi dolaşmak istersin, yoksa yine ayrılalım mı?”

“Muhtemelen ayrılmak daha iyi olur. Ama uzun süreliğine değil. Buz Panayırı'ndaki işimizi hallettiğimizde yine çay içtiğimiz çadırda buluşalım mı?”

“Anlaştık. Çok geçmeden sıcak bir şeyler içmeye ihtiyacım olacak zaten. Sonra da Doktor'un kuklacı hanımefendiyle sohbetinin nasıl geçtiğini öğrenmek için Karnaval'a gidebiliriz.”

Saat ilerledikçe sis de hafiflemeye başlamıştı. Buna rağmen Clara olduğu yerin yanındaki standın ötesini göremiyordu. Milton hakkında sorular sorduğu, örme eşarp ve şal satan bir kadın yardımcı olmamakta direnince vazgeçti. Bir adam sislerin arasından ona doğru geliyordu. Clara, gri bulutun içinde ilerledikçe görünür olan kişinin yüzüne odaklanmaya çalışıyordu. Onu görünce yüzü aydınlanan adamın genç öğretmen Oswald olduğunu gördü.

“Clara!” Kârşlaşmalarına çok sevinmiş gibi görünüyordu. “Bugün burada olacağını bilmiyordum.”

“Ben de,” dedi Clara. “Ama tam da görmek istediğim insansın şu an.”

“Öyle miyim?”

Clara kolunu onunkine doladı ve panayırın içinde yürütmeye başladı. “Patronun, Bay Milton.”

“Dün tanıştın.”

“Evet, hem de oldukça etkileyici bir bey kendisi. Bana ondan bahsetsene biraz.”

“Bay Milton'dan?”

“Ah, merak etme, duygusal yakınlığım ya da onun gibi hir şey için rakip görülmesi gereken biri değil.”

“Ah.” Oswald, Clara’nın sözlerini gözden geçirdi. “Güzel.”
“Eee?”

“Pekâlâ, kendisi zengin bir adam. Yoksullara bağışta bulunuyor, ya da ben öyle inanıyorum. Kredi falan veriyor, her neyse. Sana başka ne anlatabilirim emin değilim. Neden ilgini çekti?”

Clara soruyu duymazdan geldi. “Peki parayı nereden buluyor? Ailesi mi zengin?”

“Hayır, sanayi sektöründen kazandı sanırım. Bir çeşit imalat. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Adamı o kadar da iyi tanımıyorum ne yazık ki.”

“Boş ver. Senin suçun değil.”

“Aşinalığın bir hata olduğunun farkında değildim.”

“Hayır,” diye onayladı Clara. “Galiba değil.”

“Ana fabrikasının Alberneath Caddesi’nde olduğunu biliyorum yalnız. Öğretmenlik görevi için orada mülakata alınmışım.”

“Fabrikada ne yaptıklarını gördün mü yani?”

“Bir yığın makine gördüm. Yağlı ve gürültülü, ama gerçekten tahmin edemeyeceğim kadar fazla.”

Clara düşündü. “Alberneath Caddesi nerede?”

“Buradan çok da uzakta değil aslında. Doğu Yakası’na doğru, ama arabayla uzun sürmüyor.”

“Harika,” diye karara vardı Clara. “Gidip bir görsek iyi olur.”

“Ne?” Oswald yürümeyi bırakıp Clara’nın yüzüne bakmak için döndü. “Şimdi mi?”

Clara yüzüne en hoş gülümsemesini yerleştirdi. “Eğer yapacak daha iyi bir işin yoksa tabii?”

“İşim var da, daha iyi değil. Birkaç dakika içinde derse gitmem gerekiyordu. Buz Panayırı’ndan kestirme olduğu için geçiyordum sadece. Sanırım ertelemelerini rica edebilirim,” dedi adam.

“İzin verirler mi?”

“Bilmiyorum açıkçası. Daha önce hiç bu tarz bir istekte bulunmamıştım. Bak şöyle yapalım,” diye önerdi Oswald, “Alberneath Caddesi’ne gitmen için seni bir taksiye bindireyim, sonra da dersim biter bitmez peşinden gelirim. Dersi erteleyebilirsem sorunumuz çözülüyor zaten. Erteleyemezsem de Bay Milton muhtemelen orada olacaktır, sormak istediğin şeyleri onunla konuşabilirsin. Daha sonra dersim biter bitmez yanına gelirim, bir saatten biraz fazla bir süre sonra yani. Ne dersin?”

Clara düşündü. Tek başına gitmeli miydi? İyi de, bu kadar sisin arasında Jenny’yi bulmak zordu, Doktor da kim bilir nerelerdeydi. Hâlâ Siluet’in yanındaysa sohbetinin bölünmesini pek de kibar karşılamazdı herhalde.

Oswald yeleğinin cebinden bir cep saati çıkarıp saati kontrol etti. “Ne yazık ki gerçekten yola koyulmam lazım,” dedi, elini koyu saçlarının arasından geçirirken.

“Yoldan bir araba bulalım öyleyse,” diye karar verdi Clara. “Sen de dersle ilgili yürütmeyi durdurma talebini görüşürsün.”

Jenny Buz Panayırında ilerlediği sırada sis de hafiflemeye devam ediyordu. Stant sahiplerinden ve özel gösteri sorumlularından birkaçı onu önceki günden hatırlamıştı.

“Hâlâ aradığın adamı bulamadın mı ya?” diye güldü kestane. “O konuda yardımcı olabilirim istersen, bilmem anlatabildim mi?”

“Evet anlatabildin ve ilgilenmiyorum,” dedi Jenny. “Milton denen adamı gördün mü görmedin mi?”

“Öyle bir beyi gördüğümü hatırlayamıyorum. Görseydim büyük olasılıkla hatırlardım. Tam bir züppeye benziyor.”

Jenny’nin konuştuğu diğer insanlar daha bir gün öncesinde benzer sorular sorduğunun farkında degillerdi bile, ki bu da Milton’la ilgili ayrıntıları hatırlamakta pek de yardımcı olama-

yacakları anlamına geliyordu. Yine de yer yer bilgi kırıntılarını toplayarak aramaya devam etti. Belki buradan geçmiştir; belki oradan bir şeyler satın almıştır; belki tam şurada bir adamla –ya da bir kadınla– konuşmuştur. Belki...

Pamuk helvacıyı arkasında bırakarak dikkatle sisin içine baktı. Sert bir rüzgâr bir anlığına sis bulutunu dağıttı. Buz Panayırı'ndan uzaklaşarak sahil yoluna doğru ilerleyen Clara mıydı? Jenny kaşlarını çatarak onun peşinden gitmeye başladı. O sırada sis geri geldi. Jenny artık Clara'yı göremiyordu. Eğer o Clara idiyse.

Panayırın kenarına yaklaştığında, biri ansızın sislerin arasından ortaya çıktı ve Jenny'ye çarpıp onu geriye doğru sendeletti.

"Aman Tanrım, çok, çok özür dilerim."

Çarpıştığı adam düşmesin diye Jenny'yi kolundan yakaladı.

"Bir şeyim yok," diye adamı temin etti Jenny.

"Sis yüzünden insan nereye gittiğini göremiyor," dedi adam, gülümseyerek.

Jenny de ona gülümsedi. Nereye gittiğine bakmasa bile en azından kibardı. Hem haklıydı da; çarpışmaları onun hatası değildi herhalde. Genç adam basit bir şapka ile aynı sadelikte bir takım elbise giymişti. Sarı saçları asi sayılabilecek bir şekilde şapkasının altından çıkıyordu. Jenny'yle aynı yaşlarda gözüküyordu; ince bir vücudu, çıkık elmacık kemikleri ve belirgin kaşları vardı. Gerçekten de çekici biri olduğunu düşündü.

"Kusura bakmayın," dedi. "Şimdi de oyalıyorum sizi."

"Ah hayır, önemli değil." Ortalıkta Clara'dan herhangi bir iz yoktu. Herhalde gördüğü kişi o değildi bile. "Bir yere gitmiyordum aslında. Sadece geziniyorum."

"Öyleyse benimle dolaşmak ister miydiniz? Emrivaki yapmış gibi olmak istemem tabii," diye ekledi bir cırpıda. "Bu arada benim adım Stone." Hafifçe şapkasını kaldırdığında daha çok saçın dışarı çıkmasına neden oldu. "Jim Stone. Arkadaşlarım bana Jimmy der."

Jenny kendini tanıttığında Jimmy güldü. “Kız kardeşimin adı da Jenny, ne tesadüf.”

Buz Panayırı’nda ilerlerken Jimmy’nin de çalıştığı ortaya çıktı. Mayfair’deki lüks bir evin mutfağında çalıştığını söyledi. “Öğle arasındayım, kendime yiyecek bir şeyler bulmadan önce panayıra göz atmak için erken kaçmayı başardım.”

“Ne yazık ki bugün çoğu gözüküyor,” dedi Jenny.

Soruşturmadaki gelişmelerden Strax’ı haberdar edeceğini vaat eden polis memuru, sözünü oldukça iyi tutuyordu.

“Dün gece bir tane daha buldular,” diye açıklamaya başladı, bölgedeki küçük hanlardan birinin sessiz bir köşesinde otururken. “Aynı diğerleri gibiydi. Kuru bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı.”

“Kurban nerede bulundu?” diye emretti Strax. “Galaktik sıfır merkezinden hesaplanan kesin koordinatlara ihtiyacım var.”

“Bilmem ki,” dedi çavuş. “Ama kadıncağız Little Haber Sokağı’ndaymış.”

“Bu Little Haber Sokağı’nın stratejik bir önemi var mı?”

Çavuş kaşlarını çattı. “İşinize yarayacaksa Alberneath Caddesi’nin orada.”

Strax düşündü. “Yarayabilir.” Bellamy’nin cesedi de Alberneath Caddesi’ne bağlanan bir sokakta bulunmuştu. “İstihbarat için teşekkür ederim ilkel canlı. Çok yararlı oldu.”

“O halde bu insanları kim ya da ne öldürüyor, herhangi bir fikriniz var mı Bay Strax?” diye sordu çavuş, Strax ayağa kalkarken.

“Hayır,” dedi Strax. “Ama bir arkadaşım der ki, olanaksızı elediğinde elinde kalan şey ihtimal dahilinde olmasa bile yok edilmesi gerekir. Size iyi günler.”

BÖLÜM

8

Oswald'ın Alberneath Caddesi'nin çok uzakta olmadığını tekrar tekrar söylemesine rağmen, yolculuk uzun sürecekmış gibi görünüyordu. İki tekerlekli küçük arabanın içinde oturan Clara'nın yolculuğuna atın arka kısmıyla sisin oluşturduğu manzara eşlik ediyordu. Banka benzeyen koltukta otururken, at aniden durduğu takdirde dışarıya uçmasını engelleyecek hiçbir şey olmadığını düşününce biraz huzursuz hissetti. Sürücü tamamen görüş alanı dışında, arabanın arkasında ve yukarıda duruyordu. Adamın çektiği dizginler ve zaman zaman ata söylediği yüreklendirici sözler olmasa, orada olduğunu anlamayacaktı bile.

Ara sokaklardan geçerken, taşların üstünde zangırdayan ve sarsılan süspansiyonun da elden geçmesi gerektiğini düşündü. Londra'nın merkezini avcunun içi gibi bildiğini sanıyordu, fakat kısıtlı görüşü ve kolaylıkla fark edebileceği yapıların birçoğunun henüz inşa edilmemiş olmasından ötürü çok geçmeden tamamen kaybolmuştu.

Taksi şoförü nihayet uzunca bağırarak arabayı durdurdu. Oswald ücreti peşin ödeme konusunda ısrar etmişti. Doktor Clara'ya önceden biraz para vermişti, yine de aşına olmadığı bir yığın paranın arasından belli bir miktarı seçme zahmetinden kurtulduğuna memnundu.

“Alberneath Caddesi,” dedi sürücü, Clara inerken şapkasına dokunarak.

Uzun bir caddenin sonuna gelmişlerdi. Milton’ın fabrikasının yerini sormaya hiç gerek yoktu. Sise rağmen Clara caddenin bir tarafında sıralanan evleri ve diğer tarafındaki yalnız binayı görebiliyordu. Tek parçadan oluşan devasa yapının ön cephesi tuğlayla kaplanmıştı. Pencerelelerin olduğu yerler boş ve ışık geçirmez gibi gözüküyordu.

Oswald’un onunla buluşamama ihtimaline karşılık, “Nereden başka bir taksi bulabilirim?” diye sordu.

“Şu taraftan bulmayı deneyebilirsiniz.” Taksici geldikleri yolu işaret etti. “Yolun sonundan sola dönerseniz Motherton Caddesi’ne çıkarsınız. Oradan bir taksi bulabilirsiniz.”

“Teşekkürler.”

“O tarafa gitmeyin yalnız,” diye uyardı taksici, fabrikadan aşağısını işaret ederek. “Oradan size hayır gelmez hanımefendi. Kendinize dikkat edin.”

Sürücü sözlerini vurgulamak istemişçesine atı geri döndürüp geldikleri yola yöneldi. Araba sis tarafından yutulup gözden kaybolduktan sonra bile, Clara tekerleklerin taşlar üstündeki tıkırtılarını duyabiliyordu.

Clara –önceden neredeyse zerre kadar düşünmemesine rağmen– Oswald’u bekleyebileceği bir yer bulacağını farz etmişti. Belki bir bank. Hatta belki ufak bir çayevi ya da kahveci. Ama hiçbir şey yoktu. Yalnızca ne idüğü belirsiz fabrika, karşısındaki evler –ki yakından baktığında evler boş ve her an çökebilecekmiş gibi duruyordu– ve hiçlik. Sis dışında hiçbir şey.

Ağır ağır caddenin ilerisine doğru yürüdü. Ondan başka birilerinin varlığına dair hiçbir iz yoktu. Ayrıca, şaşırtıcı bir şekilde fabrikadan da hiç ses gelmiyordu. Makinelerin ya da insanların sesini duyabiliyor olması gerekmiyor muydu? Yoksa bina dışarıya ses geçirmeyecek kadar sağlam mı yapılmıştı?

Duvarların üst taraflarında karanlık pencereler vardı. İçeriden hiç ışık gelmiyordu, panjurlar kapatılmışsa o başkaydı tabii... Clara gerçekten doğru yere gelip gelmediğini merak etti. Tak-si şoförü gayet içten ve yardımsever birine benziyordu; hem Londra'yı da avucunun içi gibi biliyor olmalıydı.

Clara taksicinin onu bıraktığı yere geri döndü. Gerçekten de fabrikanın sonunda silik harflerle *Alberneath Caddesi* yazan bir tabela vardı. Yani doğru yerdeydi. Ama hiçbir yaşam belirtisi olmadığı gibi, fabrikanın girişini gösteren herhangi bir işaret de yoktu. Giriş herhalde başka bir sokaktaydı. Belki de ortalığın bu kadar sessiz olmasının tek sebebi fabrikanın bu kısmının faal olmamasıydı.

Ki şartlar böyle olunca binanın etrafım dolaşıp bir şeyler –insan, hareketlilik, ya da bir giriş yolu– aramak ona göre gayet mantıklıydı. Dar bir geçitten geçtiği sırada içinden bir ses, *Oswald'u beklemek de gayet mantıklı*, dedi. Fakat onun gelmesi çok uzun sürebilirdi. Özel dersinden izin isteyip buraya gelmesi ne kadar sürecekti? Ya izin alamazsa, ne zaman gelecekti? Artık biraz etrafı keşfedip en azından içeri giriş yolunu bulsa iyi olacaktı.

Karanlık sokak arası insanı klostrofobik yapacak cinstendi; sisin sokağı daha da daraltması her iki yanındaki duvarları üstüne üstüne geliyormuş gibi gösteriyordu. Clara aceleyle yürürken topuklarının sesi taş üstünde yankılanıyordu. Duvarın daha karanlık olan bir bölümünün bir oyuga dönüştüğünü fark etti. Duvara gömülmüş ağır tahta kapılar içeri açılıyor olmalıydı. Clara açmayı denedi, ama kapılar oynamadı bile. Sağlam bir şekilde kilitlenmiş ya da sürgüsü çekilmiş olmalıydı. Kapıya sinirli bir tekme attı ve ilerlemeye devam etti.

Belki de fabrika tamamen kapatılmıştı. Oswald'un buraya son gelişinin üstünden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Herhalde Milton daha sonra burayı kapatmıştı. *Yine de*, diye düşündü, içeride bazı ipuçları bulması mümkündü. Milton'ın gerçek kimliğine ve planlarına dair herhangi bir şey...

Tahia kapılı bir başka girinti daha, yine kilitli... Devam edip ilerlemek, geriye dönmek kadar kolaydı. Sokak aniden kıvrılıp devasa yapının duvarlarını takip etmeye devam etti. Çok geçmeden Clara bir başka giriş daha buldu. Bu seferki kapılar farklıydı; daha büyüktü ve boşlukları tuğlayla doldurulmuştu. O ana kadar gördüğü, bir ana girişe benzeyen tek yer burasıydı. Kapıların üstünde bir tabela vardı, ama o kadar solmuştu ki Clara ne yazdığını okuyamadı.

Tahmin edildiği üzere Clara itip çekmeye çalıştığında bu kapılar da kımıldamadı. Ancak büyük kapılardan birine gömülmüş daha küçük bir kapı dikkatini çekti. Çok ümitlenmese de kapının koluna uzanıp şansını denedi. Kapı gıcırdayarak açıldı.

İçeri girdi. Bina bir kabuk gibiydi. Büyük, bomboş bir yer. Işığın takip etmeye uğraştığı sis, bükümler oluşturarak pencerelerdeki çatlaklardan içeri sızıyordu. Clara yukarı baktığında tepesindeki kirişleri görebiliyordu. Gölgelemlerin ve puslu havanın içinde kaybolan ötedeki duvar, Alberneath Caddesi üzerinde olmalıydı. Duvarın diğer tarafına doğru yürüdü. Hiçbir şey duymamasına şaşmamalıydı.

Clara sessizliği düşündüğü sırada, başının çok üstünde aniden bir kanat sesi, bir çırpınma işitti. Bir kuş muhtemelen içerde hapsolmüştü. Sert zemin üzerinde usul usul yürüdü. Makinelerin durduğu yerde teçhizat kalıntıları ve delikler vardı. Görünüşe bakılırsa üstünden çok zaman geçmemiş, diye düşündü Clara. Etrafta toz ve nemin yanı sıra yağ kokusu da vardı. Metal köşebentlerin kalıntıları loş ışıktaki parlıyordu. Eğer uzun süre bu halde bırakılmış olsaydı şimdiye kesinlikle paslanmış olurdu, tıpkı pencerelerin metal kenarları gibi.

Biraz daha ilerlediğinde, zemin üstünde duran başka bir şey dikkatini çekti. Kara benziyordu, ama içeri girmesi mümkün olan bir açıklık göremiyordu. Ortaya savrulmuş bir beyazlık. Clara yaklaştıkça beyazlık yerini konfeti gibi küçük şekillere

hıraktı. İlkini yanına ulaştığında çömeldi ve yerdeki şeyi eline aldı. Küçük bir kuş şekline katlanmış bir kâğıt parçası...

Arkasındaki kapı hızla çarparak kapandı. Clara saniyesinde sesin geldiği tarafa döndü. Rüzgâr mıydı? Esinti falan hissetmemişti. Artan bir endişeyle kapıya doğru koştu. Kilitlenmişti. Ama anahtar yoktu. Ya da anahtar deliği. Orada olan şey, kapının yanındaki duvara takılan küçük ve plastik bir tuş takımıydı. Kendi zamanında karşılaşsaydı hiç şaşırmayacağı türden bir güvenlik kilidi. Ama burada, yani Viktorya döneminde, bütünüyle ve korkutucu bir biçimde abesti.

Clara'nın parmakları titriyordu. Bir şey parmaklarını çekiş-tirdi. Elini kaldırdı ve kavrayışından kurtulmak için mücadele ederken kâğıt kuşun kanatlarının hareketlendiğini gördü. Şaşkınlıkla elini açtığında yaratık büyük bir pervane böceği gibi havada dans ede ede uzaklaştı.

Kuşun arkasında, bütün zemin canlanmaya başlamıştı. Kâğıttan soluk şekiller havaya kalkıyordu. Yerden yükselen, minik ve özenle katlanmış bir kuş yığını. Akın akın. Birden fabrikanın dört bir yanından ona doğru savrulmaya başlayarak.

Saniyeler içinde etrafını sarmışlardı. Kâğıttan bir kar fırtınası onu hırpalıyordu. Kendini savunmaya çalışırken bir kanadın keskin kenarı elinin üstünü kesti. Onu itip kakan yaratıklardan kendini kurtarmayı denedi. Koştı, ama kuşlar ona yetişip görüşünü engellemek için başının çevresinde döndü. Fırl fırl dönen bir beyazlık, her şeyi alt ederken Clara'yı çizik ve sıyrıklarla bırakıyordu.

Ayağı yerdeki bir köşebende takıldı ve yere düştü. Başını korumaya çalışarak gözlerini kapadı, yere sertçe vuracağını biliyordu. Fakat darbe gelmedi. Gözlerini açtığında başının bir çukurun –zemindeki geniş bir oyugun– kenarında olduğunu fark etti. O kadar derindi ki sonunu göremiyordu bile. Birkaç adım daha atmış olsaydı kesin kenardan düşüp ölmüştü.

Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı. Havadaki bir kâğıt kuşu yakaladı. Kuş kaçmak için mücadele ettiği sırada kuşu parçalara ayırdı. Yırtık kâğıt, kar taneleri gibi dans ederek uzaklaştı.

Bütün dünyası bembeyaz olmuştu. Beyazlık Clara'nın üstüne üstüne giderek onu arkasındaki çukura doğru geri geri gitmeye zorluyordu. Dengede duramıyor, göremiyordu. Yüzü ve elleri çizik içindeydi. Dizlerinin üstüne çöktü. Belki de buradan sürünerek çıkabilirdi.

Fakat kuşlar her yerdeydi. Her taraftan saldırıyorlardı. Keskin kâğıt gagalarıyla yüzünü didikliyordı. Saçlarına dolanmışlardı. Kanatlarını yanaklarına sürüp yüzünü çiziyorlardı. Pençeleriyle ağzına giriyorlardı. Gözlerine sürünüyorlardı.

Clara elinden gelen tek şeyi yaptı – çığlık atıp yardım istedi. Haykırdı, haykırdı.

Ve onu duyacak kimse olmadığını biliyordu.

BÖLÜM

9

Gölge Oyunu çadırı kapalıydı. Dışarıdaki bir tabela, bir sonraki gösterinin öğleden sonra olacağını duyuruyordu. Doktor içeriye gizlice girip etrafa bakabilirdi, ama büyük olasılıkla içeride birileri vardı. Hem ne bulacağından emin değildi zaten, Siluet'le gerçekten konuşmayı istiyordu. Hapworth'ü hatırlıyor muydu? Onunla konuşmuş muydu? Adamın ilgisini ne çekmişti? Ve Hapworth kukla gösterisinin ardından nereye gitmişti?

Doktor büyük çadırın çevresini dolaştı. Seslendi. Yine büyük çadırın çevresini dolaştı, bu sefer aksi yönde. Ardından, ne yapmanın daha iyi olacağına karar vermek için Karnaval'ın geri kalanı boyunca bir yürüyüş yapmaya gitti.

Buz Panayırı'nın öteki ucunda, Jenny hâlâ Jim'le konuşuyordu. Artık Milton'ı soruşturmaya gerçekten geri dönmesi gerektiğini düşündü. Buna rağmen Jim'in arkadaşlığı hoştu ve benzer mizah anlayışlarının ve ilgi alanlarının yanı sıra bir sürü ortak noktaları var gibi görünüyordu.

O sırada ne düşündüğünü anlamış gibi, "Artık yola koyulmana müsaade etmeliyim. Seni oyaladıysam özür dilerim," dedi Jim.

"Oyalamak mı?"

“Ben geldiğimde panayırdan ayrılmak üzere değil miydin?”

“Ah, hayır.” Jenny gülümsedi. “Bir arkadaşımı gördüğümü sanmışım o kadar. Bir süre daha kalıp yapmam gereken şeyler var burada.”

Jim esprili bir şekilde, “Hayret, bu siste nasıl görebiliyosun?” dediyse de aslında hava açılmaya başlamıştı. “Ancak zamanın kısıtlıysa seni daha sonra görmek isterim.”

“Evet,” dedi Jenny. “Muhtemelen göreceksin.”

Jim şapkasının kenarına dokundu. “Öyleyse bunu şimdiden iple çekiyorum. İyi günler.”

Jenny, onun kalabalığın içinde kaybolmasını izledi. İşe koyulması gerekiyordu, yoksa Clara nerede kaldığını merak edecekti.

Strax’ın sabah araştırmaları, cinayet kurbanlarının bilinen en son hareketlerinin üzerinden geçmekten oluşuyordu. En son canlı görüldükleri bölgeleri ve bu noktalardan cesetlerin bulunduğu yerlere doğrudan giden yolları hesapladı.

Bölgelerin her birini ziyaret ederken, geçtiği her yolda zikzak çize çize ilerleyerek yol boyunca karşılaştığı herkesi sorguya çekti. Çoğu insan hiçbir şey bilmediğini ve hiç kimseyi görmediğini söylerken mutlu görünüyordu; bununla birlikte sadece birkaç durumda işkenceye ve ağır tehditlere başvurmak zorunda kaldı.

Topladığı bilgiler çoğunlukla yetersiz ve “Ama yanılıyor da olabilirim”den “Yoksa perşembe günü müydü?”ye kadar değişik niteliklere sahip cümlelerle pekiştirilmişti. Fakat Strax’ın bizzat yaşadığı bir olayla uyuşan bir şey vardı: konuştuğu birkaç kişi, kurbanın tahminen kuruduğu zamanla yaklaşık olarak aynı zamanda ve ölümün gerçekleştiği yerin yakınında cenazeci gibi simsiyah giyinmiş birinden bahsetti.

Bu adamın cinayetlerle bir ilgisi var mı, diye düşündü Strax. Kendisi onu görmüştü, gerçekten de aynı kişiye tabii. Ancak

bu olay Bellamy'nin ölümünden ve cesedinin ortadan kaldırılmasından bir süre sonra olmuştu. Belki de işinin götürdüğü yere giden bir cenazeciden ibaretti. Sonuçta adamın işi ölümlerle alakalıydı...

Ama öyle olsa bile, uğraşacak başka bir işi olmadığından, Strax Bellamy'nin öldüğü ve kendisinin cenazeciyle karşılaştığı yere dönmeye karar verdi. Bilerek sisin içinden yürürken, ilerleme kaydetmemesini düşündükçe daha da kederli bir ruh haline büründü. Yanından geçen birisini kaldırımdan iteklerken, "Aciz budala!" diye tükürdü. Bir araba yere serilen adamı ezmek için yoldan çıkınca diğer yönden gelen başka bir taksiye çarpıktan kılpayı kurtuldu. Atlar dehşetle kişnedi. Strax ise dünyadan habersiz, yürüdü.

Bellamy'nin bulunduğu bölge neredeyse terk edilmişti. *Tam da adam öldürmelik bir yer,* diye düşündü Strax, gerçi bu ıssızlık yakalamaya uygun adayların daha az olması anlamına geliyordu. Dar geçide gidip ipucu bulmak için ağır ağır yürüyerek zemini inceledi. Çoğu yerde karlar zamanla sulu çamur haline gelmişti, tıpkı katılmış sis gibi.

Yolun yanındaki geniş binadan gelen sesi duyduğunda geçidin sonuna erişmek üzereydi. Strax genelde insan seslerini yorumlamakta zorlanırdı. Fakat korkunun sesini, çığlığı, ânında tanırdı. Zor durumda olanların yardımına koşmak özellikle doğasında bulunan bir şey değildi. Yine de ortada bir savaş ya da kavga varsa katılmaktan mutluluk duyardı. Çığlıklara bakılırsa oldukça etkileyici bir çatışma vardı. İncecik ve kansız dudaklarını yaladı ve kendine bir giriş noktası aradı.

En yakın kapılar bir girintiye yerleştirilmişti ve kilitliydi. Buna rağmen sadece ahşaptan yapılmıştı, oldukça ilkeldi yani. O yüzden Strax gardını alıp kapılara doğru koştu. Kapıların aniden açılmasıyla Strax kendini tek katlı ve duvarları bulunmayan geniş bir alanın içinde buldu. Geniş alanın öteki tara-

fında minyatür bir kar fırtınası, küçük bir insana saldırıyor gibi gözüküyordu.

Onlara yaklaşıırken, Strax iki şeyi anladı. İlki, kar aslında şekilli şekilli katlanmış kâğıtlardan oluşuyordu. İkincisiyse, küçük insan Doktor'un arkadaşı Clara'ydı.

"Geri çekilin ağaç müsveddeleri sizi!" diye buyurarak hücum etti. İlerledikçe zeminde büyük bir delik olduğunu gördü ve kâğıt yaratıkların Clara'yı içine atmaya çalıştıklarını tahmin etti. Bu yüzden Clara'yı kapıp onu açıklığa sürüklemek için başını eğip kâğıt fırtınasının içine daldı.

Kâğıt yaratıklar onları izledi. Strax onların sadece bir oyalama taktığı değil, aslında epey şiddetli ve inatçı olduğunu fark etti. Ensesindeki küçük delikte minik minik, fakat ısıraplı darbeleri hissedebiliyordu. Eğer delikten içeri girer ve boruyu tıkarlarsa...

"Strax? Sen misin?" dedi Clara.

"Yaralanmışsın," dedi Strax, gerçi yaralı olduğunun farkındaydı herhalde. Etinin gözüküttüğü yerler, olabilecek en onurlu şekilde çizik ve kan içindeydi, Clara açıkça yürekli bir mücadele ortaya koymuştu. Strax onun adına duyduğu gururun kendi vücuduna hücum ettiğini hissetti.

"Buradan çıkmak zorundayız," dedi Clara.

"Geri çekilmek mi?" Belki de sandığı kadar cesur değildi. "Asla!"

"Kâğıdı öldüremezsın ki!" diye üstelerken, bir yandan da ellerini sallayıp ona doğru uçmaya devam eden yaratıkları çaresizce ezmeye çalışıyordu Clara.

"Ah, bana meydan mı okuyorsun?"

"Ona meydan okumak değil, sağduyu deniyor."

Strax homurdanıp kâğıt kuşlardan birini yumruğunun içinde ezdi. "Hiç duymadım."

Clara'yı çeğiştirip geride kalan kapıya yürümeye başladı, fakat girdap halindeki kâğıt öbeği onlara ayak uyduruyordu.

“Eğil dediğim zaman eğil,” dedi Strax.

“Niye?”

“İmha edilmeyesin diye. Onurlu bir ölüm tatmak istiyor-
san o başka tabii?”

“Henüz değil,” diye teslim oldu Clara. “Peki ne zaman ateş-
lemeyi-”

Strax, “Yere yat!” diye gürledi.

Clara acı verici bir biçimde kendini sert zemine attı. Hiçbir
şey olmamıştı. Başını kaldırıp Strax’a baktığında, durmadan
saldıran kuşlardan yüz ifadesi belli olmasa da onun da eğilip
kendisine baktığını gördü.

“Aferin,” dedi. “Deminki denemeydi. Şimdiki gerçek ola-
cak.”

Clara ayağa kalkarken, saçına dolanıp yüzüne uçmaya çalış-
an bir kâğıdı yakaladı. “Ah, ne güzel.”

Strax yeniden, “Yere yat!” diye bağırdı. Clara tekrar yere
düştü.

Bu kez Strax da kenara çekildi. Avını kaybeden kâğıt yığını
bir an için yolunu kaybedip tepelerinde şaşkın şaşkın dolandı.
Tam o anda Strax kuşlara küçük, yuvarlak ve metalik bir şey
fırlattı. Patladığında parlak beyaz bir ışık ortaya çıktı. Kâğıtlar,
alevler ve dumanlar içinde yere düştü. Hava aniden kıvılcım
ve ateşle canlanmış gibiydi. Kuşlardan birkaç tanesi uçmaya
çalışırken, kanatlarından vücutlarına yayılan ateş yüzünden
onlar da kararmış ve kömürleşmiş bir halde yere yuvarlandı.

“Yangın kapsülü,” diye açıkladı Strax, Clara’yı ayağa kaldı-
rırken. “Bir şeyin yok, değil mi çocuk?”

Clara fabrikanın bir köşesindeki tahta bir sandığın kalıntı-
ları üzerine oturdu. Strax içinde antiseptik mendilleri de olan
bir savaş alanı ilkyardım çantası çıkardı. Mendiller canını yak-
salar da, Strax kesik ve çizikleri sterilize etmekle birlikte iyi-
leşme sürecini de hızlandıracakları konusunda Clara’yı temin
etti.

“Orada işe yarar başka neler var?” diye sordu Clara.

“Sargı bezleri. Kendiliğinden şişebilen yedek uzuvlar. Elbette yedek mühimmat. Acil durumlar için erzak. Hatta biraz kurutulmuş su bile var,” diye gururla ekledi.

“O nasıl bir şey ki?”

“Sadece su ekliyorsun biraz, sonra da...” Strax kaşlarını çatı. “Hmm,” dedi. “Belki düşündüğüm kadar pratik değil.”

“Strax, teşekkür ederim.”

“Su için mi?”

“Burada olduğun ve hayatımı kurtardığın için. Neydi onlar? Daha önce bulduğumuz origami kuşlara benziyorlardı.”

Strax, “Küçük robotlar,” diye sonuca vardı. “Basit bir komut dizisini takip etmek üzere programlanmışlar ve yerleşik herhangi bir silah bulundurmuyorlar. İlkel ama etkili.”

Clara gülümserken canı yandı. “Bu arada, sen neden geldin buraya? Beni mi arıyordun? Yoksa takip mi ediyordun?”

“Soruşturma ve keşif yapmakla meşguldüm. Bir bilgi toplama operasyonu yani. Bay Bellamy bu bölgede öldürüldü.”

“Doğru ya,” dedi Clara yavaşça. “Ah, öldürülen adam o muydu? Jenny bir arkadaşının ölümünü araştırdığını söylemişti.”

“Birden fazla cinayet işlendi,” dedi Strax. “Açıklanamasalar da benzerler. Peki seni buraya getiren nedir?”

“Şey, biz Buz Panayırı’ndaki birinin izini sürüyorduk. Milton diye bir adam, tanıyor musun?”

Strax vücudunun üstünü de oynatarak başını salladı. “Gözetlenecek bir hedef mi?”

“Evet. Ayrıca görünen o ki, aynı zamanda bu yerin sahibi. Burayı kullandığı pek söylenemez tabii.”

“Pusu kurmak dışında. Resmen bir tuzaktı bu.”

“Sence geleceğimi biliyor muydu?”

Strax düşündü. “Bir savunma mekanizması da olabilir. Bir bireyi hedef almak için değil de, basit bir caydırıcı olarak kullanılıyordur. Şu Buz Panayırı...”

“Ne olmuş Buz Panayırı’na?”

“Bellamy öyle bir yeri ziyaret ettiğini söylemişti. Öldüğü gece. Ayrıca bir de Gariplikler Karnabaharı’ndan bahsetmişti.”

“Gariplikler Karnavalı mı?”

“Dediğim gibi işte.”

“Bir başka tesadüf daha,” dedi Clara. “Ya da değil.” Ayağa kalktı. Başının hâlâ dönmesine rağmen şimdi çok daha iyi hissediyordu. Yüzü ve ellerinin acısı azalmıştı bile. “Doktor’u bulup burada neler olduğunu ona anlatmalıyız. Arkadaşın Bellamy’yi de.”

“Aralarında bir bağlantı mı seziyorsun?”

“Daha da fazlasını. Haydi.”

Strax’ın kırarak açtığı kapılara dönerlerken yüksek pencere-
lerden içeri sızan tozlu ışık, fabrikanın zemini üzerindeki gölgelerini olduğundan daha da küçük gösteriyordu.

“Ayrıca öteki kapılar ve tuş takımını da anlatmalıyız Doktor ve Vastr’a,” dedi Clara, dışarı çıkarlarken.

“Anlaştık,” diye yanıtladı Strax, peşinden gelirken. “Hangi tuş takımı?”

Onlar fabrikadan uzaklaşırken, Clara’nın gölgesi kapı eşiğinde duraksadı. O ve Strax gidene kadar bekledi, sonra da hızla geldiği yönden geri döndü. Önce duvara tırmandı, sonra da pencereye, dışarı çıkıp binanın yan cephesinden aşağı süz-
züldü, tuğlaların üstüne yansıyan soluk ışığa tezat oluşturan karanlık bir siluet...

Gölge Alberneath Caddesi sonunda bekleyen bir arabanın yan tarafından yukarıya süründü. Pencereden içeri kaydı. İçeride, gümüş başlı bastonunun üstüne kenetlediği ellerine çenesini dayamış duran Orestes Milton, öne doğru eğildi. Bir an için karşı koltuktaki gölgeyi izledi.

“Halloldu mu?” diye sordu.

Gölge başını iki yana salladı.

Milton öfkeyle bastonunu kaldırdı ve koltuğa sapladı. Gölge önce parıldayan, sonra da hiçliğe dönüşen minik ve karanlık parçalara ayrıldı. Milton derin bir nefes alıp arabanın tepesine bastonuyla iki kere vurdu.

Arabacı koltuğunda, kırmızı pelerinine sarınmış bir kadın dizginleri kaldırdı ve atları ilerlemesi için yüreklendirdi. Pelerininin başlığını başına geçirmiş olduğundan, yüzü yalnızca bir gölgeden ibaretti.

BÖLÜM

10

Keşif gezisinden dönen Doktor, Gölge Oyunu çadırını hâlâ ıssız ve kapalı halde bulunca hayal kırıklığına uğradı. Girişteki tabela bir sonraki gösterinin hâlâ öğleden sonra olacağını duyuruyor, ancak kesin bir zaman vermiyordu. Eger Siluet'in dönmesini beklemeye devam ederse, bir süre daha orada kalması gerekebilirdi.

"Bu kadının gelip biraz düzenleme yapması gerekmiyor mu," dedi kendi kendine. "Hem geçimini de burdan sağlamak zorunda." *Ama belki de*, diye düşündü onu fark eden kimse var mı diye etrafına bakarken, *kukla oyunları kadının en önemli ya da en kazançlı meşguliyeti değildi*. Durum ne olursa olsun, Siluet şu an burada değildi ve Doktor'u izleyen hiç kimse yoktu.

Böylece Doktor, çadır kapısını kapalı tutan bağları çözüp ağır bezi geriye doğru katladı ve içeri süzüldü.

Çadırın içi şaşırtıcı derecede karanlıktı. Gerçi Doktor'un sonradan aklına geldi; dışarıdan ışık sızmaması için çadır kumaşının ağır ve kalın olması gerekiyordu. Ne kadar karanlık olursa kuklaların gölgesi de aydınlatılmış fona o kadar iyi yansırı. Ceketinin cebinden sonik tornavidasını çıkarıp düğmesine bastı ve ışığın yardımıyla çadırı gezinmeye koyuldu.

Alan, karanlıkta nerede bittiği gözükmeyince ve seyirciler de olmadığından çok daha büyük görünüyordu. Alçak bank-

lar da bu görüntüyü bölmeye yetmiyordu. Fakat Doktor perdenin arkasındaki kısma daha fazla ilgi göstermişti. Perde ve perdeye yansıyan ışığı oluşturan lamba arasında dar bir boşluk vardı. Kukla oynatıcılarının sığması için yeterliydi, sadece bir kadından daha fazlası olmalıydı. Gösterisi esnasında bir yerde birden fazla kukla kullanılmıştı; kuşlar, güneş, bulutlar ve bir ejderha... Pelerininin altına gizlediği fazladan birkaç uzvu daha yoksa tabii. Her ihtimali göz önünde tutması gerekirse mümkündü, yine de durumun bundan ibaret olduğundan şüpheliydi.

Işıklar arkasındaki çadır duvarında bir giriş daha vardı. Ötesinde, ana çadıra bağlanan, ikinci bir küçük çadırı andıran bir başka alan buldu. İçeri girerken, *bak bu iyi işte*, diye aklından geçirdi. Kalm kumaşın altından biraz ışık süzülüyordu, fakat iyi görebilmek için yine de sonik tornavidasının ışığına ihtiyacı vardı.

Kuklalar, kırmızı bezle kaplı uzun bir masaya konmuştu. Kızın üstünde bembeyaz duran kartonda kesilmiş şekiller. Kızılın üstünde bembeyaz duran. Aklına solgun yüzü pelerininin kırmızı başlığıyla çerçevelenmiş genç kadın geldi. Doktor kuklalardan birini aldı – dağınık sakallı, yaşlı bir adam. Kukla ustalıklı yapılmıştı. Tamamen dış hatlarıyla canlandırılan bir karakter. Hiçbir ayrıntı, hiçbir doku yoktu, şeklin kendisi dışında.

Aklına bir düşünce geldiği sırada kuklayı arkadaşlarının yanına dikkatlice geri bırakmıştı. Tekrar alıp figürün kenarlarını inceledi. İlginç... Masa boyunca ilerleyerek her bir kuklanın biçimini inceledi. Bu doğru olamazdı. Bunlar sadece şablonu, asıl kuklaların kesildiği şekillerdi.

Öyleyse gerçek kuklalar neredeydi? Etrafa bakındı, ama olabilecekleri çok fazla yer yoktu. Boş karton, kâğıt ve dışarıdaki tabelaya yazmak için kullandıkları tebeşirlere ev sahipliği yapan küçük bir dolap dışında bir şey göremedi. Masa örtü-

s n n kenarını kaldırdı ve sonik tornavidadan yansıyan ışıkla altına baktı; altındaki çıplak zeminde latadan başka bir şey yoktu.  atık kaşları daha da  atıldı. Bariz bir şeyi gözden kaçırıyordu. Bariz bir şey varsa elbette...

Belki de Siluet kuklaları yanına almıştı. Ya da başka bir yerde muhafaza ediyordu. İyi ama, zaten önceden çadırın çevresini dolaşmıştı ve başka hiçbir yer yoktu. Ayrıca sorun sadece kuklalar değildi. Orada onları asmak için ip olması, kukla oynatıcılarının ipleri oynatabilmesi için de çubuklar olması gerekiyordu, çünkü kuklacıların durması için yüksek bir bölüm yapılmamıştı. Hem bu kesilip çıkarılmış şekiller asıl kuklalar olamazdı çünkü sağlamlardı; iplik geçirmek için deliklerinin bulunmaması bir yana, daha önce ip geçirildiğine ya da yapıştırıldığına dair de hiçbir iz yoktu üstlerinde.

Alternatifini d ş nmekse çok tuhaftı. Çünkü *alternatif*, diye düşündü başka bir figürü eline alıp, *bunların asıl kuklalar olduğuydu*. Alternatif, onların ip ve çubuk kullanılmasına gerek kalmadan bir şekilde canlandırılmış olmasıydı. Aslında kukla olmadıkları, kendilerine bir şekilde hayat aşılanan karton ve kâğıt yaratıklar olduklarıydı.

Tuhaf ve imkânsız, diye düşündü Doktor. *Sahiden uçup gidebilecek bir origami kuş kadar tuhaf ve imkânsız...*

Çadırdan ayrılmak üzere geri döndüğü sırada, ötedeki ana  adırd  bir ses duyunca yerinde donup kaldı. Ahşap döşemelerin gıcirtısı... Adım sesleri onun olduğu tarafa geliyordu. Beklemeyi seçebilir, y zs zl ğe vurup açıklama talep edebilirdi. İyi de, gelen ya Siluet değilse? Herhangi bir insan da olabilirdi. Neye bulaştığı hakkında daha fazla bilgi edinene kadar temkinli davranmak daha iyi bir seçenek olabilirdi.

“Siluet?” dedi bir ses.

Pekâlâ, kesinlikle aradığı kadın değildi. Herhangi bir tınından yoksun ses, bir erkeğe aitti. Doktor yine örtüyü kaldırdı ve sonik tornavidasını kapatıp cebine koyarak masanın altına

süründü. Buradan çok az bir alanı iyi bir şekilde görüyordu; ışık olmadığından halihazırda az olan görüşü iyice azalmıştı. Yine de karanlıkta küçük çadırına gelen adamın bacaklarını seçebiliyordu. Koyu renk, sıradan bir pantolonu vardı.

“Siluet?” diye tekrar sordu adam. Sonra hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş. Başta tereddütte kalan bacaklar, daha sonra dönüp etrafa bakındı.

Adam, loş ışıkta Doktor’u olabildiğince az –muhtemelen daha da az– görebiliyordu. O yüzden Doktor masanın altından başını dışarı çıkarmayı göze aldı. Adam doğrudan ona bakmadığı sürece muhtemelen hiçbir şey göremezdi.

Ki zaten çadırdan çıkmak için geri dönüyordu. Uzanıp ana çadıra giden kapının üzerindeki kumaş perdeyi çekti. Adım atarken geri dönüp baktı.

Loş ışıkta emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Muhtemelen yalnızca gölgelerin bir oyunu ya da adamın hareketlerinden, kafasının duruş şeklinden kaynaklanan bir şeydi. Sadece bir an için, karanlığın içinden Doktor’a bakan adamın yüzü sanki yoktu.

Arabanın durduğu ev, Doktor ve Clara’nın önceki gün Milton’ı girerken izledikleri evden çok farklıydı. Ev yolun gerisine inşa edilmişti; önündeki ağaçlar, evi yoldan geçenlerin alelade ilgisinden koruyordu. Siluet arkadaki küçük ahıra dönmeden önce ön kapıda Milton’ı indirdi.

Milton kendini eve attı. Işıklar o içeri girer girmez otomatik olarak yanıverdi. Gaz lambaları değillerdi, yüksek parlaklığa sahip LED ışıklardı. Milton, Viktoria usulü kıyafetlerini çıkarıp vücuda oturan sentetik malzemeden yapılmış daha rahat bir takım giydikten sonra, önceden kabul salonu olarak kullanılan odasına indi. Artık çalışma odası işlevi gören mekân, soluk ve desensiz bir halıyla döşenmişti. Basit görünümlü birkaç kanepenin ortasında, hologram bir odun ateşi vardı. Küçük

birkaç adım, zımparalanmış çelik direklerin arasına gerilmiş ve çelik kablolarla yükseltilmiş bir alanın merdivenlerine götürüyordu.

Masası alanın merkezinde duruyordu. Üzerinde duran ekran, evin farklı açılardan görüntülerini ve onu çevreleyen bölgeyi gösteriyordu. Milton, camdan düz bir sürahinin ve bardakların gümüş bir tepsi üzerinde durduğu sehpaye yönelmeden önce ekrana kısa bir bakış atmakla yetindi. Siluet içeri girdiğinde ona şöyle bir bakıp içkisini koymaya devam etti. “Senin için de bir tane doldurayım mı?”

“Teşekkür ederim.”

Kırmızı pelerinini çıkardı ve kanepelerden birinin arkasına serdi. Pelerininin altına aynı renkte ve vücudunu saran, uzun bir elbise giymişti. Büyük, yontulmuş ve oval bir kırmızı kristal, V yakalı elbisesinin göğüs kısmında, gümüş bir zincir üzerinde asılıydı. Gerçek olmayan alevler, oturup bacaklarını altına kıvrırken elbisesini yakaladı.

Milton ona soluk, kıvamlı bir içki dolu bardak uzattı ve bitişik koltuğa oturdu. “Ee, tatlım, ne öğrendik?”

Siluet içkisini yudumladı. “Kız kaçmayı başardıysa,” dedi, “becerikliler.”

“Bu Doktor beni rahatsız ediyor,” dedi Milton. “Cahil ve ilgisiz bir havada görünüyor. Ama o havasının altında gizli bir bilgi ve merak eğilimi var.”

“Ya diğerleri?” diye sordu Siluet. “Öteki genç bayan, Meşhur Dedektif dedikleri kadın, bir de...” Doğru sözcüğü ararken duraksadı. “Empati’nin karşılaştığı beyefendi?”

“Emin değilim,” diye itiraf etti Milton. “Onda kesinlikle istifade edebileceğimiz bir potansiyel var. Empati’nin gördüğü şey neredeyse kesinlikle bir çeşit uzaylıydı. Kesin türünün belirlenmesi için yeterli bilgi yok, fakat olasılıklara sahip gibi duruyor. Özellikle ortadan kaldırması Bayan Clara Oswald kadar zor ise. Diğerlerine gelince...” Kadehini tutan eli havada,

yüzeyine yansıyan yapay alevlerin dansını izlerken düşündü. “Eh, herhalde en kolayı hepsini öldürmek olur.”

“Öldürmek mi?” dediğinde, Milton’ı kadehini kanepenin yanındaki küçük bir masanın üzerine bırakıp eğilerek Siluet’e bakmaya iten şey, Siluet’teki sürpriz ve şok ifadesiydi.

“Bu durum seni endişelendiriyor mu?”

“Evet. Hayır...” Kaşlarını çattı, daha sonra şaşkın şaşkın başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Her şey yolunda. İmplant güç kaynağının şarj edilmesi gerektiğini düşünüyorum. İrade gücünün yüzeye çıkmasını ve vicdanının bize karşı çıkmasını istemeyiz, değil mi?” Ayağa kalkıp masasına gitti, geri döndüğünde elinde küçük bir tüpe benzeyen bir cihaz vardı. “Bir süredir kalkanları kontrol ediyorum, yani bu sefer bir başka talihsiz bir enerji sıçraması çıkarmayacağız ortaya. Şimdi, azıcık hareket etmeden dur, olur mu?”

Milton tüpün ucunu Siluet’in boynunda asılı kırmızı kristale bastırdı. Milton tüpü çektikten sonra kristal kısa bir süre daha parlamaya devam etti. Işıltı yavaş yavaş solarken Siluet’in huzursuz ifadesi de onunla birlikte soluyordu.

Milton cihazı masasına geri bırakırken, “Gerçekten ilkel bir güç kaynağına bu kadar yaklaşılmaya gerek kalmayan bir model geliştirmeliyim,” dedi. “İnsan beyninin işleyişi hakkında daha fazla bilgi sahibi olsaydım, muhtemelen daha az önemi olan bir parçasını çıkarıp güç kaynağını kafanın içine koyabilirdim. Ama durum böyleyken...” Omuzlarını silkti. “Şimdi, nerede kalmıştık?” Kadehini yeniden doldurup kanepeye döndü.

“Onları öldürmek en kolayı olabilir diyordunuz,” dedi Siluet. Artık sesinde şüpheye veya pişmanlığa dair hiçbir iz yoktu.

“Tabii ya. Öyle diyordum.” İçkisini yudumladı ve başını salladı. “Ve bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Hayır, hiç.”

“Güzel.”

“Aynı zamanda yararlı olabileceklerini de söylediniz. Belki de bize en avantajlı yolun hangisi olacağından emin olana kadar Sempati’nin onları gözetim altında tutmasına izin vermiyiz.”

Milton düşünürken içki bardağını döndürerek içeceğiyle oynadı. “Önerinde haklı noktalar yok değil,” dedi sonunda. “Evet, belki de şu an izlenecek en iyi yol budur, hele de iş kendini korumaya geldiğinde sergiledikleri yeteneklere bakılırsa. Fakat,” diye devam etti, “Doktor beni endişelendiriyor. Sonunda izimi bulan bir Gölge Bildirgesi ajanı olabilir. Henüz doğrudan bir eylemde bulunmadı, bu yüzden emin olamayız. Ama bir şeylerden şüphelenmiş olabilir.”

“Doktor’u öldürün?” diye önerdi Siluet, kendi içkisini yudumlarken.

“Eğer bir ajansa, öldürmek diğerlerini alarma geçirebilir. Dikkatli hareket etmemiz gerekiyor canım. Ama ne olursa olsun, Doktor gerçeği öğrenmemeli.”

BÖLÜM

11

Doktor, etraf tamamen sessizleşene kadar masanın altında bekledi. Yere çökerek önce ana çadıra gitti, sonra da kendini dışarı attı.

Tam çıktığı sırada, "Demek burada saklanıyordunuz, öyle mi?" dedi hemen arkasındaki bir ses.

Hızlıca arkasına döndüğünde, Jenny'yi ellerini beline koymuş onu izlerken buldu.

"Kusura bakma, çok mu beklettim?"

"Hem siz, hem de Clara. Uzun süredir o da ortalıkta yok. İkkinizin de beni burada bırakıp gittiğini düşünmeye başlamıştım."

Doktor cevap vermek üzereydi ki, Jenny'nin omzunun üzerinden başka birinin onlara doğru yaklaştığını gördü. Anlaşılan onun Gölge Oyunu çadırından çıktığını gören tek kişi Jenny değildi.

"Yine siz," dedi Güçlü Adam Michael, Jenny'yi yana iterek. "Olayınız ne sizin, ha?" derken göğsündeki zincir dövmelelerini oynatarak güç gösterisinde bulundu.

"Olayım mı?" Doktor adamın çıplak göğsüne bakıp kıprışan dövmeleleri inceledi. "Üşümüyor musun?"

"Bayan Siluet'in sırlarının peşindesiniz, değil mi?"

"Sırları mı var?" diye sordu Doktor.

“Rahat bırak bizi,” dedi Jenny, Michael’a. “İstersek etrafı dolaşabiliriz.”

“Başkasına ait yerlerde dolaşamazsınız. Gösteri başlama-
mışken dolaşamazsınız.”

“Ec, hani nerede yazıyor?” diye sordu Jenny, buyurgan bir sesle. Adamın müthiş kaslı kolunu yakaladı ve çadırın dışındaki tabelayı görebilmesi için döndürdü. “Etrafa göz atamazsınız diye bir şey yazdığını göremiyorum tabelanın üstünde.”

Michael duraksadı. “Şey... Mesele nezaket ama.”

“Ah, inan ki niyetimiz kaba olmak değil,” dedi Doktor aceleyle. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. “Farkında olmadan bir hata yaptıysam özür dilerim. Bayan Siluet’in çıkarlarını gözetmen çok güzel.”

“Evet, şey, burada herkes birbirinin arkasını kollar,” dedi Michael. Doktor’un pişmanlığı onu gözle görülür derecede yumuşatmıştı. “Eskiden beri.”

“Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?”

“Yıllardır.”

“Hep böylesine yetenekli miydi?” diye sordu Doktor meraklı meraklı. Jenny’ye sessiz kalması için kısa bir uyarı bakışı attı. Jenny omuzlarını silkip kollarını kovuşturdu.

“Kuklalarla falan arası her zaman iyiydi,” dedi Michael. “Cidden yeteneği vardı.”

“Ama son zamanlarda...?” Adamın geçmiş zaman kullandığını fark edince Doktor da onu konuşturmaya çalıştı.

“Son zamanlarda yeteneği daha da fazlasına dönüştü.”

“Anlatmaya devam et. Bunun bahsettiğin sırlarla bir ilgisi var mı?”

Michael düşünürken dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. “Daha fazla konuşsam iyi olur,” diye karar verdi.

“Bir şey gördün, değil mi?” dedi Jenny. “Görmemen gereken bir şey.”

Michael cevap vermeden yere baktı.

“Her şey yolunda,” dedi Doktor nazikçe. “Senden herhangi birinin güvenine ihanet etmeni isteyemeyiz. Ama bir şey oldu. Bir adam öldü. Siluet’in çadırında bir şey görmüş, ve bence sen ne olduğunu biliyorsun. Belki sen de aynı şeyi görmüşsündür?”

Michael başını kaldırıp baktı. “Siluet tehlikede mi?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse,” dedi Doktor, “bilmiyorum. Ama eğer öyleyse ona yardım edebilirim.”

Michael duraksadı; görünüşe bakılırsa durumu enine boyuna değerlendiriyordu. Doktor ve Jenny bir yanıt beklediği sırada, iki kişi daha yanlarına geldi.

“Merhaba Clara, iyi görünüyorsun,” dedi Doktor, Clara’ya şöyle bir göz atıp.

“Strax yetişmeseydi çok daha kötü gözükecektim,” dedi kadın.

“Bizim oğlanı cinayete meyilli ağaç hamuru kılıklı suikastçılardan kurtarma fırsatım oldu,” diye açıkladı Strax.

Michael afallamış bir halde gözlerini Strax’tan Clara’ya çevirdi. “Oğlan mı?”

Strax öne adım atıp, “Ah, tam da dövüşmek için yaratılmış bir insan,” deyip Güçlü Adam’ın fiziğini incelemeye koyuldu. “Rakiplerinizden kaçını devirdiniz şimdiye kadar?”

“Daha çok metal çubuk büküyorum ben,” dedi Michael. “Bir de ağırlık kaldırıyorum.”

Strax biraz düşündü. “Hangi sebepten ötürü? Metal çubuklardan ilkel silahlar mı yapıyorsunuz? Ağırlıkları çok yüksektense düşmanlarınızın kafasına düşürüp onları çürük yumurta gibi eziyor musunuz?”

“Pek değil. Sadece gösteride kullanıyorum.”

“Gösteri...” diye tekrarlardı Strax.

“Askeri bir geçit töreni gibi,” diye telaşla ekledi Doktor. “Maharet ve tatbiki bir güç gösterisi.”

“Ah.” Strax başını salladı. “Güzel. Belki ben de bu gösterilerin birinde yer alabilirim.”

“Metal çubuk bükebilir misiniz?” diye sordu Michael.

“Gaza getirme onu,” diye uyardı Doktor. “Şimdi, bize Siluet hakkında bir şeyler anlatacaktın...”

Michael başını onaylar gibi salladı. “Siluet değişti,” dedi. “Aynı şekilde... Şey, sadece şu kadarını söyleyeyim, Karnaval eskiden neşe dolu bir yerdi. Bir aileydi. Ama son zamanlarda aynı değil. *O adam* geldiğinden beri...”

“O adam mı?” Michael yine duraksadığında Doktor onu konuşturmaya uğraştı.

“Bakın,” dedi Michael. “Size anlatabileceğim her şeyi anlatacağım. Yardım edebilirsiniz diye – yardım edeceğinizi söylemişsiniz, edeceksiniz değil mi?”

“Söyledim ve dediğimi yapacağım,” diye söz verdi Doktor.

“O halde konuşacağız. Yalnız önce başka bir gösteriye çıkmam gerekiyor. Yarım saat sonra yine burada buluşalım, olur mu?”

“Anlaştık.”

“Bu gösteriye ben de katılmalıyım herhalde,” diye öneride bulundu Strax, Michael’ın karnavalın içinden geçerek gidişini izlerlerken.

“Mümkün değil,” dedi Clara. “Doktor’a fabrikayı anlatmak için bizimle geliyorsun sen.”

“Fabrika mı?” diye sordu Doktor.

“Aynen.”

“Anladım. Bana fabrikadan bahsedin.”

“Oturacak bir yer bulsak olmaz mı?” diye sordu Jenny. “Sizi bilmem ama ben bütün gün ayaktaydım, ayrıca Clara da an itibarıyla pek iyi gözüküyor. Yüzüne ne oldu senin?”

“Sıyrıklar var sadece,” dedi Clara. “Strax ortaya çıkmasaydı çok daha kötü olurdu.”

Panayır duvarının, buz kaplı Thames'in aşağısında kalan bir bölümünü buldular. Doktor duvarın üstündeki karları temizledi ve oturmaları için ceketini yaydı. Strax ayakta kalmakta ısrar etti.

"Her zaman savaşa hazırlıklı olmak iyidir," diye açıkladı. "Saldırı olursa diye."

"Ne saldıracak ki?" diye sordu Jenny. "Kar taneleri mi?"

"Saldırdıkları oldu," dedi Strax.

Jenny, "Sanırım," diye kabullendi.

Yerlerine ellerinden geldiğince yerleştikten sonra, Clara Milton'un boş fabrikasına olan ziyaretini kısaca anlattı. Doktor dikkatle dinledi, bazı yerlerde Clara'yı durdurup sorular sorarak araya girdi.

Clara hikâyesinin sonuna geldiğinde, "İyi ki Strax oradaymış," dedi Jenny.

"İyilik değil," diye belirtti Strax. "Strateji."

"Ne olduğu önemli değil," dedi Doktor. "Teşekkür ederim."

"Savaşçıların teşekkürüne ihtiyacı yoktur."

Doktor omuz silkip tırnaklarını inceledi. "Ah, peki, teşekkürümü geri alıyorum öyleyse."

"Fakat bu şartlar altında," dedi Strax, "minnetiniz kabul edilebilir. Bayan Clara'mın bu aşağılık saldırıda vahim bir şekilde yaralanmamış olmasından memnunum."

"Kadın olduğumu kabul ediyorsun yani," dedi Clara.

Strax şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Bayan rütbesi kadınlar için de geçerli mi?"

"Bir rütbe değil o," dedi Clara. "Veya aslına bakarsan, belki de öyledir."

"Sizce bu kâğıt kuşların kuklalarla bir ilgisi mi var?" diye sordu Jenny.

"Eğer yoksa büyük tesadüf olur," dedi Doktor. "Ve biz tesadüf olabilecek çok fazla şey buluyoruz. Olayların bu tarz rastlantılarla alakası olmadığını tahmin ediyorum." Kendini

duvardan itip ceketini altlarından çektiğinde, Clara ve Jenny de aşağı atlamak zorunda kaldılar. “Belki Güçlü Adam Michael bizi aydınlatabilir. Gösterisi birazdan biter herhalde. Gölge Oyunu çadırında buluşuruz diye anlaştık, belki Siluet de dönmüş olur. Bu durumda onunla da biraz sohbet etmek işimize yarar.”

Onlar kalabalığın arasından geri döndükleri sırada Jenny tanıdık bir yüz gördü. “Ben size yetişirim,” demesinin ardından ateş yiyen birini izleyen Jim’in olduğu yere doğru gitti.

“Sen hâlâ burada mısın?” diye sordu.

Jim sırttı. “Yapılacak ve görülecek o kadar çok şey var ki. Buradan sonra deniz kızını görmeye gideceğim. Görünüşe göre şu taraftaki çadırda.” Başıyla serginin girişini işaret etti.

“Eh, şey, çok ümitlenme derim,” diye uyardı Jenny.

“Pek beklentim yok zaten,” dedi Jenny’ye. “Gelmek ister misin? Yoksa bir başkasıyla mı dolaşıyorsun?”

“Sadece arkadaşlarım. Gidip Güçlü Adam’la konuşmamız gerekiyor.”

“Birkaç tûyo almayı mı umuyorsunuz?”

“Biraz bilgi toplamayı umuyoruz. Belki sonra görüşürüz.”

Jim başını salladı. “İple çekiyorum.”

Jenny diğerlerine Gölge Oyunu çadırının orada yetiştii. Michael henüz görünürlerde yoktu.

“Hâlâ hokkabazlık yapıp kaya falan kaldırıyor herhalde,” dedi Clara.

Strax, “İkisi de önemli meşguliyetler,” diyerek Clara’yı ikna etmeye çalıştı.

“Girişe yakın bir yerde yapıyor şovunu, değil mi?” diye sordu Doktor.

“Evet,” dedi Jenny. “Onu oralarda birkaç kez görmüştüm. Falcı kadının oralarda hazırlandığı ve eşyalarını koyduğu küçük bir çadırı var.”

“Gidip bulalım öyleyse,” dedi Clara. “Eğer işi bitmişse yolda karşılaşırız.”

“Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum,” diye onayladı Doktor.

“Aklın yolu birdir çünkü.”

Doktor başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Herhalde sadece bir tesadüftü.”

Çadırın içinde bekleyen biri vardı. Ağırıklarını koyup çadırdan çıkmak için döndüğünde, Michael karanlığın içinde duran kişiyi neredeyse görmeyecekti. Sadece belli belirsiz bir kıpırtı dikkatini çekmişti.

“Siluet?”

Siluet öne çıktı; omuzlarından aşağı dökülen kırmızı pelelerini yere değerken havada süzülüyor gibi görünüyordu. Her hareketi zarif, sakın ve hoştu.

“Hemen gidiyor musun?” dedi.

Michael gergince geçiştirmeye çalıştı. “Birini görmem gerekiyor,” diye mırıldandı.

“Biliyorum.” Başını yana eğerken siyah saçları kırmızı pelelerinin üzerinde bir gölge gibi toplandı. “Ah, Michael,” dedi üzüntüyle. “Sana güvenebileceğimi sanmıştım. Hani bir anlaşma yapmıştık?”

“Ama o bize yardım edebilir,” diye çıkıştı Michael, sesi asabiydi. “O sana yardım edebilir.”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

“Aynı değilsin,” dedi Michael. “O zamandan beri... Bir süredir. Şu Doktor’la bir konuş Siluet. En azından onu bir dinle.” Öksürdü, kendini aniden gücbela konuşur halde bulmuştu. Göğsü sıkışıyordu.

“Üzgünüm Michael,” dedi Siluet sessizce. “Ama küçük sırlarımızı insanlara anlatmana izin veremeyiz, değil mi? Bu konuda anlaşacağımızı sanıyordum.”

“Hayır Siluet, lütfen!”

Konuşurken nefesi kesiliyordu. Neler oluyordu? Birisi onu

kumpasla sıkıştırıyormuş gibiydi. Başını eğdiğinde, çıldırmış bir halde solumaya başladı. Michael'ın göğsündeki zincir dövmeleri hareket ediyordu. Ancak bedeninden bağımsız. Kaslarından ya da nefes alıp verişinden bağımsız. Derisi üzerinde iç içe geçmiş zincirler dönüyordu. Onu sıkıyor, ciğerlerindeki havayı boşaltıyorlardı.

“Siluet!” Michael'ın yalvarışı bir sözcüğe benzemiyordu bile.

Siluet başını iki yana sallayıp iç çekti. Ardından başlığını başına geçirdi, yerde sessiz ve kıpırtısız yatan bedenin üzerinden adım atarak uzaklaştı.

BÖLÜM

12

Karnaval'ın içinde ilerlerken Michael'dan hiçbir iz yoktu. Gün ilerledikçe ortalık daha kalabalık olmaya başlamıştı. Sis bir nebze dağılmıştı ve kar durmuştu, ama yine de soğuktu. Clara'nın yüzüne vuran hava nemli ve soğuktu. En azından kesikleriyle çizikleri artık batmıyordu. Strax'ın ilk yardım kiti içinde yaralarını temizlemek için bulduğu her ne idiye aynı zamanda iyileşmelerini de sağlamış gibiydi.

Michael'ın çadırının oradaki gösteri alanına gittiklerinde, şovun bitmiş olduğunu gördüler. Ancak Güçlü Adam görünürde yoktu.

"Toplanıyor herhalde," dedi Jenny.

"Ekipman ve cephanenin uygun koşullarda saklanması gerekir," diye onayladı Strax.

"Ben bakarım." Doktor seri adımlarla çadıra doğru gitti ve çadır kapısının eteğini kaldırdı. "Michael? Orada mı...?" Sesi kısılarak kayboldu. Çadırdan geri çıkıp kanadın yerine düşmesine izin verdi.

"Yok mu?" diye sordu Clara.

"Ah, kesinlikle içeride," dedi Doktor. "Strax, sen benimle gel."

"Peki ya biz?" dedi Jenny.

"Siz burada bekleyin en iyisi. Çadır pek küçük. İçerisinin tıkiş tikiş olmasını istemem."

“Neyi görmemizi istemiyorsun sen?” dedi Clara, Doktor’u itekleyip geçerken. Çadırın eteğini kaldırıp içeri daldı. Birkaç saniye sonra hiç girmemiş olmayı diledi.

Diğerleri de arkasında toplandı. Doktor iç çekip Clara’nın yanından geçerek cesedi incelemek üzere yanına çömeldi. “Pekâlâ, adam ölmüş.”

“İyi ama, onurlu bir şekilde mi ölmüş?” diye sordu Strax. “Düşmanıyla yüz yüze gelmiş mi? Düşman sayısına ya da ateş gücüne yenik düşmeden önce onları korkunç bir şekilde yaralayabilmiş mi?”

“İşin aslını bilmesem kalp krizi geçirmiş derdim.”

“Ama işin aslını biliyorsun?” dedi Clara.

“Gayet yerinde bir kalp krizi olurdu,” dedi Doktor, Michael’ın göğsüne işaret ederken. “Morarmanın nereden başladığını görebilirsiniz. Ölümden önce oluştuğunu söyleyebilirim. Konunun uzmanı olduğumdan değil tabii ki...”

“Kalp krizi geçirmemişse neden ölmüş yani?” diye sordu Jenny.

Doktor dikkatle gövdenin üst kısmını yokluyordu. “Kaburgalarından birkaçı çatlamış. Bir tanesi kırık... Ve bir kırık daha.” Ellerini silkeledi ve ayağa kalktı. “Ezilmiş gibi.”

“Peki ama ne ezmiş?” dedi Clara. “Kendi üstüne bir ağırlık düşürmüş olamaz, değil mi?”

“Öyle bir şey yapmış olsaydı, ağırlık hâlâ burada olurdu. Ayrıca morarma da tek bir noktada, çarpma noktasında olurdu, üst gövdesinin tamamında değil.”

“E ne olmuş o zaman?”

“Olan olmuş,” dedi Strax. “İşleri gereğinden fazla karıştırıyorsun.”

“Fazla mı karıştırıyorum?” Strax’ın rahat tutumu Clara’nın sinirini bozmuştu. “Adam öldürülmüş. Katledilmiş.”

“Ve ona yardım eli uzatmak için artık çok geç,” diye dikkat çekti Strax. “Katilin stratejisini belirleyip kendi planlarımızı

tasarlasak iyi olur.” Dilini ince dudakları üzerinde kısaca gezdirdi. “Gidip parça tesirli el bombalarını getireyim mi?”

“Bombaya ihtiyacımız olmayacak,” dedi Doktor. “Ama haklısın. Asıl soru nasıl öldürüldüğünden ziyade *neden* öldürüldüğü.”

“Bizimle konuşmasına engel olmak için,” dedi Jenny. “Bunu akıl etmek için dahi olmaya gerek yok.”

“Acaba ne anlatacaktı?” diye merak etti Clara.

“Gölge oyunuyla, buradaki insanlarla ilgili bir şeyler,” dedi Jenny.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Clara.

“Şimdi,” dedi Doktor, “Karnaval’daki diğer muhbirime güvenmek zorunda kalacağız.”

Doktor daha fazla sorguya çekilmesine izin vermeden onları çadırdan çıkardı ve karşıdaki Görülmemiş Yaratıklar sergisine götürdü. Clara, Michael’ın cesedini çadırda öylece bırakıp gitmenin katı yüreklilik olduğunu düşünüyordu. Fakat Doktor tuhaf soruları cevaplamak için zamanı olmadığı ve cesedi bulacak kişinin ilgililere bildireceği konusunda ısrar etti. Herhangi bir tıbbi muayene büyük ihtimalle zavallı adamın kalp krizi geçirdiği sonucuna ulaşacaktı.

Büyük çadıra girerlerken, “Ee, denizkızı derisiyle ilgili fikrini mi değiştirdin?” diye sordu Clara. “En sonunda gerçek olabileceğine mi karar verdin?”

“Ah, bence artık burada sergileyecekleri çok daha ilginç bir şey var,” dedi Doktor, onları çeşitli sergilerin arasından geçirip çadırın arkasına doğru götürürken.

“Bu kupaların amacı ne?” diye sordu Strax. “Güçlerinin muzaffer bir bildirisi olarak bozguna uğramış düşmanlarını mı sergiliyorlar?”

“Onlar sadece sergi,” dedi Jenny.

Serginin sonunda toplanan küçük bir kalabalık vardı. İn-

sanlar çadırın sonunda boylu boyunca çekilmiş bir perdenin önünde sabırsızlıkla bekliyorlardı.

“Çok seveceksiniz,” dedi Doktor, kalabalığın arkasında yerlerini alırlarken.

Strax görebilmek için birkaç kişiyi kenara itti. Clara da aynı sebepten ötürü Strax'ın yanında durdu.

Perdenin önünde duran bir adam vardı. Oldukça yıpranmış bir takım elbiseyle gri bir melon şapka giymişti; monoton bir biçimde durmaksızın konuşması belli ki kalabalığı esir almıştı. Adamda Clara'ya belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı. Hareketleri, konuşma şekli... Herhalde Karnaval'daki diğer eğlence ya da gösterileri tanıtırken onu görmüş olacaktı.

“... evet, hanımlar beyler, bu perdenin arkasında eşsiz bir yaratık pusuya yatmış sizleri bekliyor. Çevrenizdeki masalarda ve cam muhafazalarda gördüğünüz ölü sergisiyle alakası yok, hiç yok. Başka panayır ve karnavallarda bulunmuş olabilirsiniz; sakallı kadınları, iki kuruşluk ucube gösterilerini görmüş olabilirsiniz. Ama Gariplikler Karnavalı Londra'da, hatta Britanya'da, hatta ve hatta dünyada böylesi bir örnek ile iftihar edebilecek tek yerdir.”

“Ne ki o?” diye tısladı Clara. “Uzaylı mı?”

Doktor başını iki yana salladı. “Ah hayır, emin ol bu gezegenin yerlilerinden.”

“Öyleyse ne?”

Parmağını dudaklarına götürdü ve başıyla tanıtıma devam eden sunucuyu işaret etti.

“Ve böylece hanımlar beyler, daha fazla uzatmadan size bu eşsiz keşfi göstermek istiyorum. Sizler şimdiye kadar böylesi bir manzarayla karşı karşıya kalan ilk ve tek insanlar olacaksınız.”

Gösterişli bir hareketle perdeyi geri çekti. Kalabalık nefesini tuttu. *Ama*, diye düşündü Clara, *aslında görülecek pek bir şey yoktu*. Çadırın gerisindeki tahta bir sandalyede biri oturu-

yordu. Yüzü siyah bir tülle örtülmüş kadının üzerinde düz ve koyu bir elbiseyle basit şapka vardı. Kadın ayağa kalkıp ışığa doğru adım attı. Elini tüle götürdü.

“İşte karşınızda,” diye duyurdu sunucu. “Efsanevi Kertenkele Kadın!”

Kadın, altındaki yeşil pullu yüzü ortaya çıkarmak için tülünü kaldırdı. Kalabalığın derin bekleyişini alkışlar izledi.

Clara ve Jenny şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

“Madam Vastra?” diye fısıldadı Jenny.

Jenny, Vastra’nın iyi olduğundan emin olmak ve şimdiye kadar öğrendiklerini aktarmak için kalmakta ısrar etti. Doktor, Clara ve Strax Alberneath Caddesi’ne geri dönmek için bir taksiye bindiler.

“Karnaval’da şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok,” diye yolda açıkladı Doktor. “Vastra sağda solda oyalanıp oradaki diğer insanlarla konuşarak bizim elde edeceğimizden çok daha fazlasını öğrenebilir.”

“Daha azını öğrenemez, birileri bizden haberdar çünkü,” diye dikkat çekti Clara. “Soruşturduğumuzu biliyorlar, Michael’i bu yüzden öldürdüler.”

“Ve bu yüzden fabrikada pusuya düşürüldün,” diye ekledi Strax. “Paternoster Sokağı’na uğrayıp ağır silahları almaya vaktimiz var mı?”

“Yok,” dedi Doktor ona.

Ağır silah olmasa bile, Strax sokakta ilerler ve paramparça kapıdan fabrikanın içine girerken öncülük etmekte ısrar etti. Doktor bir süre öteki kapıdaki elektronik tuş takımını inceledi. Kasasını açmak için sonik tornavidasını kullandı, ardından da kutunun içinden dışarı taşan arapsaçı gibi kabloları incelemeye koyuldu.

“Uzaktan erişim kontrolü. Sizi nasıl içeri kilitledikleri anlaşıyor.” Kapağı ve kabloları yerine geri tıkıştırıp öyle kalması

için sertçe vurdu. “Ee, nerede bu cinai origami kuşları?”

“Buharlaştırıldı,” dedi Strax gururla. “Tamamen yok edildi.”

Kuşlardan geriye zemine saçılmış, kömürleşmiş siyah bir toz yığını kalmıştı. Zaten zemine bağlı köşebentler Doktor’un ilgisini daha çok çekmişti.

“Metal aşınmamış ve iç kenarları pashı değil,” dedi. “Ayrıca yağlanmış. Tozda izler var – sizin besbelli acemilikten yaptığınız izler dışında yani.”

“Sağ ol,” dedi Clara. “Buraya sabitlenmiş şey her ne idiye son zamanlarda taşınmış mı öyleyse?”

“Mümkün.” Ayağa kalktı ve köşebentlerden birinin çevresini adımlayarak ölçtü. “Büyük nesneler. Öyle kolay kolay taşınamayan. Yani aradığımız şey-”

“Yerçekimini yok eden düzeneklerden,” dedi Strax.

“Mümkün değil gibi,” diye cevap verdi Doktor.

“Öyleyse robotlu savunma yükleyicileri.”

“O da değil.”

Clara, Strax bir başka tahmin yapamadan sordu: “Neyi arıyoruz peki?”

“İnsanlar. Birileri Milton’ın ekipmanı taşımasına yardım etmiş olmalı, yani nereye götürdüğünü de biliyorlardır.”

“Çevredekilere sorabiliriz,” diye önerdi Clara. “Civarda herhangi bir şey bilen birileri var mı diye. Eğer civarda birileri varsa tabii,” diye ekledi, ne kadar ıssız bir yer olduğunu hatırlayınca.

“Mükemmel,” diye duyurdu, Strax yumruğunu diğer avcunun içine vururken. “Sorgulama!”

Sergi çadırının arka bölümündeki perdeyle ayrılmış alan, yalnız vakit geçirmesi için Vastra’ya hazırlanmıştı. Hem kalın tül ve şapkasını değiştirmesi, hem de siyah pelerini sayesinde Karnaval’da tanınmadan dolaşabiliyordu. Zaten tezgâh sahiplerinin birkaçı ve elbette Jenny’yle konuşmuştu da. Ne var ki,

o an için bütün Karnaval çalışanlarının konuşmak istediği tek konu Güçlü Adam Michael Smith'in ani ve beklenmedik ölümüydü.

Vastra bir sonraki hamlesini düşünmek üzere Görülmemiş Yaratıklar sergi çadırındaki özel alana döndü. Burada çalışan herkes onu olduğu haliyle kabul etmiş görünüyordu, ki bu ilginç ve bir hayli sevindiriciydi. Soru soran yoktu; uzayıp giden tuhaf bakışlar, alay yoktu. Alfie, onu izleyicilere tanıtır perdesini açan adam, sunduğu diğer bütün gösteri ve sergilere gösterdiği kibarlık ve saygıyı Vastra'ya da gösteriyordu. Karnaval'ın nasıl düzenlendiği ve idare edildiğinden henüz emin değildi. Fakat eğer bir sorumlusu varsa, bu Alfie olmalıydı. İnsanlarla anlaşma konusunda doğuştan bir yeteneği varmış gibi görünüyordu, herkesle arası iyiydi.

Yüzünü ortaya çıkarışını görmeye gelen insanlarsa oldukça farklıydı. Onlar kendi merak ve hayranlıklarını gizlemek için hiçbir çaba göstermiyorlardı. *Ama gösterinin asıl amacı da bu,* diye düşündü. Hem çoğu onun makyaj yaptığını veya bir maske taktığını varsayıyordu zaten...

Ziyaretçisi geldiğinde bir sonraki açılmasına daha vakit olduğundan yalnızdı. Perde kıpırdandı ve biri seslendi:

"Affedersiniz?"

Cılız, tereddütlü bir ses.

"Ne vardı?" diye karşılık verdi Vastra. Belki de bilgi peşinde olduğunu duyan birisiydi. Tülünü örttü. "İsterseniz içeri gelebilirsiniz."

Perdeyi kenara çekip içeri adım atan kişi, ince yapılı ve Vastra'yla hemen hemen aynı boylardaydı. Sadece sesi ve kıyafetlerinden değil, yürüyüş biçiminden de onun bir adam olduğunu farz etmişti. Fakat kibar bir hareketle silindir şapkasını kaldırdığında, yüzünü bir maskeyle gizlediğini gördü. Yumuşak, siyah bir deriden yapılmış gibi görünüyordu. Gözler için delikler, ağız için ise dar bir yarık vardı.

"Size nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Vastra.

“Beni bağışlayın,” diye cevapladı maskeli adam. “Sadece burada olduğunuzu, *var* olduğunuzu bilmek bile bana büyük bir yardım zaten.”

“Ne bakımdan?”

“Özür dilerim. Kendimi tanıtayım. Benim adım Festin. Ve size yardımcı olabileceğime inanıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“İlgilendığınız mesele, sizin ve arkadaşlarınızın sorduğu sorulardan anladığım kadarıyla, Orestes Milton adında bir adam. Öyle değil mi?”

Vastra ihtiyatla başını salladı. “Ne olmuş ona?”

“Ben de ona olan ilginizi paylaşıyorum. Bir süredir onu gözlemliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Nerede olduğunu biliyorum. Ve arkadaşınız Doktor haklı, o adam tehlikeli ve durdurulması gerekiyor. Benimle gelin, size gösterebilirim.” Omzunun üzerinden endişeyle bakarak döndü. “Ama şimdi olmalı. Güçlü Adam çoktan öldü ve harekete geçmezsek sırada biz varız.”

Vastra öne eğildi. “Size neden güveneyim ki?”

Maskenin arkasındaki kişi iç geçirdi. “Bu yüzden.” Siyah eldivenli eliyle arkasına uzandı ve yavaşça maskeyi yüzünde tutan şeyi gevşetip çıkardı.

Vastra’nın nefesi kesildi; elini ağzına götürdüğünde kendi hatlarını gizleyen örtü eline geldi. Beceriksizce, açıkça gördüğü şeyden yine de emin olmak için, tülünü kaldırdı.

Aynaya bakmak gibiydi.

Bir başka insan-kertenkelenin yeşil yüzüne gömülmüş gözler, onun baktığı şekilde Vastra’ya bakıyordu. Çizgi halindeki yüksek kabartılar, kertenkele adamın alnından başının arkasına doğru ilerliyordu. Adam ona bakarken ince uzun dilini dışarı çıkardı.

“Tek olduğumu sanıyordum,” diye fısıldadı.

BÖLÜM

13

Strax zaten Bellamy'nin ölümüyle ilgili soruşturma yapmış olduğundan bölgeyi gayet iyi biliyordu. O ve Bellamy'nin talihsiz adamın son gecesinde tanıştığı meyhane, terk edilmiş fabrikadan çok da uzak değildi. Soruşturma başlatmak için bir yer ne kadar iyi olabilirse meyhane de o kadar iyi gibi görünüyordu. Clara hiç öğle yemeği yemediği için barın yemek yapıp yapmadığını merak etmişti. Ama yeri görünce yapsalar bile yemek istemeyeceğine karar verdi.

Tıpkı çevresi gibi meyhane de köhne gözüküyordu. Dışarıdaki tabelanın boyası soyulmaya başlamıştı. Yer yer çukurlaşan tuğlaların ciddi bir onarıma ihtiyacı vardı. İçerisi dumanlı, pis, gürültülü ve kalabalıktı. Tozlu iş elbiseleri içinde bir grup adam, muhtemelen inşaat işçileri, masalarından tam da o sırada kalkıyordu. Doktor başkası boşalan masayı kapmasın diye Clara'ya oturması için işaret etti.

Strax barın içinde –belli ki tanınıyordu– zorlanarak ilerledi. Birkaç dakika sonra üç bardak birayla geri döndü.

“Bira mı?” dedi Clara. “Cin tonik getireceğini umuyordum.”

“İçmek zorunda değilsin,” dedi Doktor, Clara'ya. “Buraya aitmiş gibi görünsen yeter. Ortama ayak uydur.”

“Doğru ya,” dedi. “Gidip üstüme biraz çamur sıçratayım.

kıyafetlerimi cine batırayım, ön dişlerimin birkaçını da döke-
yim ağzımdan. Ee, başlayayım mı?”

“Eğer faydası olacağını düşünüyorsan,” dedi Doktor.

“Ben diş konusunda yardımcı olabilirim,” diye önerdi
Strax.

“Yok – teşekkür ederim,” dedi Clara aceleyle. Birasını yu-
dumladı, tadı beklediği kadar kötü değildi. “Pekâlâ, planımız
ne?”

“Rehin almalıyız,” dedi Strax. “İdamla tehdit edip konu-
maları için baskı yapmalı bu insanlara.”

“Şimdilik izleyeceğiz,” dedi Doktor onlara.

“Neyi?” diye sordu Clara.

“Göreceğiz.”

Doktor birasından bir yudum aldı. Ağzını şapırdattı, el-
lerini başının arkasında birleştirip sandalyesine yaslandı ve
ilgiyle barı incelemeye koyuldu. Clara bir süre Doktor’u iz-
ledi, otururken halinden memnun görünüyordu, bu yüzden
bir yudum daha içmeyi göze aldı. Strax masanın öteki ucunda
sabırsızca hareket edip duruyordu. Kendi içkisini tek sefer-
de mideye indirmişti. *Çok geçmeden*, diye düşündü Clara, *içki*
içen insanları rastgele yakalayıp dizkapakları ve diğer önemli
anatomik uzuvlarının kendilerinde kalması karşılığında bilgi ta-
lep ediyor olacak.

“O,” diye duyurdu Doktor aniden, dikleşip barın öteki
ucunu işaret ederek.

Clara Doktor’un parmağını takip edince, barın diğer tara-
fındaki küçük bir masada elinde kalaylı bir masrapayla tek ba-
şına oturan, sıska ve yaşlı bir adam gördü.

“Ne olmuş ona?” diye sordu.

“Kendi masrapası var, yani buranın müdavimi. Muhteme-
len barın arkasında tutuyorlardır. Tek başına, kendi kendiy-
le mutlu. Ve izliyor. Herkesi tanıyor – bakın insanlar geçerken
başıyla nasıl selam veriyor. Merhaba diyor, birkaç hoş söz söy-

luyor. Herkes onu seviyor ve o kimin ne derdi olduğunu biliyor. Yani bu iş için adamımız o.”

“Hangi iş için?” dedi Strax. “Dışarı çıkartıp insafsızca sorgulamak için mi?”

“Hayır, içki ısmarlamak için.”

Strax bir kez daha bara gönderildi. Doktor ve Clara zayıf adamın masasına yöneldiler.

“Size katılmamızın bir mahsuru var mı?” diye sordu Doktor.

Adam omuzlarını silkti ve masanın diğer tarafındaki sandalyeleri işaret etti. “Orada sıkıldınız, değil mi?”

“Bizi gördünüz mü?” dedi Clara.

“Siz herkesi görüyorsunuz, değil mi,” dedi Doktor. “Bu yüzden gelip iki çift laf edelim dedik.”

“Öyle mi?”

Doktor, “Arkadaşımız size içki alıyor,” diye de ekledi.

Adam gülümsedi. “Sizinle konuşmaktan mutluluk duyayım o halde.”

Doktor’un içgüdüleri –beklendiği üzere– onu haklı çıkarıyordu. Adamın adı Anderson’dı ve o civardaki herkes hakkında her şeyi biliyor gibiydi.

“Garip bir tiptir Milton,” diye anlatmaya başladı. “Birkaç ay önce çıkageldi ve Alberneath Caddesi üzerindeki eski fabrikayı satın aldı. Bir yığın tuhaf makine koydu içine. Birkaç hafta önce de hepsini aynı şekilde söktü.”

“Ne yaptılar peki orada?” diye sordu Clara.

“İşte onu bilmiyorum. İşin acayip yanı, orada çalışan bir insanla bile karşılaşmadım.”

“Otomatik montaj,” dedi Strax.

Doktor başını salladı. “Büyük ihtimalle. Peki ne oldu bu garip makinelere?”

“Taşındı. arabalara yüklenip götürüldü.”

“Nereye gittiğini biliyor musunuz?” diye sordu Doktor.

Anderson birasını mideye indirirken şöyle bir düşündü. "Hayır," diye karar verip boş maşrapasını masaya koydu. "Ama bilme ihtimali olan birini tanıyorum." Maşrapayı eline alıp dikkatle inceledi.

"Strax," diye hatırlattı Doktor.

Strax maşrapayı Anderson'dan aldı. "Aynısından mı?"

"Ah çok naziksiniz, teşekkür ederim. Evet," diye devam etti, Strax bara yöneldiğinde. "Genç Billie Matherson'la konuşmak isteyeceksiniz."

"İsteyecek miyiz?" dedi Clara.

"Evet. Arabalardan biri onundu çünkü. Haliyle arabayı da o kullandığı için makinenin nereye götürüldüğünü de biliyordur."

"Sanıyorum genç Billie Matherson'ı nerede bulacağımızı da biliyorsunuz?" dedi Doktor.

"Bugün Waverly Caddesi'ndeki değirmenden un alıp Hariman Iskelesi'nin oradaki depoya götürecek diye biliyorum."

Strax yanlarına döner dönmez Doktor, Anderson'a teşekkür etti ve müsaade isteyip kalktılar. Anderson maşrapasını kaldırdı ve onların kapıya gidişini izledi.

Bitişik masada oturan adam da izliyordu. Doktor, Clara ve Strax'ı bara kadar takip etmişti. Onları yine takip etmeye koyuldu. Anderson onun da gidişini izledi, daha önce orada gördüğü birisi değildi. *Tuhaf kılıklı bir herif*, diye düşündü. Tepeden tırnağa siyah giyinmesine ve şapkasına bakılırsa, muhtemelen bir cenaze görevlisiydi.

Caddenin karşısındaki evi izlediler. Ev, yüksek bir duvarın arkasında, yoldan uzağa inşa edilmişti, ama onların bulunduğu noktadan Vastra ve Festin ön kapıyı görebiliyordu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu; ne gelen vardı ne giden. Perdeler de çekiliydi.

"Doktor'u bulmalıyız," dedi Vastra.

“Arkadaşını mı? Gerçekten yardım edebilir mi sence?”

“Bize yardım edebilecek biri varsa o da Doktor’dur.”

“Ona anlatabileceğimiz çok şey yok elimizde,” diye dikkat çekti Festin.

“Kendisi araştırıp bulmayı sever zaten.”

“Yine de... Evin arkasında bir giriş var. Geçen ayki fırtınalardan devrilen bir ağaç duvarın bir kısmını yıkmış. Belki de arkadaşını da işe katmadan önce hızlıca bir göz atmalıyız.”

“Daha fazla bilgi toplamak işe yarar aslında,” diye kabulendi Vastra. “Sadece evde gerçekten birilerinin olup olmadığını, Milton’ın evde olup olmadığını öğrenmek iyi olur.”

Festin yol boyunca, daha sonra da bir yan sokakta önden giderek yolu gösterdi. Garip bir ikili olmuşlardı: uzun, siyah elbiseli, yüzü iyice örtülmüş bir kadın ve siyah takım elbise giymiş yüzü maskeli bir adam. Neyse ki sokaklar sessizdi ve ana cadde üzerindeki evlerin arkasından dar bir sokağa dönerken onları görecektik kimse yoktu.

Festin’in tarif ettiği gibi, duvarın çöktüğü bir nokta vardı. Tuğla ve parçalanmış harç yola ve bahçeye saçılmıştı. Bulundukları yer ağaçlarla çevriliydi, yani duvarın üzerinden tırmanırken evdeki kimse onları göremeyecekti. Festin önden gidip Vastra’nın molozları aşmasına yardım etti.

Ağaçlık alanın içinden ilerleyerek evin arkasının oldukça yakınına ulaşmayı başardılar. Buradaki pencerelerin de perdesi çekiliydi, yine de birkaç dakika beklediler. Herhangi bir kımıldanma belirtisi göremeyince, arka kapıya koşmayı göze almaya karar verdiler.

“Birilerinin olma ihtimaline karşılık,” dedi Vastra, “bir hikâye uydurmaliyiz.”

“Kendi halkıyla ilişkisi kesildiği için yardım ve barınak arayan kertenkele yaratıklarız,” diye önerdi Festin. Vastra sesindeki eğlenceyi duyabiliyordu. “Ya da hiç uğraşmadan kaçabiliriz.”

Ağaçların arasından çıkıp evin arka kapısına koştular. Vast-ra kapının kilitli olmasını bekliyordu, ama kolu çevirdiğinde kapı kolayca açılıverdi. Kendilerini dar bir koridorda buldular. Koridor bir açıklığa çıkıyordu. İçeri girerken ışıklar yandı, gaz lambası olmak için fazla parlaktılar.

“Milton her türlü gelişmiş mekanizma ve cihaza sahip,” dedi Festin sessizce.

“Öyle görünüyor,” diye onayladı Vastra. Ona en yakın ka-pıyı işaret etti. “Bakalım burada ne varmış.”

“Buradakine ne dersin?” dedi Festin. “Kilitli değil.”

Gösterdiği kapı hafifçe aralık duruyordu. Kapının öteki ta-rafından, o sırada içinde bulundukları yerdeki sert parlaklığın aksine daha nazik, daha yumuşak bir ışık geliyordu.

“Peki o zaman,” diye kabul etti Vastra.

Kapının ardında büyük bir oda vardı. Perdeler çekili ol-duğundan odanın çoğu karanlıkta kalmıştı. Dışarıdayken gördükleri ışık tek bir kaynaktan, odanın ortasında, ahşap bir kürsüye yerleştirilmiş kitabın üstündeki ılıdaktan geliyordu.

“O ne?” dedi Vastra merakla.

“Bence bir göz atmalıyız,” dedi Festin.

Vastra herhangi bir kıpırtı belirtisine karşılık odanın ka-ranlık uçlarını kontrol ederek hızlı hızlı kürsüye yürüdü. Ama hiçbir şey yoktu.

Kitap deri ciltli, büyük ve açıktı. Sol sayfası boştu. Sağ ta-raftaysa tek bir kelime yazıyordu.

“Üzgünüm,” diye okudu Vastra yüksek sesle. “Neden böy-le bir şey yazmışlar?” Sayfayı çevirmek için uzandı. Eldivenli eli kâğıda dokunur dokunmaz daha fazla ışık yandı. Dar ışın demetleri, Vastra ve kürsüyü bir yüzük gibi çevreleyerek aşağı doğru iniyordu.

“Sanırım gitmemiz gerekiyor,” derken bir yandan da telaşla kapı eşiğinde duran Festin'in yanına dönmeye çalıştı.

Ama ışıkları geçemedi. Işıktan çubuklar katı bir halka oluş-

turmuştu ve aralarındaki boşluk Vastra'nın geçemeyeceği kadar dardı.

"Güç kalkanı," diye farkına vardı. "Işıktan bir kafes. Festin, yardım et."

Festin ışık çubuklarının diğer tarafında durmak için yürüdü. "Kitabın sayfasına dokununca tetiklendi. Zekice. Bu yüzden 'Üzgünüm,' dedi."

"Farkındayım," dedi Vastra sabırsızlıkla. "Yakınlarda bir kontrol birimi olmalı."

"Ah, evet var. Kutusu oradaki duvarda." Festin başıyla odanın uzak duvarını, panjurlu pencerelerin olduğu tarafı işaret etti. Gözleri deri maske yüzünden karanlık deliklerden ibaretti.

"Kalkanı kapatabilirsin o halde."

"Tabii ki." Yerinden kıpırdamadı.

"Haydi öyleyse, kapat lütfen."

Festin başını salladı. "Ah, bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

"Haklısın," diye uyandı Vastra. "Alarm çalışacaktır. Eğer kafesin aktivasyonu tetiklemediyse, onu kaldırmak tetikler. Peki o halde, sen Doktor'u bulurken ben burada bekleyeceğim."

Festin cevap olarak, altındaki yeşil pullu çehreyi ortaya çıkarmak için uzanıp maskesini kaldırdı. Sürüngen derisi kafesin ışığında parlıyordu.

"Neden bekliyorsun?" diye sordu Vastra.

"Biliyor musun," dedi Festin. "Şu anki durumunun ciddiyetini gerçekten ne kadar anladığından emin değilim."

Konuşurken yüzü değişti. Yeşil pullar titrek bir ışıkla pırlıdadı ve kayboldu. Kertenkeleye benzeyen yüzün yerine boş ve oval bir yüz gelmişti; neredeyse insana benzeyen, ama ifadeden yoksun bir yüz. Sadece gözler, ağız, burun ve kulaklar vardı. Saçsız, niteliksiz, ifadesiz... Vastra yutkundu ve şaşkınlıkla geriye adım attı.

“Evet,” dedi ifadesiz adam. “Belki de kafes sizin için en iyi yerdir.” Sesi de tıpkı yüzü gibi ifadesizdi.

Görülmemiş Yaratıklar sergisinde Vastra’dan hiçbir iz yoktu. Çadırın sonundaki perdenin arkasında kalan alan boştu. Jenny, ona asırlar gibi gelen bir süre boyunca bekledi, ancak Vastra dönmedi.

“Kertenkele Kadın’ı mı görmeyi bekliyorsun?”

Jenny arkasına döndüğünde, az ötesinde duran Jim’i gördü. “Böyle sinsice yaklaşınca şaşırttı beni.”

“Özür dilerim. Sinsilik yapmıyordum, gerçekten yapmıyordum. Hâlâ burada olmana şaşırdım.”

“Evet, ben de öyle.”

“Uzun bir bekleyiş olabilir bu arada,” diye uyardı.

“Ne olabilir?”

“Gösteri işte. Kertenkele Kadın, gerçi muhtemelen Karnaval’daki kızlardan biri falan maske takıyordur sadece. Yine de o her kimse Karnaval’dan çıkıp gitti.”

“Gitti mi? Ne demek *gitti*?”

Jenny’nin sesindeki aciliyete bariz bir biçimde şaşıran Jim gözlerini kırptırdı. “İ, şey... Hiç. Sadece onun bir süre önce gittiğini gördüm. Onu ilk görüşte tanıdım, gösterisini daha önce izlemiştim çünkü, kesinlikle oydu yani. Bir adamla gitti. Garip bir şahsiyetti, maske falan takıyordu.”

Jenny, Jim’in kolunu sıkıca tutuyordu. “Ve bu adam onu götürdü mü?”

“Pek *götürdü* denemez. Giderken oldukça mutlu görünüyordu.”

“Nereye giderken?”

“Şey, Buz Panayırı’nın dışına. Onları sahildeki yürüyüş yoluna doğru ilerlerken gördüm, sonra da gittiler işte.”

“Ne tarafa gittiklerini hatırlıyor musun?”

“Sanırım.”

“Güzel, göster o zaman.”

Jim çadırdan çıkarken, Karnaval’ın içinden geçerken ya da Buz Panayırı’nın da dışına, sahil yoluna yürürken şaşkınlık içindeydiyse bile, bunu çaktırmayacak kadar iyiydi. Jenny’yi bir ara sokağa yönlendirdi.

“Bu tarafa gittiler.”

“Ama tam olarak nereye gittiklerini bilmiyorsun?”

Jim başını iki yana salladı. “Üzgünüm, ama bilmiyorum. Gerçi...” Kısa bir kahkaha attı. “Eh, muhtemelen bir tesadüf, ama Orestes Milton’ın buranın ilerisinde yaşadığını biliyorum. Şey, bir sonraki yolda. Hani sanayici olan adam.” Jenny’nin ifadesini yakaladığında duraksadı. “Kimi kastettiğimi anladığımı görebiliyorum.”

Jenny başını salladı. “Peki sana Milton’ı düşündüren ne?”

“Ah, Karnaval ahalisinden birkaç kişiyle konuşmuştum da, duyduğuma göre düzenli uğrayan bir müşteriymiş. Söylentilere bakılırsa onları satın almak falan istiyormuş.”

“Ben öyle bir şey duymadım,” dedi Jenny.

“Eh, dediğim gibi, belki de sadece bir söylentidir. Belki de Kertenkele Kadın’a hizmetlerinin karşılığı olarak özel bir teklifte bulunmak istemiştir.” Yeniden sahil yoluna gitmek için döndü. “Artık geri dönmek zorundayım.”

Jenny, kolunu yakalayıp Jim’i döndürdü. “Bu Milton denen adamın nerede yaşadığını bana göstermeden hiçbir yere gitmiyorsun.”

Ev dışarıdan bakınca gayet sıradan görünüyordu. Kocaman, pahalı, yoldan uzakta... Perdeleri çekilmiş gibiydi ve hayat belirtisi de yoktu.

“Pekâlâ, şimdi ne olacak?” diye sordu Jim.

“İçeriye şöyle bir bakacağız, olacak şey bu.”

“İçeri öyle hırsız gibi giremeyiz,” dedi Jim.

Ama Jenny çoktan yolda ilerlemeye başlamıştı bile. “Zorla

girmeveceğiz," diye omzunun üzerinden seslendi. "Zili çalıp Madam Vastra'yı görmeyi talep edeceğiz."

"Kimi?" dedi Jim. "Ah, boş ver," diye mırıldandı kapının omünde dururlarken.

Jenny yanı başında sarkan metal zinciri çektiğinde, karşılık olarak evin derinliklerinde yankılanan bir çan sesi duydu. Tam bir dakika boyunca beklediler, ama kimse cevap vermedi.

"Evde kimse yok," dedi Jim. Kapının koluna uzandı. "Tanrım, bu kapı açık," diyerek kapıyı itti.

"O zaman içeriye bir göz atalım."

"Bilemiyorum, emin misin?"

Jenny koridora adım atmıştı bile. Evin içinde ilerledikçe ışıklar da bir bir yanıyordu. Jim arkasına baktı, sonra da Jenny'yi takip etti. Holde birkaç kapı ve üst kata giden geniş bir merdiven vardı. Jenny ilk önce hangisini deneyeceğine karar vermek için etrafına bakınırken, Jim onu geçip merdivenlerin yanındaki geçide yöneldi.

"Hizmetçi dairesinde bize yardımcı edecek birileri olabilir," dedi. "Bay Milton evdeyse, kendimi ona açıklamak yerine hizmetçilerle konuşmayı tercih ederim."

Jenny onu izledi. Orası da araştırmaya başlamak için diğerleri kadar iyi bir yerdi. Geçit Jenny'nin nereden geldiğini görmediği parlak bir ışıkla aydınlatılmış açık bir alana çıkıyordu. Buradan da başka yerlere açılan bir sürü kapı vardı. Bir tanesi hafif aralıktı, Jim onu itip daha da açtı.

"Tanrım," dedi sessizce. "Jenny, bence bunu görmelisin."

Jenny yanına gitti. Odanın içi karanlıktı, odaklanmış ışıkların oluşturduğu bir halka dışında. Karanlıkta öylesine sert görünüyordu ki neredeyse cisimleşmişti. Dairenin içinde, tek bir kaynaktan çıkan ışık, kürsünün yanında duran birini aydınlatıyordu.

Jenny telaşla odaya daldı. "Vastra!"

"Jenny? Tanrı'ya şükür." Vastra ışık halkasının yanına gitti.

“Güç kalkanının içinde hapsoldum.”

“Burası nasıl bir yer?” dedi Jim. “Neler oluyor?”

“Boşver neresi olduğunu, onu hemen çıkaralım şuradan,” dedi Jenny.

Vastra, ellerini tutmak için parmaklıkların arasından Jenny’ye uzandı. “Pencerelerin oradaki duvarda bir kontrol paneli var,” dedi.

“Burada mı?” diye cevapladı Jim, odanın içinde aceleyle hareket ederken. “Evet, buldum. Sanırım bu şey o ışıktan parmaklıkları kapatıyor.”

Işıklar aniden ortadan kayboldu ve Vastra, Jenny’yi kollarının arasına çekti. “Ah, Tanrım. Sonsuza kadar buraya sıkışıp kalacağımı düşünmüştüm.”

“Korkarım ki,” dedi Jim, eli hâlâ kontrol paneli üzerindeyken, “muhtemelen kalacaksınız.”

Işık çubukları yeniden ortaya çıktı. Jenny öne, Vastra’ya doğru adım attığından, şimdi o da dairenin içinde mahsur kalmıştı.

“Jim? Neler oluyor? Bunu sen mi yaptın? Tekrar kapat şunları.”

“Hayır sevgilim,” dedi Vastra sessizce. “Özür dilerim. Buraya gelmemeliydin. Şimdi ikimiz de tuzığa düştük.”

Jim yavaş yavaş onlara doğru yürüyordu. Işık çubuklarının öteki tarafında durdu; kafes yüzünü aydınlatıyordu. Yüzü kaybolarak ifadesiz bir boşluğa dönüştü.

BÖLÜM

14

İfadesiz adamın arkasındaki kapı açıldı ve odaya başka biri girdi. İnce yapılı adamın seyrelmeye başlayan koyu renk saçları ve düzgünce kesilmiş bir sakalı vardı.

“İyi iş çıkardın Sempati,” dedi, hafifçe genizden gelen bir tonlamayla. “Gerçekten çok iyi.”

“Siz Orestes Milton olmalısınız,” dedi Vastra.

“Sanırım öyleyim,” diye kabul etti adam. Kafese doğru yürüyüp, Jenny’nin de Vastra’nın da uzanıp ona ulaşmasının mümkün olmayacağı bir mesafede durdu. “İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum.”

“Duygularımız karşılıklı değil,” diye cevap verdi Vastra.

“Ne istiyorsunuz?” diye bilmek istedi Jenny.

“Ah, her birimizin istediği şeyleri. Şöhret ve para. Uzun bir yaşam ve mutluluk.”

“Bizi burada kilitli tutmaya devam ederseniz bunların hiçbirini elde edemeyeceksiniz,” dedi Jenny.

Milton güldü. “Ah, tehdit. Çok iyi, evet, sevdim bunu. Bana çok yararlı olacağınızı görebiliyorum.”

“Size nasıl yararlı olabiliriz ki?” diye sordu Vastra. “Sizinle işbirliği falan yapmayacağız.”

“Biliyor musunuz,” diye anlatmaya başladı Milton, “buradaki ortak arkadaşımız da bir keresinde aynı şeyi söylemişti.

Ve şimdi ona söylediğim her şeyi yapmaktan gayet mutlu, değil mi?”

Milton'ın *Sempati* diye seslendiği ifadesiz yüzlü adam başını eğdi. “Elbette. Ben size hizmet etmek için varım.”

“İyi, senin için bir görevim daha var çünkü,” dedi Milton. “Empati diğer arkadaşlarımızı da takip ediyor ve biraz yardım işine yarayabilir. Onu bulur musun?”

“Tabii ki.” Başını kaldırdığında bir kez daha Jim olmuştu. “Hoşçakal Jenny.” Vastra'ya dönerken çehresi parıldadı ve kertenkele adama, Festin'e dönüştü. “Madam Vastra, sizinle tanışmak bir ayrıcalık ve zevkti.”

“Ben de aynısını söylemek isterdim,” diye soğukça cevap verdi Vastra.

Veda etmek için elini kaldırdığı sırada *Sempati*'nin yüzü silinmişti. Kafesin ışığı, bir an için orta parmağındaki kırmızı kristal gömülü yüzüğün üzerinde parıldadı. Sonra dönüp odadan çıktı.

“O gerçekte kim?” diye talep etti Jenny. “O ne?”

“Onunla ilk karşılaştığımızda Gariplikler Karnavalı'nın takdimcisiydi.” Milton bir girintiye gitti ve gölgelerin arasından bir sandalye getirdi. Sandalyeyi kafesin önüne yerleştirip oturdu. “Çeşitli gösterileri tanıtırken, muhtemelen onu görmüşsünüzdür.”

“O Alfie mi?” dedi Vastra hayretle.

“Eskiden Alfie'ydi. Bazen hâlâ öyle. Size biraz kendimden bahsedersem belki daha iyi anlarsınız.” Yelek cebinden bir saat çıkarıp inceledi. “Evet, bolca zamanımız var.” Saati yeniden cebine soktu.

“Oturup böbürlenmek mi istiyorsunuz?” dedi Vastra.

“Yok artık. Sadece özgüven eksikliği olanlar böbürlenme gereği duyar. Sizi temin ederim, ben kendimle gayet barışık ve oldukça rahat bir insanım.”

“Öyleyse neden bizi rahat bırakmıyorsunuz?” Jenny patladı.

Milton omuzlarını silkti. “Eğer isterseniz bırakabilirim. Size kendimi açıklamak başınıza gelecekleri kabullenmenize yardımcı olurdu bence. Hem itiraf etmek gerekirse, bahsettiğim şeyleri gerçekten anlayabilecek insanlarla konuşmak hoş olurdu. Bunun yerine cehalet içinde ölmeyi tercih ediyorsanız, eh, siz bilirsiniz.”

Ayağa kalktı, başıyla kibarca veda etti ve gitmek üzere döndü.

“Hayır, bekleyin,” dedi Vastra. “Dinleyeceğiz.”

“Size gerçekten gerekli olduğundan da fazla rahatsızlık vermek istemiyorum,” dedi Milton.

“Siz konuşmak istiyorsunuz, bizim de sizi dinlemek dışındayapacak daha iyi bir işimiz yok.”

Milton yeniden oturdu. “Peki öyleyse. Bu arada, tabii ki verdiğim bilgilerin size bazı avantajlar sağlayacağım umuyorsunuz. Öyle bir şey olmayacak, ama ümidinizi yitirmeyin. Umut bunun gibi durumlarda çok önemlidir, sizce de öyle değil mi?”

“Bize sadece kim olduğunuzu ve bu gezegende ne yaptığınızı söyleyin,” dedi Jenny.

“Ah, buranın yerlisi olmadığımı fark ettiniz yani? Bu iyi oldu. Doktor’la olan ilişkinizin dostlarınız arasında size evrene dair oldukça benzersiz bir bakış açısı verdiğini tahmin ediyorum.”

“Doktor oldukça benzersiz bir kişidir,” diye yanıtladı Vastra.

“Eh, buna hayır diyemem. Ama Doktor konusuna sonra geleceğiz. Öncelikle çektiğiniz sıkıntıdan dolayı özür dilemeye izin verin, ancak sonradan anlayacaksınız, yetkililer tarafından bulunmayı göze alamam.”

“Bir suçlusunuz yani?” dedi Jenny.

“Ah, lütfen. Bunun gibi yaftaları kabul etmiyorum. Ben bir iş adamıyım. Yenilikçi. Girişimci. İsmim gerçekten de Orestes Milton, şayet merak ediyorsanız. Şey, aslında Milton Orestes, ama ters çevirmek Londra’ya daha iyi uyuyormuş gibi görünüyor.”

“Bir iş adamı olduğunuzu söylüyorsunuz,” dedi Vastra. “Neyle meşgulsünüz peki?”

“İşte şimdi işin özüne iniyoruz. Silah geliştirip satıyorum. Tamamen onurlu ve yasal bir girişim olduğunu göz önünde bulundurabilirsiniz.”

“Nasıl silahlar olduğuna bağlı,” dedi Vastra.

“Tam da bu sebepten ötürü birçok yıldız yetkilisi tutuklama emri çıkardı. Haliyle Gölge Bildirgesi de. Haliyle sonradan yapılan mahkeme de. Yani öyle olduğunu sanıyorum. Mahkemeye bizzat katılmadım anlayacağınız.”

“Kaçıyorsunuz,” diye farkına vardı Jenny.

“İçinde bulunduğum tatsız durumu anlatan tuhaf ama doğru bir söz. Yanımda pek bir şey getirmeye zamanım yoktu, tesisimi acilen terk etmek zorunda kalmıştım. Yani işimi yeniden kurmak için pek gelişmemiş bu gezegendeki kullanıma hazır malzemelerden yararlanmak zorundaydım.”

“Bu yüzden de Londra’ya geldiniz,” dedi Vastra. “Dünyanın en gelişmiş şehri.”

“Gelişmiş biraz fazla kaçıyor, ama evet.”

“Ve de tutuklanmamak için burada saklanıyorsunuz,” dedi Jenny.

“Kısa zamanda işe yeniden başlayacağım, ama mecburiyetten oldukça kısıtlı bir güçle ve biraz da gizli kapaklı olacak.”

“Bu ticaretini yaptığınız silahlar nedir peki?” diye sordu Vastra. “Yasadışı sayılanlar.”

“Ah, bir tanesiyle tanıştınız bile.”

“Jim?” dedi Jenny. “O bir silah mı?”

“Benim uzmanlık alanım genetik donanıma dayalı silah ge-

liştirmek. Yaşam formlarını alıp DNA'larıyla diğer genetik ve beyin özelliklerinde ufak tefek düzenlemeler yapıyorum ve onları silah haline getiriyorum.”

Vastra dehşete düştü. “İnsanları silaha mı dönüştürüyorsunuz?”

Milton omuzlarını silkti. “Kertenkeleler de olur, zör beğenen biri değilimdir. Potansiyele sahip herhangi bir yaşam formu iş görür. Dediğim gibi, ben sadece bir işadamı değilim, aynı zamanda yenilikçiyim de. Mesela Sempatı'nın, yani eski adıyla Alfie'nin, doğuştan gelen yeteneklerini daha da geliştirdim sadece.”

“Yüzünü çalarak mı?” dedi Jenny.

“Ben ona birçok yüz verdim. Dedğim gibi o Karnaval'da, nasıl desem, takdimciydi. Ağzı iyi laf yapardı demek az bile kalır. O, kalabalığı kendine çekebilir, önüne gelen her izleyiciyi coşturabilir, kötümser insanların en pintisinden bile para koparabilirdi. Bunu kimin yanındaysa onun ihtiyaçları ve isteklerine hitap ederek başarıyordu. Ah, bilinçli olarak yapmasa da, konuştuğu kişiye uyacak şekilde kendi kişiliğini değiştirdiği için insanları rahat ettirmede doğuştan yetenekliydi. Ben sadece bu yeteneğini geliştirdim. şimdi yanındaki kişinin en çok hayran olduğu, saygı duyduğu ya da vakit geçirmek istediği kim olursa olsun, o kişiye dönüşebilir. Genellikle dönüştüğü kişiler karşısındakinin bir sureti oluyor, çarpık bir yansıması gibi.”

“İyi de, neden?” dedi Jenny. “Onu herhangi bir kimse yaparak, hiç kimseye dönüştürmüşünüz.”

“Korkarım bu benim için biraz fazla derin ve felsefi bir düşünce,” dedi Milton. “Yine de, bir de benim açımdan düşünün. Sempatı'nın ne kadar yararlı olabileceğini hayal edin; sadece sizi buraya çekmekte değil. Bu örnek anlatmaya çalıştığım şeyi oldukça güzel ispatlıyor gerçi. Onun zorlu müzakerelerde veya diplomatik konularda ne kadar işe yarayacağını düşünün. Sa-

nayi ve fiili casuslukla alakalı bariz yöntemlere girmiyorum bile. Ona en ufak bir şüphe duymadan kendi isteğinizle anlatığınız şeyleri bir düşünün.”

“Böyle anlatınca kulağa oldukça centilmence geliyor,” dedi Vastra. “Yine de, en nihayetinde bir katilsiniz.”

“Mal varlığımı koruyorum, eğer kastettiğiniz buysa.”

“Sizin için her şey iş midir?” diye sordu Jenny.

“Ah, evet. Ben ürünlerimin Gariplikler Karnavalı’nda deneyim kazanıp becerilerini geliştirmelerine izin veriyorum. Orada iyi alıştırma yapıyorlar. Fakat bir tehlike söz konusu olduğunda, o tehlike ortadan kaldırılmalıdır. Merhum Bay Hapworth gibi görmemesi gereken şeyler gören, biletini almış meraklı bir izleyici de olsa, çok fazla şey bilen bir Karnaval çalışanı da olsa.”

“Ya Clara?” dedi Jenny. “Onu da öldürmeye çalıştınız.”

“Muhtemelen bir hataydı,” diye kabul etti Milton. “Canlıyken daha çok işe yarayacağını şimdi anlıyorum.”

“O kâğıt kuşumsu şeyleri de siz mi geliştirdiniz?” diye sordu Jenny.

“Hayır. Onlar sadece kâğıt.”

“Ama Clara’ya onlar saldırdı,” dedi Vastra. “Bir şekilde Hapworth’ü de onların öldürdüğünü farz ediyorum.”

“Göründüklerinden daha güçlüler,” dedi Milton gülümseyerek. “Doğru düzgün canlandırıldıkları zaman sadece birkaç tanesi bile metal bir mektup açacağını kaldırıp hedefine ulaştırabilir. Ama bunun için övgüyü ben değil Siluet almalı.”

“O da mı geliştirilmiş?” diye sordu Vastra. “Silahlarınızdan biri mi?”

“Elbette. O çok parlak bir kukla oynatıcısıydı, Gölge Oyunu gösterisindeki kesilmiş şekiller gibi iki boyutlu nesneleri oynatmada gerçek bir yeteneği vardı. Şimdi, genişletilmiş ve geliştirilmiş psikik yetenekleri ile, neredeyse bütün iki boyutlu nesneleri kontrol edebiliyor. kâğıtlar, hatta gölgeler – sahiden bunu yapabiliyor.”

“Becerilerini sizin ona söylediğiniz şekilde kullanması koşuluyla,” diye ekledi Vastra.

“Eh, tabii ki. Fakat söylemeden edemeyeceğim; en iyisi, en değerlisi Doktor olacak. Ah evet,” diye devam etti. “Sizlerden ve arkadaşları Clara’yla yaptığı konuşmalardan Doktor hakkındaki her şeyi öğrendim.”

“Doktor size yardım etmeyecektir,” dedi Jenny. “Asla.”

“İkinizi rehin alsam bile mi? Yola gelecektir, eminim. Ne yazık ki öteki ihtimal gerçekten düşünülesi değil. Hem onun dönüşebileceği silahı hayal etsenize.”

“Hiçbir zaman kontrol edemeyeceğiniz bir silah,” dedi Vastra.

“Kabul ediyorum, basit beyin implantlarından daha fazlası gerekebilir,” diye onayladı Milton. “Buna rağmen bu yöntem Sempati, Siluet ve Empati’yi kontrol etmede yeterince etkili olduğunu kanıtladı.”

“Empati?” diye sordu Vastra.

“Empati’den bahsetmedim mi? Ne kadar da ihmalkârim.” Milton saatini tekrar kontrol edip içini çekti ve ayağa kalktı. “Artık gerçekten yola koyulmalıyım. İlgiyenmem gereken o kadar çok şey var ki... Ama merak etmeyin, yakında Empati’yle tanışacaksınız.”

“Yani kim bu Empati?” diye sordu Jenny. “Karnaval’da gösteri yapan bir başka insan mı?”

“Empati her şeyin anahtarı. Empati, gelmiş geçmiş en güçlü silahı icat ederek bir servet kazanmamda hayati önem taşıyor.”

“Ne silahı?” diye sordu Vastra.

Ancak Milton çoktan odayı terk etmek üzere dönüyordu. “Lütfen,” dedi. “Bırakın bazı sırlarım bende kalsın.” Sandalyeyi alıp karanlıktaki yerine geri koydu. “Bu sırlar dünyanın sonuyla ilgili olsa bile.”

BÖLÜM

15

Harriman Iskelesi'nde Billie Matherson'dan hiçbir iz yoktu, yine de teslim ettiği unların saklanacağı depoyu bulmayı başarmışlardı. Birkaç düzine büyük un çuvalı, kaldırımın kenarında depoya taşınıp yerleştirilmeyi bekliyordu.

Depodaki kalfa, "En az bir parti malla geri dönmesini bekliyoruz. Belki iki," diye açıkladı Doktor'a. "Ama Billie'yi tanırım, dönmek için acele etmeyecektir."

"Yani gelmesi ne kadar sürecek hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordu Doktor.

"Ne yazık ki. Buyrun bekleyin. Hem unlara da bir el atıverirsiniz."

"Neden ben burada beklemiyorum," diye önerdi Clara. "Böylece siz de Strax'la Waverly Caddesi'ne gidip Billie'nin değirmene dönüp dönmediğini kontrol edebilirsiniz?"

"Seni rıhtımda bırakalım, öyle mi?" dedi Doktor. "Denizde aylar boyunca kadın sohbetine hasret kalmalarının ardından karaya daha yeni ayak basan denizcilerin geçerken izlediği bu yerde nazik ve güçlü genç beylerin ortalıkta kilolarca un çuvalını taşımasına yardım edesin diye?"

Clara başını salladı. "Dediğim gibi... Neden Strax burada bekleyip un taşımaya yardım etmiyor, böylece biz de Waverly Caddesi'ne gidip Billie'nin değirmene dönüp dönmediğini kontrol edebiliriz?"

Strax görünüşe göre bu fikrin mükemmel bir savaş hilesi olduğunu düşünüyordu. Eğer Doktor ve Clara bir saat içinde geri dönmezlerse onunla Gariplikler Karnavalı'nda buluşmaya karar verdiler.

Waverly Caddesi'ne gitmek uzundan da fazla sürecekmış gibi görünüyordu, çünkü Doktor'un ısrarla yolu bildiğini iddia ederken izlediği rota oldukça dolambaçlıydı ve sürekli daireler çiziyordu. Clara, aynı caddeyi farklı noktalardan birkaç kez geçtiklerine yemin edebilirdi.

Nihayet Waverly Caddesi'ne vardıklarında, "İki nokta arasındaki en kısa mesafe düz bir çizgi değil miydi?" diye Doktor'a takıldı.

Doktor ona hoşgörüyü baktı. "Bu gezegen bir küre, yani neredeyse bir küre, ayrıca uzay-zaman eğridir. Ki bu yerçekimini ve manyetik kuvvetleri dikkate almadan geçerli olan bir şey. Yani düz çizgi diye bir şey yoktur."

"Düz cevap diye bir şey yoktur," diye mırıldandı Clara.

Billie Matherson değirmende de değildi. Depoda çalışanlar gibi oradakiler de onun dönmesini bekliyorlardı, fakat ne zaman geleceğine dair en ufak fikirleri yoktu.

"Sen gelmesi ihtimaline karşılık burada kal," dedi Doktor, Clara'ya. "Ben depoya doğru geri yürüyüp yolda onu bulup bulamayacağıma bakayım. Muhtemelen bir fincan çay falan içmek için mola vermiştir."

"Matherson'ın güzergâhını izlediğini nasıl anlayacaksın ki?" diye sordu Clara.

"Mümkün olduğunca çabuk olmak isteyecektir. Dümdüz bir çizgide ilerleyeceğim."

"Seni boğazlamak istiyorum bazen. Bunun farkındasm, değil mi?"

Doktor etkilenmemiş bir halde burnunu çekti. "İkili çözüm sistemi," dedi ona. "Boğmak hiçbir işe yaramaz. Bir saate dönmezsem..."

“Karnaval’da buluşacağız, biliyorum.”

“Aynen öyle. Eğer Genç Billie Matherson çıkagelirse, gel ve beni bul.”

“Düz bir çizgide.”

Başını salladı. “Ve o çizgide olan her çayevinde ve handa. Muhtemelen öğle yemeği için durmuş olabilir.”

“Yemek,” dedi Clara, Doktor dönüp uzaklaşırken. “Evet, yemek çıkmıyor aklımdan...”

Havada ayaz vardı ve güneş bulutlarla sisin arasından çıkmak için mücadele ediyordu. *Viktorya Londra’sında yaşayan birinin hayal edebileceği kadar güzel bir öğleden sonra*, diye düşündü Doktor. Rıhtıma doğru ilerlerken bir yandan da genç Billie Matherson’ın sürdüğü yük arabası için gözünü açık tutuyordu. Depodaki kalfa onu elli yaşlarında, kısa, kel bir adam olarak tarif etmişti. Eh, Doktor’un standartlarına göre adam kesinlikle gençti.

Diğer yandan da uzun uzun düşünüyordu. O âna kadar keşfettikleri şeyleri, Milton’ın neyin peşinde olabileceğini; gerçekte her kimdiyse... Bir süreliğine hem Strax, hem de Clara’dan uzaklaşmayı başarmıştı. Kafasını toplamak için biraz huzur ve sessizlik bulabilmesi hoş bir değişiklik olmuştu. Kesinlikle dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

Biri ona, “Ah, genç adam,” diye seslendi. Yaşlı bir beyefendi bastonunu sallayarak hızla Doktor’a yaklaşıyordu. Alnından başına doğru gerilemiş beyaz saçları yakasının ense kısmına kadar iniyordu. Koyu ceket, ekose pantolonu ve siyah ince kravatıyla tipik bir Viktoryalı gibi giyinmişti.

Adam yanına geldiğinde Doktor sabırsızlıkla, “Ne?” dedi.

“Bana yardımcı olabilir misiniz acaba,” dedi adam. Sesi kendinden emin ama biraz telaşlı geliyordu. Elini çenesine götürdü ve konuşurken parmaklarını korkuyla sağa sola oynattı. “Ben bu çevreden değilim, yaban diyarlardaki bir yabancıyım

da denebilir. Evet, evet, gerçekten de denebilir. Siz de öylesiniz galiba.” Dikkatle Doktor’a baktı. “Hı?”

“Hayır,” dedi Doktor ona.

Adam gözlerini kırıştırdı. “Affedersiniz?”

“Hayır, size yardım edemem.” Biraz kaba mı olmuştu? *Muhtemelen*, diye düşündü Doktor. Bu yüzden yüzüne inan-dırıcı bir gülümseme oturttu. “İyi günler.” Sonra da çabuk ça-buk yürümeye devam etti.

Birkaç dakika sonra bir başkası yanına yanaştı. Bu seferki bey perişan bir haldeydi. İçinde uyuduğu belli olan ve ken-disine birkaç beden büyük gelen bir cekete sarılmıştı. Boyu Doktor’un boyundan kısıydı, koyu saçları başa çıkılacak gibi değildi. Doktor, nereye gittiğini göremeyecek kadar başını eğ-miş olan adamın dalgınlığından yararlanmak üzereydi. Fakat adam gittiği yeri göremeyince Doktor’a çarptı ve şaşkınlıkla geriye sıçradı.

“Ah, kusuruma bakmayın, ne olur. İnsan nereye gittiğine gerçekten dikkat etmeli.” Adam önce kaşlarını çattı, sonra da koyu kaşlarını yukarı kaldırarak gülümsedi. “Ben sizi tanıyo-rum, değil mi? Durun,” diye işaret parmağını ağzının kenarına dalgın bir halde yerleştirip hızla devam etti. “Siz söylemeyin, gördüğüm bir yüzü asla unutmam. Gerçi hayır. Pardon, hayır, sanırım yanıldınız. Biz daha önce tanışmadık, değil mi? Beni bir başkasıyla karıştırdınız herhalde.”

Adam kibarca elini uzatmadan önce avcunu ceketinin önü-ne sildi.

Doktor eli görmezden gelip yüksek sesle iç çekti ve adamın yanından geçti. “Daha önce tanışmadık,” diye doğruladı. “Ve şimdi de tanışmayacağız.”

“Ah, şey, tüh...” Adam Doktor’un aceleyle yürümesini izle-di. Eğer Doktor arkasına bakmış olsaydı, adamın yüzünün –ve de kıyafetlerinin– titrek bir parıltıyla yok olduğunu görebilir-di. Yavaş yavaş ifadesizleşen çehresini de.

Birkaç sokak daha ilerlediğinde, bu defa bir yabancı Doktor'a değil, Doktor bir yabancıya çarptı. Açıkçası, diye düşündü, *adam bir ara sokaktan çıkıp önüne atlamıştı.*

"Yok artık!" diye gürledi beyefendi. "Bu şehirde düz yürümesini becerebilen kimse yok mu canım?" Adam doğrulup etkileyici bir yüksekliğe ulaştıktan sonra Doktor'a baktı. "Pek gözden kaçırılacak biri olduğumu sanmazdım."

Haklıydı, öyle bir fırfırlı gömlek, mor kadife bir ceket ve kırmızı astarlı pelerin giyen biri tabii ki gözden kaçmazdı. Ellerini kalçalarına dayamış, etkileyici ve kabarık beyaz saçlarının altından dikkatle Doktor'a bakıyordu.

"Sizi görmezlik etmedim," dedi Doktor kısaca. "Bence asıl sorun da bu." Adam arkasından öfkeyle söylenirken hızlı bir şekilde yürüdü.

Doktor, Jephson Caddesi boyunca ona ayak uydurarak yürüyen, aynı şekilde uzun boylu birini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Aşırı bukleli kahverengi saçlarını yırtılmış bir şapkanın içine tıktırarak ve boynuna mümkün olamayacak uzunlukta bir atkı dolayarak sık gözükütüğüne inanan biriyle görülmek istediğinden hiç emin değildi.

Sokağın köşesine ulaştıklarında adam ceketinin cebinden kâğıt bir torba çıkardı ve Doktor'a ikram etti. Kocaman dişlerinin üzerindeki gözleri korkutucu bir şekilde pörtledi ve dolgun bir ses tonuyla sordu: "Worthington'ın Üstün Kaliteli Nane Şekerleri'nden ister misiniz? Gerçekten çok lezzetliler. Ahn," diye ısrar etti. "Deneyin bir tane."

Doktor, "Teşekkür ederim," diyerek kabul etti ve çantayı karıştırıp bir şeker almak üzere durakladı. Kâğıdını çıkarıp ağzına attı. "Evet," dedi, ağzındaki büyük şekerle düzgün konuşabilmek için elinden geleni yaparak. "Çok güzel. Çok naneli. Hoşçakalın." Adımlarını hızlandırdı.

Sempati, başından beri Doktor'un sorun çıkaracağını biliyordu. Çoğu durumda, en iyi yaklaşım yöntemi hedefinin kişiliğinin bir yönünü benimsemek ve ona ayak uydurmak olurdu. Mesela Jenny'ye yaklaşırken genç bir uşak olmak bariz bir başlangıç noktasıydı. Madam Vastra basitti; kendi türünden, tıpkı onun gibi yalnız, şaşkın ve bunu gizleyip yerini başka şeylerle doldurmaya çalışan biri olmuştu.

Fakat Doktor'un kendi kendini algılama biçimi Sempati'nin karşılaştığı herkesten farklıydı. Neden öyle olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, ama Doktor'un zihninde kendisinin birden fazla tasviri var gibiydi. Ayrıca Doktor'un kişiliğinin çeşitli yönlerini kullanınca, Doktor'un kendisini pek de sevmediğini fark etmişti Sempati.

Doktor, soluk bir ceketle açık renk çizgili bir pantolon giyen sarışın genç adamı güçbela fark etmiş görünüyordu. Sempati'nin benimsediği bu yönü göz ardı etmek daha zordu. Ama Doktor, parlak ceketli bu iri adamı belli belirsiz bir nefretle baştan aşağıya şöyle bir süzdükten sonra, "Hayır," dedi. "Satmışınız şey her neyse, ilgilenmiyorum."

"Satmak mı?" Sempati'nin sesi yankılandı. "Ne satması? Ben hiçbir şey satmıyorum."

Doktor, "Ne güzel," deyip yoluna devam etti.

Clara onu bulduğu zaman, Doktor insanlardan bezmiş bir haldeydi. Ona yaklaşan son kişi, tüvit bir ceket ve uyumsuz bir papyon takan genç adamdı. Saçları başının bir tarafına yığılmıştı ve tam da kafasıyla ilişkiyi kesip gitmek üzereymiş gibi duruyordu. Sonunda Doktor'un hiçbir şekilde konuşmak istemediğini anladı ve Clara yaklaşırken kenara çekildi.

"Ne işin var burada?" diye tersleyerek sordu Doktor. Hâlâ asabiydi.

"Evet, seni görmek de çok güzel," dedi Clara. "Bir adam değirmene geldi ve az önce Billie Matherson'ı Lanchester Cad-

desi'ndeki Old Goose denen bir yerde bira içip turta yerken gördüğünü söyledi. Ben de bir koşu gidip onu orada yakalarız diye düşündüm."

"İyi fikir," diye onayladı Doktor. "Buradan nasıl..."

"Şu taraftan. Yolu öğrendim."

"Haydi o zaman." Doktor hâlâ oralarda gezinen papyonlu gence ters ters bakmak üzere durakladı, sonra da Clara'nın işaret ettiği yöne doğru hızlı hızlı yürüdü. "Bana nasıl yetiştin sen?" diye sordu merakla. "Bayağı hızlı koştun herhalde."

"Niye o kadar şaşırdın ki, iyi koşarım ben," diye cevap verdi Clara. "Aslında taksiye bindim. Beni hemen şurada bıraktı."

Arkalarında, serseri saçlı genç adam eliyle yüzünü silerek yok etti. Empati'yi bulup Billie Matherson'ın nerede olduğunu söylemesi gerekiyordu.

"Kılıpayı kaçırdınız," dedi mekânın sahibi. "Görünüşe göre acelesi vardı." Yarısı yenmiş bir turtayla yarı dolu bir bira bardağının durduğu, onlardan çok uzak olmayan bir masayı işaret etti.

"Nereye gittiği hakkında herhangi bir fikriniz var mı?" diye sordu Clara.

Hancı omuzlarını silktili. "O cenazeci adamla gitti. En azından bence bir cenazeciydi yani. Haberler iyi değil herhalde."

"Kesinlikle değil," dedi Doktor.

Barın dışında Doktor, ona en yakın kişiyi yakaladı. Kibrit satan bir kızdı. Kız şaşkınlıkla cıyaklayıverdi.

"Kel bir adam ve bir cenazeci," diye çıkıştı. "Onları gördünüz mü? Nereye gittiler?"

"Lütfen," diye ekledi Clara, Doktor'un omzunun üstünden.

"Kibrit alır mıydınız?" dedi kız endişeyle.

"Çok isterim," dedi Doktor. "Kibritlere bayılırım. Hatta biraz yandıktan sonra sönenlerine bile."

“Başka çeşidi var mı ki?” diye sordu Clara, ama Doktor onu duymazdan geldi.

“Pekâlâ, bize nereye gittiklerini söylersen, ben de kibritle-rinden alacağım. Söz.”

Kız başıyla dar bir yolu işaret etti. “Oradan aşağı. Hanın arkasına. Neden öyle gittiler bilmiyorum, o tarafta sadece bu-ranın arka bahçesi var.” Doktor’a bir kutu kibrit uzattı. “Size üç metelik efendim.”

Doktor’un gözleri kısıldı. “Biraz pahalı değil mi?”

Kız elindeki kibritleri salladı.

“Ama şartlar böyleyken yarım kron diyelim.” Kibritleri aldı ve karşılığında ona büyük bir gümüş sikke verdi. “Üstü kal-sın.”

Doktor ve Clara sokağa yöneldi. Barın arkasına yönelen yol, sadece bir yük arabasının sığabileceği genişlikteydi. Av-luya açılan çift kapılı girişe ulaştıklarında Doktor, Clara’nın önündeydi. Kapılardan biri hafifçe açık duruyordu, Doktor kapıyı daha da itti. Bir saniye sonra tekrar dışarı çıktı.

“Ne?” dedi Clara. “Kimse yok mu?”

Doktor parmağını dudaklarına koydu. “İyi bir zaman de-ğil,” diye fısıldadı. “Çok geç kalmışız.”

Gelip iki kapı arasındaki boşluktan dikkatlice bakması için Clara’ya işaret etti. Avlunun diğer tarafından onlara bakan ve büyük ihtimalle Billie Matherson olan adamı görebiliyordu. Ama adam müzelikti. Clara’nın gözü önünde vücudu eriyip bitiyor, yüzündeki deri sarkıp kuruyordu...

Uzattığı eliyle Matherson’ın omzunu tutarken onun önün-de duran adam, hancının bahsettiği cenazeci olmalıydı. Eğer bir cenazeciyse. Baştan aşağı siyah giyinmişti, silindir şapkası-nın arkasından siyah bir kuşak sarkıyordu.

Tam cenazecinin onlara döndüğü sırada Doktor, Clara’yı kenara çekti. Clara onun yüzünü sadece bir anlığına gördü – hırlamaya benzeyen ani bir öfke ifadesinin yerini daha sakin,

daha normal bir çehre almıştı. Doktor onu daha sonra sokağın kenarındaki gölgelerin içinde sakladı. Bir süre sonra, siyahlara bürünmüş adam kapıları arasından dışarı adım attı ve yürüyerek uzaklaştı.

“Matherson,” dedi Clara nefes nefese. “Ona yardım etmemiz lazım.”

Doktor onu bahçenin aksi yönüne döndürdü. “Artık çok geç. Onu öldüren adamın peşinden gitmeliyiz.”

“Burada kalmamız gerekmez mi? Tehlikeyi anlatmak için?”

“Bir yığın açıklama yapma işi bizim başımıza kalsın diye mi?”

Clara geldikleri yoldan aceleyle dönerken, “Peki ne oldu?” diye sordu.

“Emin değilim. Ama şüphelendiğim birkaç fena şey var.”

“O gerçekten bir cenazeci mi?”

“Ölümle uğraştığı kesin. Bu öğleden sonra oldukça tuhaf tiplerle karşılaştım. Yeteneklerini bedava sergileyen bir cenazeci listeye ekleneceklerden sadece biri.”

Kendine özgü giyimi sayesinde adamı takip etmek hiç de zor değildi. Nehre doğru gidiyormuş gibi görünüyordu.

“Belki de Buz Panayırı’na gidiyordur,” diye tahmin yürüttü Clara.

Ancak sahile ulaşmadan önce başka bir yöne döndü. Sonunda yolun gerisinde duran, genişçe bir müstakil eve geldi. Çakıllı araba yolu ağaçlarla kaplanmıştı, yani Doktor ve Clara evin girişine kadar ilerlerken ağaçlar onları koruyordu. Cenazeci ön kapıyı açtı ve içeri girdi.

“Evden çıkmasını mı beklesek?” diye önerdi Clara.

“O zaman ne eğlencesi kalır ki?” Doktor hızla ön kapıya yöneldi. Clara ona yetiştiğinde kapıyı çoktan açmıştı.

“Ne çabuk.”

“Kilitli değildi.”

Dikkatlice koridora girdiler. Evin derinlerinde bir yerlerden sürekli ayak sesleri geliyordu.

Doktor, "Bu taraftan," diye fısıldayıp telaşla peşine düştü.

Bir an için, merdivenlerden yanından geçerek koridordaki bir odaya girdiğı sırada cenazecinin karaltısını gördüler. Arkasından temkinli bir şekilde ilerlerken, Doktor ve Clara kendilerini geniş bir kütüphanede buldular. Cenazeci odanın sonuna doğru gidiyordu. Kapıdan ok gibi fırlayarak büyük bir deri koltuğun arkasına, oradan da nihayet kalınca perdelerin çekili olduğı bir cumbaya gizlendiklerinde adamı durduğı yerde gayet iyi bir açıdan görebiliyorlardı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Clara.

Doktor omuzlarını silkip başını iki yana salladı. Cenazeci büyük bir cam kürenin önünde duruyordu. Küre geniş bir destek üzerine monte edilmiştı; bir ss eşyasını andırıyordu, yalnızca çok daha büyüktü. İçinde, siyah bir duman tembel kıvrımlar çizerek hareket ediyordu, adeta kirli sanayi havası gibiydi. Onlar seyrederken cenazeci kürenin üstünde, lumbuza benzeyen daire şeklindeki bir kapağı açtı. ne doğru eğildi ve başını içeri soktu.

Dumandan dolayı bulanıklaşan ve camın eğriliğı yüzünden biimsizleşen yüzünü görebiliyorlardı. Yüzündeki uysal ifade bir kez daha ani bir öfke maskesine dönüştü. Ağız genişçe açıldı. Kustuğı siyah sis bir ırmak gibi küreye boşalıırken f-keli ifadesi de yüzünden siliniyordu.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra akıntı halindeki duman kayboldu. Cenazeci ağızını kapattı ve başını dışarı çıkarıp kapağı hızla kapattı. Odadan ağır ağır uzaklaşırken yüzü bir kez daha sakin ve ifadesiz bir hal aldı.

Perdeler aniden açıldığında Doktor ve Clara hâlâ cam kürenin içinde dönen karanlık bulutu dikkatle izlemekle meşguldü.

"Bize katılmanız ne kadar güzel," dedi Clara'nın kulağına yakın bir ses. "Bay Milton da sizi bekliyordu."

BÖLÜM

16

Siluet kenara çektiği perdeyi tutarak yanlarında duruyordu. Pelerinini çıkarmıştı, üstünde kıpkırmızı, uzun bir elbise vardı. Gerdanındaki gümüşe takılmış büyük ve kırmızı bir kristal, arkasındaki pencereden gelen ışıkla parlıyordu.

“Benimle gelmeyi arzu ederseniz buyurun,” dedi.

“Ya istemezsek?” diye sordu Clara.

Siluet gülümsedi. “Öyle bir durumda arkadaşlarınızın, yani kertenkele bayan ve hizmetçisinin öleceği hususunda sizi bilgilendirmek üzere talimat aldım.”

“Hemen arkanızdan geliyor olacağız,” dedi Doktor sertçe.

Siluet önden giderek odadan çıkıp evin arkasına giden koridorda yolu gösterdi. Duvarlardaki portreler, onlar geçerken sanki tepeden tepeden onları izliyordu. Eskidikçe kararıp kirlenen beyaz sakallı bir adam, ilerlemelerini ilgiyle takip ediyor gibiydi.

Clara resimlere bakarak merak içinde, “Bana mı öyle geliyor, yoksa gözleri gerçekten bizi mi takip ediyor?” diye sordu.

Doktor yukarı baktığında yaşlı adamın gözlerinin belli belirsiz hareket ederek onu izlediğini gördü. “Sana öyle gelmiyor.”

“Kusura bakmayın,” dedi Siluet. “Alışkanlık işte.” Daha geniş bir alana geldiklerinde bir kapıyı gösterdi. “Önden buyurun.”

Girdikleri oda, Vastra ve Jenny'nin etrafındaki yuvarlak kafesi oluşturan ışıklar dışında karanlıktı.

"Doktor!" Doktor ve Clara'nın peşinden Siluet'in de odaya girmesiyle Vastra'nın sevinci hayal kırıklığına dönüştü. "Seni de yakalamışlar."

"Onlar öyle sanıyor," diye onu rahatlatı Doktor. "Sizi çıkaracağım buradan, endişelenmeyin."

"Milton silah satıyor," dedi Jenny. "O bir uzaylı ve insanları silaha dönüştürüyor."

"Ah, çok konuşuyorsunuz ama."

Doktor ve Clara döndüklerinde arkalarından odaya giren Milton'ı gördüler. "Bütün sırlarımı ortaya döküverirseniz çay içip kurabiye yerken konuşacak neyimiz kalır?"

"Bırakın gitsinler," diye talep etti Doktor.

Milton güldü. "Kesinlikle olmaz. Onlar burada, ölümün sadece bir düğme ya da bir kelime uzaklıkta olduğu bir yerde benim için çok daha değerliler."

Doktor öfkeyle konuşmaya başladı: "Onları öldürüp—"

"Size söylediklerimi yaparsanız," diye sözünü kesti Milton, "ben de onları öldürmek zorunda kalmam. Şimdi, blöf yapmadığımı gördüğünüze göre çalışma odama gelmenizi rica edeceğim, hem Siluet de bize çay getirir. Söylemeden geçemeyeceğim, biraz sohbet etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum aslında."

"Çene çalma havamda değilim," dedi Doktor sertçe.

"Yazık. Sadece genç bayanla beni dinlemek zorunda kalacaksınız."

"Peki ya ben de havamda değilsem?" dedi Clara.

"O halde burada kafesin içinde bekleyebilirsiniz. Ya da bize katılma nezaketini gösterip kurabiye yiyebilirsiniz." Milton gülümsedi. "Size kalmış."

Clara dönüp Vastra ve Jenny'ye baktı. Parlayan kafesin içinde yere oturmuşlardı. Her şeyi düşününce çay daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu, ama onları öylece bırakıp gidebilir miydi?

“Onunla git,” dedi Vastra. “Burada bize yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“İyi olacağız,” dedi Jenny, onları ikna etmek için.

“Size kurabiye ayırırım,” diye söz verdi Clara. Sonra da Doktor, Milton ve Siluet’in arkasından odadan çıktı.

Ortam Clara’ya çok garip ve aykırı geldi. Milton’un kocaman Viktorya evinin ortasındaki çalışması odası, rahat oturma alanı ve yükseltilmiş çalışma bölmesiyle daha çok 21. yüzyıl ofislerine ya da otellerin lüks odalarına benziyordu. Milton cana yakın ve özenliydi. Siluet çay ikram ederken Clara’ya sanki eski dostlarmış gibi gülümsedi.

Bu sözde samimiyet onu tedirgin ediyordu. Clara, Doktor’un hemen hemen aynı duyguları paylaştığını anlabiliyordu. Milton’la sohbet etmekten hoşnut görünüyor, adamın esprilerine gülümsüyordu. Yine de, gözleri arada sırada çakmaktaşı gibi soğuk ve sert bir hal alıyordu. Sadece bir saniyeliğine. Onları aslında esir tutan adamı incelerken. Clara onun duygularının katmanlar halinde olduğunu ilk defa fark etmiyordu. Bir şey hakkında nasıl hissettiği yüzeydeki katmanın altında gizliydi; yüz ifadesi azıcık değiştiğinde ortaya çıkıyordu. *Gerçekten* ne hissettiği onun da altındaydı; çok, çok derinlerdeydi ve asla ortaya çıkmıyordu.

Doktor çayından bir yudum aldı. “Yani aranan bir adamsınız. Ölü ya da diri. Başınıza bir de ödül konmuş. Bu size yaptığınızın yanlış olduğu hakkında hiçbir ipucu vermiyor mu?”

“Ah Doktor, bu kadar saf olmayın,” dedi Milton. “Daima savaş olacaktır, dolayısıyla daima silah olacaktır. Birinin bu işten kazanç sağlaması gerekiyor. O kişi neden ben olmayayım?”

“Bunu ne zamandır yapıyorsunuz?” diye sordu Doktor.

“Çünkü bu yanlış,” dedi Clara. Bir yandan çay yudumlayıp bir yandan da insanların ölüm makinelerine dönüşmelerini konuştuklarına inanamıyordu.

“Ben savaş fikrini destekliyorum demiyorum,” diye çıkıştı Milton. “Ben sadece ondan fayda sağlıyorum. Savaşa gelene kadar başka şeylerin yarattığı bir sürü acı var ve eminim ki bu noktaya ilk dikkat çekeceklerden biri de siz olurdunuz.”

“Ve bu acıdan kâr sağlıyorsunuz,” diye belirtti Clara.

“Kesinlikle. Ben ondan para kazanıyorum, sonra da o parayı harcıyorum. Ki bu da ekonominin büyümesini sağlıyor, istihdam yaratıyor, diğer sektörlerin de kâr elde etmesini garantiliyor. Kesinlikle iyi bir şey, değil mi?”

Clara kendini yetersiz hissederek yardım için Doktor’a baktı.

“İstismar ettiğiniz şeyler *insan*,” dedi. “Silah ticaretinin etikliği ne kadar şaibeli olursa olsun, zeki yaşam formlarının sömürülmesi –esir alınması– haklı çıkarılamaz.”

Milton, cevap vermek yerine yanında çay sunmaya hazır bekleyen Siluet’e doğru döndü. “Sömürüldüğünü mü hissediyorsun tatlım?” diye sordu. “Esir alındığını?”

Gülümsedi. “Tabii ki hayır.” Fakat Clara gözlerinde ufak bir değişim fark etti. Siluet’in eli boynuna asılı kırmızı kristale gitti.

“Belli ki özgür irade konusunda tartışmamız gereken çok şey var,” dedi Doktor, Milton’a. “Ama içimden bir ses bu da sizin için ahlak kadar değersiz diyor.”

Milton, “Bir silahın etkili olabilmesi için, güvenilir olması gerekir,” diye yanıtladı. “Eğer onu etkin kullanabileceğinizden emin olamazsanız o zaman hiçbir faydası yoktur. Değersizdir.”

“İnsan değerlidir. Her zaman.”

“Güzel.” Milton gülümsedi. “Buna dayanarak burada tutsak olan diğer insanların hayatlarını korumak için istediğim her şeyi yapacağınızdan emin olabilirim.”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Hayır,” diye kabul etti Milton. Çay fincanını tabağına koydu. “Söylemiş olsaydınız da size inanmazdım sanırım. Bizim

Siluet'i tanıyorsunuz elbette. Ayrıca Sempatî'yle de tanıştınız."

"Tanıştık mı?" dedi Clara.

"Ah, evet. İlginç bir karakterdir. Ya da daha doğrusu, bir sürü ilginç karakterdir. Yapabileceği şeylerden biri bir insanın kişiliğini değerlendirmek, onu neyin harekete geçirdiğini belirlemek. Ama anladığım kadarıyla sizinle oldukça zor anlar yaşamış Doktor."

"Neden öyle olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Benim de," diye itiraf etti Milton. "Bu yüzden Siluet size özellikle o fincanı verdi."

Doktor kaşlarını çatıp çay bardağını inceledi. Clara'nın görebildiği kadarıyla, tıpkı diğerleri gibiydi.

"DNA ve biyometrik örnekleme?" diye tahmin yürüttü Doktor.

"Tükürük, ter, cilt hücresi analizinin yanı sıra yaşam belirtileri denetimi," diye onayladı Milton. "Hepsi doğrudan oradaki bilgisayarıma aktarılıyor. Sonuçlar kısa sürede elimizde olur diye düşünüyorum."

"Ya da basitçe bana kim olduğumu sorabilirdiniz."

"Ve bunları bana gönüllü olarak anlattığınıza güvenecektim, öyle mi? Bana söylediklerinizin gerçek olduğuna."

"Güven iyi bir şeydir," dedi Clara ona. "İnsanlara güven-meyerek hiçbir yere varamazsınız."

Milton eğlenmiş görünüyordu. "Öyle mi? O zaman söyleyin bana – dürüstçe. Doktor daha önce sizi yanılttı mı? Her zaman sizin sorularınıza cevap verdi mi? Size hiç yalan söyledi mi?" Kan Clara'nın yüzünden çekilirken Milton'ın gülümsemesi daha da büyüdü. Aniden içinin ürperdiğini hissetti. "Ve siz onun arkadaşısınız. Güven bir işe yaramaz. Muhtemelen sizi öldürtmek dışında yani."

"Eh, siz insanları öldürtmeyi de iyi bilirsiniz zaten," diye karşılık verdi Clara. "Peki ya Billie Matherson'ın başına gelenler?"

“Kim?”

“Bence asıl sorun da bu,” dedi Doktor sessizce. “Hiç ah-laki duyarlılığınız yok. Öldürdüğünüz insanlara karşı hiçbir duygunuz... hayır, şöyle düzelteyim, silahlarınızın öldürdüğü insanlar hakkında.” Öne doğru eğildi. “Matherson’a ne oldu? Ve cenazeci arkadaşınızın öldürdüğü diğerlerine?”

“Cenazeci arkadaşım mı?”

“İnsanların canını emip sonra da bir balık fanusuna tükü-ren arkadaş,” dedi Clara.

“Ah, Empati’yi kastediyor olmalısınız. Evet, ilginç bir vaka, onu sorduğunuza sevindim. O benim son silahımın kilit nokta-sı. En yeni ve övünmek gibi olmasın ama en büyük silahımın.”

“Sanırım bu tür şeyleri çok farklı kavramlarla değerlendiriyoruz,” dedi Doktor.

Milton duymamış gibi yaptı ve konuşurken sandalyesine yaslanıp parmak uçlarını hafifçe birbirlerine vurmaya baş-ladı. “Onu bulduğumda zavallı ve üzgün bir adamdı. O da Karnaval’da çalışıyordu, oldukça da önemsiz bir işi vardı. Karnaval işe alınacak insan bulma bakımından çok zengin bir kaynak olduğunu kanıtladı. Biliyor musunuz, adamın adını hatırlamıyorum bile.”

“David Rutherford,” dedi Siluet sessizce.

Milton onu duymamış gibiydi. “Etrafına uyum sağlamak için çaresizce çırpınan insanlardan biriydi. Yaptığı kasıtlı de-ğildi, ama davranışları yanında olduğu kişinin ruh haline bağlı olarak değişiyordu. Biri mutluysa, o da mutluydu. Biri üzgün-se, dünyanın yükü omuzlarına binerdi. Onların hissettiklerini o da hissediyor, dünyayı onların gözünden görüyordu. Duy-gusal anlamda hep yaşadığı ânın içindeydi. Uysal, anlayışlı...”

“Bu kötü bir şey mi?” dedi Clara. “Kulağa sempatik biriy-miş gibi geliyor.”

“Kesinlikle. Hatta *Empatik*. Tabii ki ben de bu yeteneğini geliştirdim.”

Doktor öne eğildi. “Yani öldürdüğü insanların en baskın duygularını emiyor. Bunları onların vücudundan boşaltıyor ve ölü kabuklar gibi boş bırakıyor.”

Milton parmağını zafer edasıyla öne doğrulttu. “Aynen öyle.”

“Peki insan öldürme kısmını bir kenara bırakırsak,” dedi Clara, “bu onu ne yönden bir silah yapıyor ki?”

“Çünkü Strax’a göre öldürdüğü insanlar öfkeli,” diye açıkladı Doktor, “Çok öfkeli. Hoşnutsuzlar, haksızlığa uğramışlar, dünyanın adaletsizliği ve bulundukları konum yüzünden öfkeden kuduruyorlar.”

“Burası dünyanın en zengin şehri,” dedi Milton. “Ve de en yoksulu. Burada en şanslı insanlar ve en talihsizler yaşıyor. Kaderlerinden çok memnun olanlar ve hiç mutlu olamayanlar.”

“Bence Dickens daha güzel söylemişti,” diye mırıldandı Doktor.

“Ee, yani?” dedi Clara. “Bu Empati denen adam insanların öfkesini mi alıyor?”

“Öfke, sinir, hiddet. Evet.”

“Sadece bu kadar değil,” derken Doktor’un sesi aniden kasvetli bir hal almıştı. “Aynı zamanda bunları saklıyorsunuz da. Empati alıp kütüphanedeki o cam kürenin içine bırakıyor.”

“Salt öfkeden bir bulut –bir yaratık– oluşturmak için.” Milton aniden bir kahkaha patlattı ve ayağa fırladı. “İşte ben silah diye *buna* derim.”

“Ben alçakça diye *buna* derim,” diye terslendi Doktor.

Ama Milton aceleyle odanın diğer tarafına, masasının durduğu yüksek bölüme gidiyordu. Oturup ince, tablet gibi bir cihazla uğraştı ve bir süre ekrana baktı. Sonra başını memnuniyetle salladı ve yanlarına dönmek için ağır ağır yürüdü.

* Viktorya Dönemi’nin en ünlü romancısı Charles Dickens’in İki Şehrin Hikâyesi adlı eserinin “Zamanların en iyisiydi, zamanların en kötüsüydü” diye başlayan ilk paragrafına gönderme yapıyor. –yhn

“Eh, kimin aklına gelirdi,” dedi. “Sempatî’nin aklının neden bu kadar karıştığını anlıyorum şimdi.”

“İnsanlar üzerinde öyle bir etkisi vardır,” dedi Clara.

“Bir Zaman Lordu,” diye devam etti Milton. “Pek sık rastlanacak bir şey değil. Aslında, hiç rastlanacak bir şey değil diye düşünüyordum.”

“Bir daha olacağından şüpheliyim,” dedi Doktor.

“Buna rağmen bana silah yaratımı ve kullanımıyla ilgili nutuk çekme küstahlığını gösterdiniz ha?” dedi Milton. Cık cık cık diye bir ses çıkardı ve yaramaz bir okul çocuğunu azarlamasına parmağını salladı. “Hem de gelmiş geçmiş en yıkıcı ve en feci savaştan sorumlu olan ırkın bir mensubuyken. Mütavazı bir silah tüccarı olan ben de burada, adaletten kaçarak doğru düzgün geçimimi sağlamaya çalışıyorum. Meğersem burada bir uzmanın, konu savaşa geldiğinde tamamen başka bir seviyede olan birinin karşısında duruyormuşuz.”

“Ben o savaşı sona erdirdim,” dedi Doktor. Sesi alçak ve gergindi.

“Söylenenlere bakılırsa en çok cana mal olan da sonuymuş zaten,” diye karşı çıktı Milton. “Ve bana her hayatın değerli olduğu söylenmişti.”

Bir süre boyunca ortalığa sessizlik çöktü. “Bence çay fash bitti,” dedi Milton sonunda. “Siluet, canım, bardakları sen kaldırırsın herhalde? Ben buradan kütüphaneye geçelim derim.”

Cenazeci –Empati– Milton’ın çalışma odasının dışında onları bekliyordu. Onlar kütüphaneye dönerlerken arkada kaldı; başı eğik ve elleri arkasında yürürken bir cenaze alayını takip ediyormuş gibiydi.

Cam küreye yaklaşırlarken Milton gururla, “Katıksız, ham öfke,” dedi.

Clara kürenin arkasından şömineye, oradan da bacaya çıkan bir boru olduğunu artık görebiliyordu.

Doktor da görmüştü. “Bu şeyi serbest bırakmayacaksınız herhalde?” dedi dehşet içinde.

“Bir silah hiç denenmezse ne işe yarar ki?” dedi Milton. “Londra gibi bir şehre neler yapabileceğini düşünsenize. Pek gelişmemiş bu gezegenin en büyük ve en kalabalık şehri olduğundan bir gösteri yapmak için bariz bir seçim tabii.”

“Ne olacak?” diye sordu Doktor.

“Onu içine çeken herkesi etkileyecek bir öfke bulutu,” dedi Doktor. “Ne olmasını bekliyorsun ki?”

Milton, Empati’ye döndü. “*Sen* ne olmasını bekliyorsun?”

“Ayaklanmalar olacak,” derken sesi Milton’mki kadar sakin ve doğaldı. “Şiddet. Katliam. Cinayet. Birkaç saat içinde bütün şehir kendi kendisiyle savaşıyor olacak. Birkaç gün içinde hayatta kimse kalmayacak.”

“Ama bu...” Clara yeterince güçlü ve ezici bir kelime bulmaya uğraştı. “Bunu yapamazsınız!”

“Dediğim gibi, silahın test edilmesi gerekiyor,” diye açıklamaya başladı Milton. “Bunu uygulanabilir olarak ve de iyi bir paraya satmak istiyorsam, o zaman tanıtıldığı gibi çalıştığını göstermem gerekir. Ki bu noktada da devreye siz giriyorsunuz.”

“Ben mi?”

“Şey, Doktor aslında.” Milton ona yaklaştı. “Empati tabii ki sizi göz açıp kapayana kadar öldürebilir. Yani aptalca bir şey denemeyin lütfen. Sizi silahlaştırmayı ummuştum. Aslında bence en yıkıcı silah olurdunuz. Kabul edin, zaten yolu yanılamışsınız bile.”

Doktor, “Hayal bile edemezsiniz,” dedi sessizce.

“Ama şimdi kim –ve ne– olduğunuzu biliyorum...” Başını iki yana salladı. “Sempatî sorun yaşamıştı, sanırım ben olsam ben de yaşardım. Özgür iradede bahsetmiştiniz, tabii ki benim silahlarım böyle bir lüksün yanına bile yaklaşamaz.”

“Beyin implantları,” dedi Doktor. “Kristal girişiyse çalışıyor.”

“Ah, fark etmişsiniz.”

Clara, “Siluet’in boynundaki kristal mi?” diye sordu.

“Onu kontrolüm altında tutmamı sağlıyor,” diye onayladı Milton. “Empati ve Sempati de aynı şekilde yüzüklerindeki kristaller tarafından kontrol ediliyorlar. Rica etsem....”

Ona işaret edince Empati sol elini uzattı. Orta parmağında büyük ve kırmızı bir kristal vardı, Siluet’in taktığının daha küçük bir modeliydi.

Milton, “Siluet daha dirençliydi ne yazık ki. O yüzden onun kontrol kristalinin biraz daha büyük olması gerekti,” dedi.

“Bize de bu kristallerden mi takacaksınız?” diye sordu Clara.

“Size ve muhtemelen diğer ikisine de. Ne yazık ki biraz cerrahi müdahale de gerekecek.” Doktor’a döndü. “Ama size değil.”

“Neden olmasın?” diye sordu Doktor. “Pek alımlı duruyorlar. Hem kırmızı tam benim rengimdir.”

“Herhalde öyledir. Ama bu evin büyüklüğünde bir kristalin bile sizi kontrol altında tutacağından şüpheliyim. Dediğim gibi, cephaneliğime parlak ve değerli –değerli derken pahalıyı kastediyorum– bir ilave olurdu.”

Doktor yüzüne bir gülümseme oturttu. “Köstek olduysam özür dilerim.”

Milton cam kürenin yanına gidip elini kapağa koyan Empati’ye başını salladı.

“Ah, hiç önemli değil,” dedi Milton. “Herhalde Empati’nin yapmak üzere olduğu şeyi görmek istersiniz?”

“Çok isterim,” derken, izlemek için siyah giyimli adamın yanına gitti Doktor. “Yapmak üzere olduğu şey ne?”

“Öfke silahını bütün şehir üzerinde denemeden önce,” dedi Milton, “bir birey üzerinde denemek isterim.”

O konuşurken Empati tek elle kapağı açtı. Diğer eliyle de aniden Doktor’un başını arkasından sertçe yakalayıp zorla kürenin içine soktu.

Doktor gafil avlanmıştı. Yutkundu ve mücadele etmeye çalıştı. Ama kafası kürenin içindeydi, öksürüyor ve boğuluyordu...

“Hayır... Durun!” Clara küreye doğru atıldı, ama Milton onu yakalayıp geri çekti.

“Kimseye zarar vermeyecek,” dedi Clara kendini kurtararak. “O asla insanların canını yakmak için kendini kullandırmayacak.”

“Muhtemelen öyle.”

Empati, Doktor’u geri çektikten sonra kapağı hızlıca kapatırken Milton memnuniyetle gülümsüyordu. Doktor eliyle boğazına sarılmış bir halde öksürüp öğürürken dizlerinin üstüne çöktü. Gözleri büyümüştü; bütün vücudu titremeye başladı. Yüzünde salt bir öfke ifadesi vardı.

Milton birden Clara’yı öne itti. Clara tökezleyip tek dizinin üstüne düştüğünde, kendini Doktor’un sinirden kıvrılmış yüzüne bakarken buldu.

“Haydi, görelim bakalım,” dedi Milton. “Sizi öldürerek öfkesini serbest bırakacak mı? Yoksa kendi içinde tutmaya mı çalışacak? Ki öyle bir durumda da bu onu parçalara ayıracak.”

BÖLÜM

17

Doktor'un yüzü öfke ve hiddetten oluşmuş bir maske gibiydi. Dudakları, kenetlenmiş dişlerinin önünden çekildi ve alındaki kırıksıklıklar daha da derinleşti. Ellerin ve dizlerinin üzerinde öne doğru ilerliyor, yerdeki tahta döşemeyi tırmalıyordu. Öfkesini kontrol etmek için mücadele ederken kısa soluklar alıp veriyordu; neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlar gibiydi.

"Az kaldı," derken Milton'ın sesinden memnuniyet akıyordu.

Clara, Doktor'un hayalete benzeyen yüzünden başka bir yere bakamıyordu. Yuvasından fırlayıp kan çanağına dönmüş gözleriyle dik dik ona bakıyordu: Doktor'u en tehlikeli ve kötü yaratıklara düşman kesildiğinde bile böylesi bir art niyetle görmemişti. Parmakları bir pençe gibi kıvrılmış elini kaldırdı; kolu olduğu gibi titriyordu. Clara'ya doğru uzandı –yardım istemek için miydi? Yoksa tırnaklarıyla yüzünü kazımak için mi? Nefes alış veriş düzenisizdi– kısa, keskin, çaresizce içine çekmeye çalıştığı nefesler, dudaklarını benek benek yapan tükürükler... Renk yüzünden çekilmiş gibiydi, onu bir ölü kadar solgun bırakmıştı.

"Clara!" Nefesi kesiliyordu. "Clara, ben..."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordu Clara.

Fakat Doktor onu duymuş gibi görünmüyordu. Gözleri yukarıya döndü; kollarım genişçe açıp dizleri üzerine doğrulurken gözlerinin sadece beyazı gözüküyordu.

“Yapabileceğiniz hiçbir şey yok,” dedi Milton usulca, arkadan. “Bence bunu bir başarı olarak değerlendirebiliriz.”

Clara endişesinin ölkeye dönüştüğünü hissetti. Tam üzerine atlayıp kendi pençeleriyle Milton’ın yüzünü boydan boyaya tırmıklamak için arkasını döndüğü sırada Doktor’un kahkahasını duydu.

Pek kahkaha sayılamazdı. Daha ziyade eziyetli bir şekilde nefes vermeye benziyordu. “Değerlendirmeleriniz hakkında pek iyi şeyler düşünemeyeceğim o halde.”

Dişlerinin gıcirtısı öksürüğe, öksürük de sonunda uzunca bir soluğa dönüştü. Doktor yavaşça ayağa kalktı ve destek almak için Clara’nın koluna tutundu. Yüzü hâlâ tükenmiş ve solgun duruyordu, ancak dikkatini toplamaya çalıştığı zaman ki anlamsız sırtışı gitmişti.

Öfke hâlâ sesinde bir yerlerdeydi, gizli etkisi kelimelerinin altında hissediliyordu. “Öfkeyi bana karşı bir silah olarak kullanabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Ben o kadar uzun zamandır o kadar öfkeliydim ki, bu konuda sizin ya da bir başkasının bana öğretebileceği hiçbir şey kalmadı geriye.”

“Öyle görünüyor,” dedi Milton hayal kırıklığıyla. “Çok etkilendim. Gerçekten.”

Doktor, Clara’nın desteğinden yavaşça uzaklaşarak kendi başına ayakta durdu. Azıcık sallansa da cüretkardı. Artık kızgından ziyade yorgun görünüyordu. Duygu bulutuna karşı koymak onu açıkça kötü etkilemişti.

“İyi ama, ya siz?” diye sordu Doktor.

“Ben mi? Ah, benim için endişelenmenize hiç gerek yok,” dedi Milton.

“Bulutunu Londra’ya salınca her şeye nüfuz edecektir. Bu eve bile.”

“İyi bir noktaya parmak bastınız,” diye teslim oldu Milton.

“() halde bulutu serbest bırakamazsınız,” diye fark etti Clara. “Yoksa siz de etkileneceksiniz. Ayrıca o şeye Doktor’un yaptığı gibi karşı da koyamazsınız gibi geliyor bana.”

“Ne yazık ki haklısınız,” diye doğruladı Milton. “Bu yüzden bulutu hiç solumayacağımdan emin olmak zorundayım.” Cam küreye doğru yürüdü. “Fark edeceğiniz üzere, kapığın haricindeki diğer tek çıkış noktası bacaya giden boru.”

“Bunun size bir faydası olmayacak,” diye sözünü kesti Doktor. “Bu bulut Londra’nın sisli havası aracılığıyla her yere dağılacak. Belki biraz zaman alabilir, ama nerede olursanız olun, sizi bulacaktır.”

“Lafımı bitirmeme izin verirsiniz, fanus üzerinde hiçbir satış tertibatı bulunmadığını anlayacaksınız.”

“Bulut hiç salmayacak mısınız yani?” dedi Clara kafası karışmış bir halde.

“Uzaktan kontrol sistemi,” diye fark etti Doktor. “Başka bir yerden aktive edeceksiniz, güvenli bir yerden. Hava geçirmez.”

“Gemim,” dedi Milton. “Evin bodrumuna saklanmış durumda. Dışarıdaki arabalığın içinden geçerek dışarı yönelen bir kalkış pisti var. Bir yerlere gitmeyi planladığımdan değil de... Bulutun etkilerini gemiden izleyebilirim.”

“Ve bulut dağıldığında yine ortaya çıkacaksınız.”

“Yetmiş iki saat içinde bütün öfkenin Londra halkı tarafından emilmiş olacağını tahmin ediyorum. Ki üstünden bir on iki saat daha geçince hepsi ölmüş olacak. En fazla o kadar sürer. Sanırım siz de dahil olmak üzere, Doktor. Bulutun küçük bir kısmına dayanmış olabilirsiniz, ama tam dozun sizin olağanüstü karşı koyma yeteneğinizi bile yok edeceğini tahmin ediyorum. Hiç olmadı, sizi paramparça etmeye yetecek kadar kudurmuş bir ton insan olacak.”

Her şeyden çok adamın sarsılmayan sakinliği Clara’nın ca-

nını sıkıyordu. Orada durmuş, anlattığı şeyin ticari bir fuarda broşür dağıtmaktan daha fazla bir etkisi veya önemi yokmuşçasına ürün tanıtımı yapmak için Londra'nın nüfusunu yok etmekten bahsediyordu. Clara gittikçe daha da sinirlendiğini hissetti.

Hele de şimdi, Doktor'a yaptıklarından sonra, kendine daha fazla hakim olamadı. Milton'ın üstüne atılıp boğazına yapışmaya çalıştı. Ama Milton görüldüğünden daha hızlı ve daha güçlüydü; bileklerini yakalayıp Clara'yı geriye itti. Clara sendeledi, Doktor düşmeden önce onu tutmayı başardı.

"Aman aman!" diye azarladı Milton. "Arkadaşlarınızı ânında öldürebileceğimi unutmayın." Ceketinin cebinden küçük bir cihaz çıkardı. "Onları hapseden güç kafesinin boyutunu değiştirebilirim. Kafesin parmaklıkları birbirine gittikçe yakınlaşır, ta ki..." Sahte bir üzüntüyle başını salladı. "Ölmek için hiç de güzel bir yol değil."

"Sizi durduracağız Milton," dedi Doktor. "Bunun olmasına izin veremem. Biliyorsunuz."

"Biliyorum," diye onayladı Milton. "Ki bu yüzden, maalesef, ölmek zorundasınız. Küçük de olsa bir şekilde yararlı olabileceğinizi ummuştum, belli ki yanılmışım. Şimdi, eğer izin vererseniz silahı piyasaya sürmek için son hazırlıkları yapmam gerekiyor. Sizi Empati'nin fazlasıyla yetenekli ellerine bırakıyorum."

Milton gitmek için arkasına döndü. Doktor onun peşinden gitmeye hazırlandı, ancak Empati yolunu kesti.

"Öfkemi sizden geri almam gerekiyor Doktor," dedi Milton kapıdan. "Hatta Empati eli değmişken kızın da öfkesini alabilir. Kendisi içinde dolup taşan öfkeyi oldukça hayranlık uyandıran bir biçimde gösterdi. Ne yazık ki bu işlem her ikini de öldürecek." Gitmek üzere bir daha arkasını döndü, sonra duraksadı. "Üzülerek söylüyorum ki – aslında bu doğru değil. Siluet'e de defalarca vurguladığım üzere, öyle düşünmediğiniz

sürece asla özür dilememelisiniz. Ve ben hiç pişmanlık hissetmiyorum. İkinciz de hoşçakalın. Benim için büyüleyici ve ilham verici bir öğleden sonra oldu.”

“Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim,” dedi Doktor. Fakat Milton kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkmıştı bile.

“Ee, şimdi ne yapacağız?” dedi Clara.

“Öleceksiniz,” diye cevapladı Empati.

“Hayır Empati... bir düşün,” dedi Doktor çabucak. “O Öfke bulutu Londra’daki herkesi öldürecek. Oralarda bir yerlerde arkadaşların olmalı, değer verdiği insanlar. Belki buna karşı koyabilirsin, belki de koyamazsın. Ama şehrin geri kalanını düşün.”

Empati onlara doğru yürüdü. Esnercesine açtığı ağzı duygularını, öfkelerini emmeye hazırды.

“Ya bu küreyi kırarsak?” dedi Clara çaresizce.

“İşe yaramaz... Sadece bulutu serbest bırakır.” Doktor, Empati’ye doğru bir adım attı. “Pekâlâ, tamam, bizi öldürecekisin. Ama önce beni öldür.”

“Hayır – Doktor!” diye bağırdı Clara. Doktor’u kenara itme niyetiyle ileri koştu. Belki Empati onu öldürürken Doktor kaçabilirdi – onu o yapan bütün duyguları Clara’dan alınırken... Milton’ı durdurabilecek biri varsa o da Doktor’du ve Clara ona denemesi için bir fırsat sunmak zorundaydı.

Ancak Empati çoktan Doktor’un öfkesini çekip çıkarmaya başlamıştı bile. Clara, onun ağız ve burun deliklerinden süzülen ve kürenin içindeki bulutun küçültülmüş haline benzeyen karanlık sisi görebiliyordu. Artık bütün vücudundan öfke yayılıyor gibiydi. Empati ağzını inanılmayacak bir genişlikte açmış, öfkeyi içine çekiyordu.

“Öfkemi mi istiyorsun?” Doktor zorlukla nefes alıyordu. “İstiyorsan – al bakalım!”

Kollarını geriye atıp o da ağzını açtı. Sis, büyük bir dalga gibi Empati’nin üzerine düşerken, aniden yoğunlaşarak

katı bir karaltıya dönüşmüştü. Acı ve şaşkınlıkla yüklü bir çığlık duyuldu. Clara'nın duyduğu çığlığın Doktor'dan değil, Empati'yi yutan kara sisin içinden geldiğini fark etmesi bir dakika sürdü.

Sis yavaş yavaş dağılırken yerde yatan siyahlara bürünmüş adamı da ortaya çıkarmıştı. Şapkası az öteye düşmüş, koyu kuşağı tahta döşemenin üstünde bir soru işareti gibi kıvrılmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Clara. “Öldü mü?”

“Hayır, ama bir süre kendine gelemeyecek. Aşırı dozda duygu aldı. Küreden içime çektiğim bütün öfkeyi aldı, biraz fazlasını da. Sanırım o kadar ağır geldi ki kaldıramadı.”

“Peki Milton'ın bu şeyi salmasını nasıl durduracağız?”

Doktor zaten o sırada küreyi inceliyordu. “Güvenli bir şekilde dağıtmak için hiçbir yol yok. Ayrıca küreyi salış tertibatından ayırabileceğimiz bir yol da göremiyorum.”

“Durduramayacak mıyız yani?”

Doktor durumu değerlendirirken parmağıyla çenesine vurdu. “Onu zamanında yakalarsak durdururuz.”

“Yakalayamazsak?”

“O zaman bir acil durum planı yapmamız gerekir.” Yerde yüzükoyun yatan Empati'ye bakmak için döndü. “Evet, işe yarayabilir,” diye mırıldandı. Ardından, daha yüksek sesle konuştu: “Tamam, sen Vastra'yla Jenny'yi bul ve kafesten çıkar. Milton'ı bulmana yardım ederler. Belki onu durdurabilirsiniz. Belki de durduramazsınız.”

“Ya sen?”

“Ah, ben burada kalıp arkadaşımızın toparlanmaya başlamasını bekleyeceğim azıcık. O kadar öfke yuttu, uyanınca sinirden delirmiş bir halde olacak. En çok da beni görünce delirecek.”

“E o zaman ondan uzaklaşman gerekmiyor mu?”

“Kesinlikle hayır.” Doktor birdenbire sırtıttı. Clara onun

en son gerçekten gülümsediğini görelî uzun zaman olduğunu fark etti, yani işler iyiye gidiyor olmalıydı. *Keçileri toptan kaçırmadıysa tabii*, diye düşündüğü sırada Doktor, “Onu Karnaval’a götürceğim. Bayılacak,” dedi.

“Ne yapacaksın, ne?”

“Gariplikler Karnavalı. Sen, Vastra ve Jenny şayet Milton’ı durduramazsanız, şuradaki bulutun herkesi kızgın katillere dönüştürmesini engellemek için ihtiyacım olan şeyi bulabileceğim tek yer orası.”

“Anladım. Biraz daha mı açıklasan?”

“Çok isterdim,” dedi. “Ama zaman yok, haydi git.”

Clara başını salladı. “Eğer ne yaptığını biliyorsan, tamam.”

Doktor cevap vermek yerine ona göz kırptı. Clara içini rahatlatmak için bununla idare etmek zorunda olduğuna karar verdi. Uyanıp yerden ağır hareketlerle doğrulmaya başlayan Empati’nin önünden yan yan ilerledi. Vastra ve Jenny’nin hap-sedildiği odaya giden koridorda aceleyle yürüyordu.

Ayak seslerini duyunca, Clara arkasına baktı. Kütüphane-den hızla çıkıp ön kapıya yönelen Doktor’u gördü. Çok geçmeden onu karanlık ve kasvetli görünen Empati izledi. Clara ondan çıkan öfkeli tıslamayı koridordan bile duyabiliyordu.

“Ah, Doktor,” diye mırıldandı Clara. “Umarım ne yaptığını gerçekten biliyordur.”

“Ah, Doktor,” diye kendi kendine mırıldandı Doktor, Milton’un evinden çıkarken. “Umarım ne yaptığını gerçekten biliyordur.”

İşin alengirli kısmı Empati’yi görüş alanı içinde tutmak, ancak çok yaklaşmasına izin vermemektir. Doktor, geçen seferkine benzeyen bir başka duygu boşaltımından daha sağ çıkabileceğinden hiç emin değildi. Zaten tıkabasa öfke içmemiş olsaydı işi bitmişti. Ayrıca Empati’nin onun peşinden gelmeye odaklanıp adamın —ona hâlâ adam denilebilirse tabii— gazabını önüne gelenden çıkarmamasına da bel bağlamıştı.

Diğer belirsiz faktör, Milton Londra'nın üzerine öfke bulutunu salmadan önce Doktor'un ne kadar zamanı olduğuydu. Clara ve diğerlerinin onu durdurmak için ellerinden geleni yapacağını biliyordu, ama gerçekçi olmak gerekirse, Milton o bulutu serbest bırakacaktı. Sevimli ve konuşkan olabilirdi, ama aynı zamanda açıkça acımasız, yetenekli ve muhtemelen biraz fazla kindar bir adamdı. Hem, her zaman en kötü olasılığı düşünerek varsayım ve plan yapmak iyi bir şeydi tabii. Bazen en kötü ihtimal gerçekleşmediğinde mutlu bir şaşkınlık yaşıyordu Doktor. Ama çoğu zaman bu olmuyordu.

Doktor Buz Panayırı'na vardığında ortalığın kalabalık olduğunu görünce memnun oldu. Öğleden sonra yerini akşama bırakıyordu ve hava kararıyordu, bu yüzden Empati'nin onu kalabalığın arasına karıştırken gördüğünden kesinlikle emin olmak için bir an bekledi. Milton'ın harekete geçmesinden önce zamana ihtiyacı vardı, tabii bir de hazırlanmak için. Empati'nin onu hemencecik bulması işine yaramazdı. Bu yüzden kalabalık güzel bir kamuflej olmuştu; bir süre izini kaybettirebilecekti.

Doktor birkaç kez insan kitlesinin içinden arkasına bakarak kalabalığın içinde Empati'nin kolayca fark edilebilen siyah şapkasını gördü. Herhalde Doktor'un Karnaval'a gideceğini eninde sonunda tahmin edecekti. Nedenini tahmin etmesiye pek olası değildi. Yine de, Empati onu görürse diye dolambaçlı yollardan gitti.

Karnaval'a ulaştığı zaman Empati'den hiçbir iz yoktu. Daha önce aldığı bileti bulamadığından, Doktor üstünde bir kuruş aradı. Dünyayı kurtarmak için buradaydı, ücretsiz girebilmesi gerektiğini düşündü. Bir aile o sırada Karnaval'dan ayrılıyordu; anne, baba ve yüzündeki mutluluk saçan gülümsemesiyle ağzını nasıl kapatacağını unutan küçük bir oğlan.

"Hem de gerçek bir denizkızı," diyordu. "Cidden sahici bir denizkızı."

Doktor'un yanından hızla geçerken annesi, "En çok hangisini beğendin?" diye sordu. Doktor hangisi olduğunu öğrenmek için duraksamaktan kendini alamadı. Duyduğu cevap onu şaşırtmıştı.

"Güçlü Adam," dedi oğlan. "O *harikaydı*. Metal çubukları öyle bükmesi. Ve o ağır şeyleri kaldırması. Bir adam hepsinin hile olduğunu ve ağırlıkların gerçekten ağır olmadığını söyleyince adamı tek eliyle nasıl kaldırdı ama."

Çocuğun coşkulu gevezeliği kalabalığın içine kayboldu. *Gençlik*, diye düşündü Doktor. İyi de... Güçlü Adam mı? Zavalı Michael'm mucizevi bir iyileşme gösterip ölümden dönmesi pek de mümkün görünmüyordu, ama öte yandan her şey -Doktor'un gayet iyi bildiği gibi- mümkündü.

Güçlü Adam'ın gösterisini sergilediği alanın etrafında toplanan oldukça büyük bir kalabalık vardı. Doktor kalabalığı yarararak ilerlerken, şaşkınlık ve korku nidaları onu bir an olsun yalnız bırakmadı. Neler olup bittiğini görebilecek kadar yaklaştığında, seyircilerin geri kalanıyla birlikte o da gülümsedi. Hakikaten de hayli etkileyiciydi.

Şov, Güçlü Adam'm kalın bir metal çubuğu alıp bükmesiyle sona erdi. Aslında, sadece eğmekle kalmamış, resmen çubuğu ikiye katlamıştı. Son olarak da ikiye katlı çubuğu açıp yeniden düzleştirdi. Herkesle birlikte Doktor da alkışladı. Güçlü Adam eğilerek selam vermesinin ardından küçük çadırına çekildi.

Kalabalık yavaş yavaş dağılırken Doktor da çadıra girdi.

"Mükemmel bir gösteriydi," dedi. "Gerçekten büyüleyici. Kalabalığı nasıl etkileyeceğini iyi biliyorsun. Ki bu çok iyi bir şey, çünkü bana toplayabildiğim kadar gösterici toplamada yardım etmen gerekiyor. Hokkabazlar, palyaçolar, akrobatlar, ateş yiyenler, hepsi."

"Ordu mu topluyorsunuz?" diye sordu Strax.

"Bir nevi," diye onayladı Doktor. "Dünyayı kurtarmamıza

yardım edecek bir sanatçı ordusu. En azından Londra şehrini yani.”

“Savaşacak mıyız?” diye sordu Strax. “Koruma ateşiyle öne atılıp makas bombaları, parça tesirli patlayıcılar ve lazerli ağır topları kullanarak yapacağımız yok edici bir cephe taarruzuyla düşmana saldırarak mıyız?”

“Tam olarak değil,” diye itiraf etti Doktor. “Bir gösteri yapacağız. Hayatımızın performansını koyacağız ortaya.”

Strax bu bilgiyi sindirirken bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra başını salladı ve ince, kansız dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldı. “Mükemmel.”

BÖLÜM

18

Odaya sadece Clara'nın arkasındaki kapıdan ve tavandan parlayarak aşağı inen çubuklardan ışık giriyordu. Vastra ve Jenny hâlâ dairenin içinde oturuyorlardı. Clara içeri girerken ikisi de ayağa kalktı.

“Çok şükür,” diye fısıldadı Jenny.

“Yalnız mısın?” diye sordu Vastra.

“Milton basıp gitti, Doktor da zekice bir şeylerle uğraşıyor,” diye açıkladı Clara. “Ee, sizi nasıl çıkaracağım oradan?”

Vastra pencerenin oradaki duvarda bulunan kontrol panelini işaret etti. Clara ilk birkaç sefer kafesi kapatma adına başarısız girişimlerde bulunsa da, sonunda kafes karanlığa gömüldü.

“Milton'ı durdurmak zorundayız,” dedi Clara. “Elinde Londra'ya salmayı planladığı salt öfkeden oluşan bir bulut zimbirtısı var.”

“Etkisi ne?” diye sordu Vastra.

“Bir silah. Onu soluyan ya da dokunan herkesi manyak bir katile ya da zombiye dönüştürüyor. Öyle bir şeyler yani.”

“Neden yapıyor ki bunu?” dedi Jenny.

“Muhtemel alıcılara çalıştığını göstermek için,” dedi Clara.

“O bir silah tedarikçisi ve işini yeniden kurmaya çalışıyor,” dedi Vastra. “Ama dikkatli olmak zorunda. Bize anlattığı kadarıyla eğer Gölge Bildirgesi onu bulursa idam edilecek.”

“Peki nerede o zaman?” diye sordu Jenny. “Gidip canına okuyalım.”

Milton, gemisinin evin altında gizlenmiş olduğundan söz etmişti. Buna rağmen Clara onu aramaya başlamak için en iyi yerin onlara çay verdiği çalışma odası olduğunu düşündü. Evin içinde Vastra ve Jenny’ye yol gösteriyordu. Evde onlardan başka kimse yoktu.

Görünüşe göre çalışma odası da boştu.

“Masasının üzerinde yararlı bir şeyler olabilir,” diye önerdi Jenny.

“İyi fikir,” diye onayladı Vastra.

Ama masada, Clara’nın Milton’ı önceden kullanırken gördüğü kompakt bilgisayar, onun ekranı ve çağ ötesi küçük bir tabanca dışında bir şey yoktu.

“Her neredeyse, silahsız,” dedi Jenny. Silahı Vastra’ya uzattı. “Madam?”

Vastra alıp kısaca inceledikten sonra masanın üzerine geri koydu. “Onun biyolojik imzasıyla uyumlu. Bize bir faydası yok, sadece Milton kullanabilir. Ancak bu, işimize yarayabilir.” Elini bilgisayarın yüzeyinde gezdirdi ve ekran canlandı. “Sağlama almaması çok küstahça.”

“Belli ki ziyaretçilerin bu kadar ileri gitmesini beklemiyordu,” dedi Clara.

Ekranda parlayan şeylerin çoğu Clara için hiçbir anlam ifade etmiyordu; semboller ve denklemler, daha önce hiç görmediği bir dilde yazılar. Öte yandan Vastra, güvenlik sistemlerine giren bir yol bulmuştu. Evin çeşitli bölgelerini gösteren resimler, pencereler halinde ekrana çıkmıştı. Bir tanesi eğimli bir rampanın sonundaki şık bir uzay gemisini gösteriyordu.

“Buraya bununla gelmiş olmalı,” dedi Clara.

“Ve de bununla kaçmayı umuyor,” diye onayladı Vastra. “Gerçi eğer yetkililer çemberi daraltıyorlarsa, havalandığı anda motor imzasının izini süreceklendir.”

Bir başka görüntü, üçünün çalışma odasındaki ekranın başına üşüşmüş halini gösteriyordu. Clara kameranın olması gereken yerlere baktı, ama onu göremedi. Cihaz iyi gizlenmişti. Birkaç boş oda daha vardı, çoğu açıkça kullanılmamıştı. En sonunda, Milton ekranda belirdi. Görüntü cam kürenin içinde dönen siyah öfke bulutunu ve küreden çıkan boruyu kontrol eden Milton'ı gösteriyordu. Bir vanayı ayarladıktan sonra belirgin bir memnuniyetle başını salladı.

“Bunun nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Vast-ra.

“Kütüphane,” dedi Clara. “Bu taraftan.”

Evde aceleyle ilerlerken, “Onun bu şeyi salmasını önleyebilir miyiz?” diye sordu Jenny.

“Sağlı tertibatının uzaktan kumandayla çalıştığını söyledi,” dedi Clara. “Sadece ayarlarını kontrol ediyor. Sanırım başka bir yerden serbest bırakmak zorunda. Gemisine gidip kendini güvenle karantinaya almak istiyordu, belki de kumanda gemi-dedir.”

“Her şeye rağmen belki de onu durdurmak mümkün olabilir,” dedi Vastra.

Üçü kütüphaneye daldığında, Milton hâlâ iki yüksek sırtlı koltuğun ortasında duran küreyle uğraşıyordu. Girdiklerinde kafasını kaldırıp onlara baktı. Şaşkınlığı kaybolup yerine nazik bir gülümseme geldi.

“Tam zamanında geldiniz,” dedi onlara. “Birkaç dakikacık beklerseniz, Londra'nın üstüne bulutu saldıgım sırada kürenin boşaldığını görebilirsiniz.”

“Öyle bir şey yapmayacaksınız,” dedi Vastra.

“Oyun bitti,” diye ekledi Clara. “Hep söylemek istedim, bu yüzden tekrar söyleyeceğim, oyun bitti. Buradan serbest bırakamayacağımı biliyorum, çünkü bunu bize açıklama hatasını yaptın.”

“Ve hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Jenny.

Milton kaşlarını çattı. “Ne kadar can sıkıcı,” diye mırıldandı, elini cebine götürürken.

“Silahını arıyorsan, masanda,” dedi Clara.

“Teşekkür ederim. Ama aslında bunu arıyordum.” Milton cebinden çıkardığı saati çabucak kontrol edip yerine koydu. “Ne yazık ki, uymam gereken bir programım var. Birkaç muhtemel alıcı buradaki arkadaşımı salınca neler olacağını görmek için uzun menzilli sensörlerle burayı izliyorlar.” Küreye yumukaşça vurdu.

“Öyleyse hayal kırıklığına uğrayacaklar,” dedi Vastra.

Milton onu görmezden gelmiş gibiydi. “Yaydığım sinyaller genel konumumu yetkililere açık edebilir. Ellerin kesin bir yer olmayacak tabii, yine de önümüzdeki birkaç günlüğüne biraz dikkatli olmak zorundayım. Biliyor muydunuz,” dedi, çok eğlenceli bir hikâye anlatıyormuş gibi, “Gölge Bildirgesi benim için gıyabi yargılama düzenlemiş. Anlaşılan o ki, görüldüğüm yerde öldürülecekmişim. Yani daha önemli konularla uğraşmak amacıyla sizi hayallerinizden zevk almanız için kendi halinize bırakırsam, beni bağışlayın.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Jenny. Ellerini gerdi ve dövüş duruşunu aldı.

“İki olumsuz kullanımının kasıtsız olduğunu varsayarsak,” diye başladı Milton, “aynı fikirde değiliz.” Sehpadan bir tomar kâğıt aldı. Clara kâğıtların yazı ve çizimlerle dolu olduğunu görebiliyordu. “Bu notların ne kadar değerli olduğuna dair hiçbir fikriniz yok. Buradaki fikirlerden bazıları, modern çağdaki savaşların niteliğini değiştirebilir bile. Bu oldukça kasvetli dünya ve onun oldukça kasvetli insanlarını arkamda bıraktıktan sonra sürdürmeyi gerçekten dört gözle beklediğim projeler. Mevcut şirket dahil. Şimdi, izninizle.”

O konuşurken, Milton ve diğerleri arasında duran koltuklardan iki kişi kalktı. Koltukların yüksek sırtları o âna kadar varlıklarını gizlemişti. Biri Siluet’ti. Clara diğerinin tanıdığı

genç bir adam olduğunu görünce şaşırıldı.

“Oswald?”

“Ah Tanrım,” dedi Oswald. “Bu biraz utanç verici olabilir. Görüyorsun ya, ben aslında Oswald değilim.”

“Ne?”

Genç adamın çehresi bulanıp değişirken Clara beyninden vurulmuşa dönmüş bir vaziyette onu izledi. Yüzü yuvarlaklaştı, koyu renk saçları aniden düzensiz sarı saçlara dönüştü.

“Ben ne kadar Jim’sem, o kadar Oswald’um,” dedi. Yüzü önce bozularak, sonra başka bir şekle –Vastra’ninkine benzeyen bir sürüngen yüzüne– bürünerek yine değişti. “Ya da Festin’im.”

Sonra, aniden, adamın hiç yüzü yoktu. Sadece gözlerinin, burnunun ve ağzının temel hatları vurgulanmış boş bir surat. “Ben herkesim ve hiç kimse değilim. Ben Sempati’yim.”

“Evet,” dedi Jenny. “Bazılarımız hilelerini daha önce de gördük ve kim olursan ol bizi durduramayacaksın.”

“Sanırım bu pek de doğru değil,” dedi Milton. “Beni durdurmayacak olan sizlersiniz.”

Milton bilerek onlara doğru yürüdü. Sempati ve Siluet onun geçmesine izin vererek saygıyla kenara çekildiler. Vast-ra, Jenny ve Clara bir araya gelip adamın yolunu engellediler. Milton onlara yaklaşırken Siluet parmakları öne uzanmış bir şekilde kollarını açtı.

Bir şey sertçe Clara’nın sırtına çarptı. İrkildi ve içgüdüsel olarak arkasında kim olduğunu görmek için döndü. Ama hiç kimse yoktu. Yanında önce Jenny, ardından da Vastra şaşkınlık ve acı içinde haykırdı. Göz ucuyla baktığında, bir hareket gördü. Döndü – tam o sırada bir kitap en yakın kitaplıktan uçuşa geçmişti. Kitap, kapaklarını kanat gibi çırparak odanın karşı-sından dümdüz Clara’ya doğru uçuyordu. Onu uzağa fırlattı. Ama kitap düşmedi – öfkeli bir kuş gibi Clara’ya geri saldırdı.

Bu olayı daha çok kitap izledi: Clara, Jenny ve Vastra’nın

etrafında dönüyorlardı. Kâğıttan bir girdap durmadan onlara vuruyordu. Vastra'yı havadan bir kitap alıp ikiye ayırırken gör-
dü. Kitap yere düştü, bir an için hareketsiz kaldı. Daha sonra
sayfalar yırtık ciltten kendilerini ayırıp tekrardan Vastra'nın
yüzüne uçtular. Clara kâğıt fırtınasının arasından Milton'ın
aceleyle odadan çıktığını gördü. Haykırmaya çalıştı, ancak ke-
limeleri bir başka kâğıt yağmuru tarafından yutuldu.

Jenny, saldıran kitap ciltlerine sertçe ve öyle bir hızla vu-
ruyordu ki elleri net bir şekilde gözüküyordu. Buna karşılık
Clara'nın yapabildiği tek şey, ayakları üzerinde kalıp yüzüne
gelen kitap ve kâğıtları uzaklaştırmaktı.

“Durdur onu,” diye bağırdı Vastra, kâğıtların kanat çırp-
ma gürültüsünün üzerinden. “Onu durdurmak zorundasın
Jenny.”

Jenny kâğıt, bez ve deri fırtınasının içinde kendine zorla
yol açarak Siluet'in durup onları izlediği yere doğru iyi kötü
ilerliyordu. Nihayet kadına dokunacak kadar yaklaştığında,
kendini ileri fırlatarak Siluet'i yere yapıştırdı. Ama hiçbir et-
kisi olmadı; Jenny'ye saldırmak için raflardan daha da fazla
kitap uçuyordu.

“Kolye!” diye bağırdı Clara. “Kolyesini al!”

İşe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama
bütün düşünebildiği kolyeyi almak oldu. Neler olduğunu
kâğıt fırtınasının arasından kopuk kopuk görüyordu. Anlık
görüntüler, eski bir filmin titreşen kareleri gibi. Jenny Siluet'in
boynundaki yuvarlak kristale ulaşırken. Kaparken. Koparır-
ken. Odanın uzak bir köşesine fırlatırken.

Hiçbir şey değişmedi. Kitaplar uçmaya devam etti. Işığın
vurduğu pırıl pırıl kristal, Clara'dan çok da uzak olmayan
bir yere düşmüştü. Clara üstün bir çabayla, çok şiddetli bir
rüzgâra karşı yol alıyormuşçasına onu sürekli içine geri alan
kitapları itti. Üç adım, hepsi buydu; üç tanecik adımı atmayı
herhalde başarabilirdi. Hiç bitmeyecekmiş gibi geçen bir sü-

renin sonunda kristale bakarken, yüzünün kızılığa yansıyan birden çok kopyası da aynı şekilde onu izliyordu.

Çizmesinin topuğuyla taşı sertçe ezdi.

Kristal, zemin boyunca kan kırmızısı ışık parçaları saçarak paramparça oldu.

Aynı anda gürültü ve karmaşa sona erdi. Kitaplar yere düştü. Jenny yavaşça ayağa kalktı.

Onun ardından Siluet, yere saçılmış parçalara bakarak güçlükle doğruldu. "Ben ne yaptım?" derken sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Az," dedi ifadesiz adam ve Siluet'e doğru atıldı.

Jenny göz açıp kapayıncaya kadar aralarına geçmiş, Sempati'yle boğuşuyordu. Adamın eli Jenny'nin boynuna gitti. Hareket ederken kırmızı bir ışıltı saçmıştı. Hem Vastra, hem Clara yardım için koştu. Clara adamın elini yakalayıp geriye çekti ve parmağından yüzüğü sertçe alarak yere attı. Bir kez daha ayağını sertçe yere vurdu.

Etkisi yine ânında belli olmuştu. Sempati Jenny'den uzaklaşarak yere çöktü. Yüzü yavaş yavaş toparlanarak, Vastra'yı seyirciye Kertenkele Kadın olarak tanıtan Karnaval sunucusu görünümünü almıştı. Ardından, peş peşe Festin ve Jim'e dönüştükten sonra nihayet Oswald olmuştu. Çehresi yine ağır ağır gözden kaybolurken şaşkın ve ürkmüş bir halde etrafına bakınıyordu.

"Başım," dedi yavaşça. "Ben... *düşünebiliyorum*."

"Artık özgürüz," dedi Siluet. Sempati'yi bağrına bastı. Bir süre sonra yine çekildi. "Teşekkür ederim," dedi Clara, Vastra ve Jenny'ye.

"Teşekkür kısmına gelmedik daha," dedi Clara. "Milton'ı hâlâ durdurmak zorundayız."

"Gemisine gitti," dedi Siluet. "Bu taraftan."

Ancak o hareket edemeden odanın diğer tarafından bir ses gelmeye başladı: aniden tıslayarak kaçan bir gaz sesi. Cam kü-

renin içindeki siyah bulut bir girdap gibi dönüyordu. Onlar izlerken bulut azaldı, küre yavaş yavaş boşalıp saydamlaştı.

“Çok geç kaldık,” dedi Clara. “Bulut serbest bıraktı bile.”

“Nasıl durdurulur bu?” diye sordu Vastra, emreder gibi.

Siluet ve Sempati birbirlerine baktılar. “Sanırım durduramayız,” dedi Sempati.

“Milton bir yolunu biliyor olabilir,” diye önerdi Siluet.

“Nerede olduğunu bize gösterin o halde,” dedi Jenny.

Milton’ın gemisine giden gizli yeraltı odasının girişi, ana merdivenin altındaydı. Sanki bir erzak dolabına açılacakmış gibi gözüken basit bir ahşap kapının önündelerdi.

Sempati, “Aşağı inen merdivenler var,” diye açıkladı.

Fakat kapıyı açuklarında, bir metal perdeyle karşı karşıya geldiler. Açmak için hiçbir yol yoktu.

Clara hayal kırıklığıyla metale yumruk attı. “Kapatmış. Bunu nasıl açacağız?”

Ne Siluet’in, ne de Sempati’nin aklına bir yol geliyordu. Siluet, “Her şeyi çalışma odasından kontrol ediyor,” diye önerdi.

“Bilgisayar ekranı,” dedi Clara. “Denemeye değer.”

Siyah bir bulut, evin bacasından bir duman gibi dışarı çıkıyordu. Londra’nın üzerinde ağır ağır sürüklenip havaya çöktü ve seyrelerek gökyüzüne yayıldı.

Birkaç sokak ötede, bir köpek öfkeyle havlıyordu. Onun yakınlarında birinin ittiği bir yaya, aslında kusura bakiğine karar verdi. Kararsız müşterisiyle uğraşan bir dükkân sahibinin sabrı taşmaya başladı.

Ortalıkta dolaşan elle tutulur bir gerginlik vardı. İnsanların güler yüzlü çehreleri hoşnutsuzluğa dönüşüyor, iyi niyet ve hoşgörülerini onlar neyin değiştiğini bile anlayamadan tükenip gidiyordu. En yumuşak başlı insanlar bile güceniyor, en nazikler öfkeyle homurdanıyordu. Tartışmalar ağız dalaşına, ağız dalaşları kan dökülen kavgalara dönüşüyordu.

Başta yavaş yavaş, Milton'ın evinden yayılarak, insanlar duygularına yenik düşmeye başladılar. Öfkeleri muhakeme yeteneklerini gölgeledi.

Vastra ekranı kurcalarken, Siluet ve Sempatı diğerlerinden biraz uzakta duruyordu.

“Çok fazla ölüm,” dedi Siluet sessizce, üzgünce. “Çok fazla acı.”

Sempatı'nın yüzü ifadesiz kaldı. Ama sesinin artık üzüntü ve pişmanlıkla yankılanan bir hali vardı. “Biz bir şey yapmadık.”

“Ona karşı direnmemiz gerekirdi.”

“Direndik. Denedik. Hatırladın mı?”

Siluet başını salladı. “Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum.”

Ekranın karşısındaki Vastra bıkkın bir nefes verdi. “Boşuna uğraşıyoruz. Bütün veriler gitmiş. Uzaktan silinebilir olmalı.”

Vastra konuşurken ekran titredi ve bir görüntü ortaya çıktı. Milton tableten onlara bakıyordu. Arkasında, geminin sıkışık uçuş güvertesini görebiliyorlardı.

“Sahiden size beni durdurmanız için herhangi bir yol bırakmış olabileceğimi düşünecek kadar saf olamazsınız, değil mi?” Sesi belli ki cihazdan geliyordu. “Gelip bana katılın derdim, ama gördüğünüz gibi yerim biraz kısıtlı. Tıpkı sizin zamanınızın da biraz kısıtlı olması gibi.”

“Bu yaptığın yanına kâr kalmayacak,” dedi Clara..

“Bu da her zaman kullanmak istediğin basmakalıp ve melodramatik ifadelerden mi?” dedi Milton. “Ne yazık ki ilki kadar yanlış. Ayrıca o arkanızda gördüğüm Siluet'le Sempatı mı?” Onlara el salladı. “Buluttan siz de etkileneceğiniz için çok üzgünüm. Hem de kısa bir süre içinde diye tahmin ediyorum. Siz, bir bakıma, fırtınanın tam ortasındasınız; bu yüzden Londra'nın atmosferine tamamen nüfuz etmeden önce biraz daha vaktiniz olabilir.”

Siluet ekrana yaklaştı. “Bize korkunç şeyler yaptırın,” dedi.

Milton sıcakkanlı bir tebessüm etti. “Ben seni silaha dönü-

turdüm tatlım. Silahlar korkunç şeyler yapar. Zaten yapılma amaçları da budur.”

“İnsanın sahip olduğu silahları kendine düşman etmesi bir hatadır.”

“Burada oldukça güvende olduğumu düşünüyorum, ama sağ ol. Ah, yine de benim için yapabileceğiniz bir şey var.” Hafifçe öne eğildi. “Ekranı açık bırakın. Öfke bulutu size ulaştığı zaman hepinizi görmek istiyorum. Hırs ve öfke içinde birbirinizi öldürüşünüzü izlemek istiyorum.”

“Doktor onu durduracak,” dedi Clara. Buna gerçekten inanıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Milton’ın eğlenmiş haline bakılırsa başarılı olamamıştı.

“Bulutun dağılımını oldukça yakından takip ediyorum,” dedi. “Yani öyle bir şey olursa, ki olacağından bayağı şüpheliyim, her şeyden haberim olacak. Ona iyi şanslar diyorum. Ama tabii aslında bunu kastetmiyorum.”

“Kapat şu ekranı,” dedi Clara.

Vastra elini üstünde gezdirince ekran karardı. Milton’un kahkaha sesi sadece bir saniyelğine duyuldu, sonra o da gitti.

“O adam beni deli ediyor,” derken Jenny’nin elleri yumruk gibi sıkılıydı.

“Seni öfkeliendirecek tek şeyin o olmasını umalım,” dedi Vastra. “Ne kadar vaktimiz var?”

“Çok yok,” dedi Sempatı.

“Öyleyse düşünmeye başlayalım,” dedi Clara. “Bulut meselesini Doktor’a bırakıp çaresine bakacağını ummak zorundayız. Bizim halletmemiz gereken Milton.”

“Nasıl yapacağız?” diye sordu Jenny.

“Siluet’in de dediği gibi, silahlarımız var.” Clara başıyla Siluet ve Empati’yi işaret etti. “Onları nasıl kullanacağımızı çözelim.”

BÖLÜM

19

Yaramazlık yaptığı için azar işiten küçük Betty Naismith, her zamanki gibi başını öne eğip bir özür mırıldanmak yerine, dadısının yüzüne okkalı bir tokat geçirdi.

Aynı sokağın köşesindeki meyhanenin sessiz bir müdavimi, barmen kadının, “Sizinle birazdan ilgileneceğim,” cevabı ona yeterli gelmediğinden çılgınca bağırmaya başladı.

Onlara çok uzak olmayan bir yerde, yanlışlıkla yaşlı bir kadına çarptıktan sonra, “Affedersiniz,” diyen bir çocuk, yanıt olarak sırtına kadının bastonunu yemişti.

Şehir genelinde sinirler oldukça gerilmişti; insanlar patlamaya hazır birer bomba gibiydi.

Fakat Londra’nın geri kalanı yavaş yavaş öfke, nefret ve mutlak şiddete gömülmeye başlamışken, bütün bunlara direnen küçük bir alan vardı. Şehir haritasındaki duygusal gösterge seviyelerini izleyen Milton kaşlarını çatı. Çok saçmaydı. Bulut nasıl belirli bir alanda daha az etkiye sahip olabilirdi?

Daha ayrıntılı görmek için ekrandaki haritayı yakınlaştırdı. Görüntü hem daha netleşti, hem de daha can sıkıcı hale geldi.

“Doktor?” diye yüksek sesle düşündü. İyi de, Doktor Garip-likler Karnavalı’nda bulutu zaptedecek ne yapabilirdi ki?

Artan bir büyüklükle başka bir gösterge daha haritada belirmişti, etkilere direnen alana yaklaşıyordu. Asık yüzü yerini

gölümsemeye bırakırken Milton başını memnuniyetle salladı. Doktor'un yaptığı şey her ne idiye –ve onun Doktor olduğundan gayet emindi– yakında sona erecekti. Empati onu bulmuştu.

Karanlık, karla kaplı zeminin pis bir yansıması gibi Londra'yı çevreleyen ince sis katmanının üstüne siniyordu. Doktor, gösteri hazırlanırken karanlığın üstlerinde döne döne yoğunlaştığını görebiliyordu.

Bir avuç sikke kapıdaki delikanlıyı Gariplikler Karnavalı'na girişi ücretsiz yapmaya ikna etmişti. Üstüne ona katlanmış ayrı bir para vermesi, kalabalığa hiçbir giriş ücreti olmayıp hayatları boyunca izleyebilecekleri en iyi gösterinin başlamak üzere olduğunu avazı çıktığı kadar bağırması için daha da teşvik etmişti.

Meraklı ve ilgili kalabalık, Güçlü Adam ve hokkabazların genelde gösteri yaptıkları açık alanda toplandı. Kesinlikle hayal kırıklığına uğramayacaklardı. *Hatta*, diye düşündü Doktor, gösteriye –olumlu bir şekilde– bağlanmış, ondan büyülenmiş ve *b* ile başlayan öteki olumlu şeylerden olmaları gerekiyordu.

İyi bir başlangıç yapmıştı. Etkileyici hokkabazlıkları ağzı açık bırakan bir akrobasi gösterisi izlemişti. Doktor kesin bir şeyler söylemese de, her göstericiye hayatının performansını sergilemesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Yoksa hayatları çok yakında sona erebilirdi. Doktor kendisini doğuştan bir gösterici olarak görmüyordu, en azından bu hayatında, ama beklenti seviyesini arttırarak kalabalığı canlandırmayı başardı.

Zevk ve heyecan çılgınlıklarını duydukça insanlar geliyor, seyirci topluluğu gittikçe büyüyordu. Strax çok beğenilmişti. Kimse ona nasıl bir anlam yüklemesi gerektiğinden emin değildi; sahici bir Güçlü Adam mıydı, yoksa bir palyaço mu? Top mermilerini havaya atıp tutmaya kalkıştığında, ona gülen kişileri imha etmekle tehdit edince kalabalık ânında alkış tu-fanıyla karışık bir sinir krizine boğuldu.

Bütün bu süre zarfında, üstlerindeki bulut çoğaldı ve karardı; sanki artık karışıklık ve öfke içinde yüzen şehirdeki bu küçük eğlence ve iyi niyet alanına odaklanmıştı. *Zamanlama her şey*, diye düşündü Doktor, kalabalık gülüp tekrar alkışlarken. Tam o sırada yavaşça kalabalığı yararak ilerleyen Empati'nin karakteristik giyim tarzı dikkatini çekmişti. Doktor tekrar baktı. Hayal mi görüyordu, yoksa bulut artık onu yere yıkmayı bekleyen dev bir pençeye mi benziyordu?

Başını Strax'a doğru salladı. "Devam et," diye dudaklarını oynattı. Ardından Doktor toplanmış kalabalığın kenarına, Empati'nin ortaya çıktığı noktaya doğru yürüdü.

Empati'yi temsil eden gösterge, bulutun etkilerine direnen alanın tam kalbindeydi. Milton, *artık çok sürmez*, diye düşündü. Empati Doktor'un icabına baktıktan sonra bulut yapabileceği bütün kötülükleri yapabiliirdi. Diğer bölgeleri kontrol edince birkaç barda kavgaların patlak verdiğini görmekten memnun oldu. Olayları yatıştırmak için gönderilen polisler de kavgalara karışıyordu. Bir-iki saat daha geçince şehirde kıyamet kopacaktı.

İletişim sistemlerinden gelen zil sesi onu şaşırtmıştı. Muhtemelen Doktor'un arkadaşlarıydı, hayatları için dilenmeye hazırlardı demek... Evet, diye karar verdi, bağlantıyı yapacaktı. İnsanları dilenirken görmekten hoşlanıyordu, hele de tamamen boşuna olduğunu bildiği zamanlar.

Beklediği üzere, Doktor'un genç arkadaşı Clara'nın tanıdık yüzü ekranda belirdi. Milton onun arkasında kertenkele kadınla hizmetçisini görebiliyordu. Siluet ya da Sempatî'den hiçbir iz yoktu, ama büyük ihtimalle onlar da oralarda bir yerdediler. Çoktan yenik düşüp birbirlerini öldürmemişlerse tabii; bu hoş bir düşünceydi.

"Lütfen," dedi Clara. "Bu şeyi durdurmak zorundasın. Artık kontrolden çıkıyor."

Milton, "Eh, amacı biraz bu aslında," dedi. "Başka bir şey var mıydı?"

"İnsanlar ölüyor. Bu hiç mi umurunda değil?"

"Ne yazık ki pek değil." Milton komuta koltuğunda arkasına yaslandı. "Güvenlik kapağını açıp buraya inmek için bir yol bulmaya çalışıyordunuz herhalde. Küt bir cisimle yaptığınız hamlenin dışında, kilidin yazılımını acemice kırmaya çalıştığınız girişiminizin de kayıtlarını gördüm."

"Bizi denediğimiz için suçlayamazsın, değil mi?" dedi hizmetçi Jenny.

"Ah, hiç de değil. Çabanızı takdir ediyorum." Cümlesini vurgulamak için birkaç kez ellerini çırpı. "Ama gerçekten, beni yakalamak ya da bulutu durdurmak için hiçbir yol yok. Yani..."

Durdu. Tuhaftı. Gelen başka bir mesaj daha vardı.

"Çok üzgünüm," dedi Milton. "Sizi sadece bir dakikalığına bekletmek zorunda kalacağım. İyi günler."

Kanal değiştirdi. Aklına gelen ilk düşünce çağrının kütüphanedeki ikincil haberleşme bağlantısından geldiği idi, ama o anda ekranda beliren yüz şaşırtıcı olduğu kadar beklenmedikti de. Milton ürperdi. Onu bulmuşlardı, onu nasıl bulmuş olabilirlerdi?

Ekrandaki solgun yüz, "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki, Kıdemli Başkan Yardımcısı Gölge Mimarı." Milton gerginliğini sesine yansıtmamaya çalıştı. "Son konuşmamızın aniden kesilmesinden dolayı özür dilemeliyim, ancak hatırlayacağınız üzere beni gördüğünüz yerde hemencecik idam ettirmenizdense kaçmayı tercih ettim."

Kıdemli Başkan Yardımcısı gülümsedi. "Belki de ikimiz için de şanslı bir kaçış olmuştur. Görüyorsun ya, neler yaptığını yakından takip ediyorduk."

"Nerede olduğumu biliyor musunuz?"

"Hah, ne sandın, haftalardır biliyoruz."

“O halde beni neden—”

“...neden mi tutuklamadık? Neden mi öldürmedik? Çünkü çalışmalarını merak ettik. Özellikle bu son deney, an itibarıyla Londra şehrine yayılan bulut, oldukça ilgi çekici.”

Milton kalakaldı. “İlginizi mi çekti? Gölge Bildirgesi’nin?”

“Bulutun herhangi bir duyguyu yoğunlaşmış halde yaymak için kullanılabileceğini varsayarsak, yararlı olabileceği bazı konular var. Nasıl desem, kriz zamanlarında kitleleri sakinleştirmek gibi. Soğukkanlılığın korunmasını sağlamak gibi. Burada tam tersini sergilemeni takdir etmiyor değilim tabii, ama değiştirildiğinde de aynı ilkeler geçerlidir herhalde?”

“İl, evet,” dedi Milton aceleyle. “Evet, elbette. Pardon,” diye devam etti, “ama, Gölge Bildirgesi’nin bir çeşit anlaşma yapmak istediğini mi anlamalıyım bundan? Hatırladığım kadarıyla beni ölüme mahkûm etmiştiniz de.”

Kıdemli Başkan Yardımcısı Gölge Mimarı elini boş ver der gibi salladı. “Ne münasebet. Bir yanlış anlaşılmaydı. Unut gitsin. Cezan kaldırıldı. Yani en azından ertelendi.”

“Ertelendi... Anlıyorum. Peki kalıcı olarak kaldırılmasını sağlamak için ne yapmam gerekiyor? Umarım benden Londra’yı tüketen bulutu durdurmamı istemiyorsunuzdur, çünkü açıkça söylemek gerekirse yapamam. Bunun için çok geç.”

Kıdemli Başkan Yardımcısı başını salladı. “Öyle olduğundan şüphelenmiştik. Belli ki silah hâlâ biraz geliştirilebilir.”

“Hâlâ yapım aşamasında olan bir proje,” diye doğruladı Milton.

“O halde teklifimiz gayet basit. Gel ve bizimle çalış, Gölge Bildirgesi himayesinde bunun ve belki diğer silahların gelişimini tamamla. Aynı zamanda bizim korumamız altına gir. Geçmişte işlediğin suçların kapsayan genel aflla birlikte.”

“Halihazırda bilmedikleriniz de dahil mi?” diye sordu Milton.

“Halihazırda bilmediklerimiz mi var?”

“Alçak gönüllülüğüm elvermedi.” Milton gülümsedi. İşler hiç olmadığı kadar iyiye gidiyordu; böyle olacağını asla tahmin edemezdi. Erdemli görünüşünün altında, Gölge Bildirgesi aslında başkalarının düşündüğünden daha zalimdi herhalde. Yanındaki bir kontrol konsolundan not yığını almak için döndü. “Zaten nüfus kontrolü ve adaletin uygulanması alanlarında ilginizi çekebilecek birkaç fikrim var. Böyle tanımlamak uygunsa tabii.”

Milton’ı elindeki kâğıt tomarını sallarken izleyen Kıdemli Başkan Yardımcısı Gölge Mimarı gülümsedi. “Senden isteneni tam olarak anladığını görüyorum.”

Empati kitlenin içinde ilerledikçe insanların duyguları sınırlarını daha da zorluyordu. Açıklığa çıktığında önünde duran Doktor’u görünce aklı karman çorman olmuştu. Doktor, Doktor’u arıyordu ve işte oradaydı. İyi de neden? Doktor’a kızgın olması gerektiğine dair belli belirsiz his vardı içinde. Fakat o ana kadar Empati’nin içinde birikip patlamaya hazır olan öfke, kalabalığın arasında ilerlerken emdiği duyguların derinliklerine gömülmüştü.

Doktor, onu elinden yakalayıp gösteri alanının içine çektikten sonra, orta parmağındaki yüzüğü alırken Empati’nin ruhu bile duymadı. Sonik tornavidanın parlayan ucu dokununca, kırmızı kristalin çatlayarak paramparça olduğunu görmedi. Dört bir yanındaki insanlar gülüyor, alkışlıyor, hoşça vakit geçiriyorlardı. Hokkabazlar, akrobatlar, palyaçolar, Güçlü Adam, herkesin yüzünden mutluluk akıyordu.

Doktor, “Hissediyor musun?” derken kalabalığın beğeni dolu uğultusunu bastırmak için bağırıyordu.

Arkasında bir ateş yiyen bir adam, yardımcısının tuttuğu kılıcın üzerindeki bir *marshmallow*’u kızartmak için ağızından alevler çıkardı, ardından yardımcı şekerlemeyi orada ayakta duran küçük bir çocuğa verdi.

“Coşkuyu, heyecanı, mutluluğu hissedebiliyor musun? Bu

gece aşkı hissediyor musun?” Doktor kaşlarını çatı. “Hayır, dur, yanlış oldu. Eh, belki de olmamıştır.”

Empati çocuksu bir şaşkınlık ve sevinçle etrafını izlerken, içine dolan coşkuyla sırtıyordu. “Bu gerçekten müthiş,” diye itiraf etti.

“Mutlu bir cenazeci.” Doktor güldü. “Sık görülecek bir şey değil.”

Gökyüzü kararmaya başlamıştı. Karnaval üzerinden geçen bir gölge... Empati başını kaldırdığında, dumana benzeyen büyük ve siyah bir bulut gördü. Bulut onların üstünde toplanıyor gibiydi.

“O ne?” diye yukarıyı işaret etti. Yavaş yavaş alçaldığından artık pek çok kişi bulutu gösteriyordu.

“Ah, şey,” dedi Doktor. “Yardıma ihtiyacım olan bir şey. Derin bir nefes al.”

“Ne?”

“Derin bir nefes, haydi. Gerçek bir nefes değil tabii ki. O güzel duygulardan olabildiğince içine çek. Bütün o kahkahalar, neşe ve mutluluk. Güven, takdir ve zevk. Canlılık, eğlenme ve coşku. Bu senin dünyanın sonuçta, hatırlamıyor musun? Eskiden olduğun kişiyi hatırlamıyor musun? Şu an olduğun. Haydi. Başla bakalım.”

Bulut gittikçe aşağı iniyordu. Empati etrafındaki havayı içine çekti. Coşkunun her tarafına yayıldığını, mutluluğun içinde dolup taşıdığını hissedebiliyordu. O David Rutherford’tu. O, insanlara neşe ve mutluluk getiren göstericilerle birlikte, arkadaşlarıyla birlikte, oraya aitti...

Sonra birdenbire etraf karardı. Bulut Doktor’un ve onun yanında duran Empati’nin üstüne çullanmış, bir şelale gibi dökülmüştü. Soğuk, nemli ve sevimsiz bulut, düşüncelerini toparlamasını engelliyordu. Ağır havanın içinde bir yerlerde, birisi boğuk bir sesle bağırdı.

* Can you feel the love tonight: Elton John’un 1994 yapımı Aslan Kral filmi için bestelediği şarkı. -çn

“Şimdi,” dedi Doktor, Empati’nin kulağına. “Geri bırak. Fıpkı Milton’ın küresine öfke bırakırken yaptığın gibi. Şimdi kalabalığın bütün coşkusunu geri bırak. Haydi!”

Empati içindeki duyguyu geri bıraktı. Devasa bir coşku nefesi. Kalabalık, son gösteri olduğunu düşündükleri şeyi izlerken, boğuk çılgınlık tezahürata dönüşmüştü. Empati kelimeleri anlayamasa da, Doktor’un sesini duyabiliyordu. Buna rağmen söyledikleri kendini iyi hissettirmişti; sanki karanlık yok olurken Doktor onu övüp cesaretlendiriyordu.

Etkisi gökyüzüne dalga halinde yayılıyordu. Öfke ve umutsuzluk dolu kara dumanın içinden onu yıkayıp temizleyerek geçen bir dalga. Bulutun rengi açıldı, inceldi, dağıldı, onun öfkesi ve hiddeti kalabalığın yoğunlaştırılmış sevinç ve coşkuyla dengelenmişti.

İnsanlar havanın açılmasını izlerken alkışladı. Uzun zaman sonra ilk kez güneş sisin arasındaki bir boşluktan parlayarak, sanki orası göstericiler ve onları gülerek seyreden izleyicilerle dolu kocaman bir panayır alanıymışçasına Gariplikler Karnavalı’nı bir sahne ışığı gibi aydınlatıyordu.

Doktor, “İyi iş çıkardın,” dedi, o da gülüyordu. “Gerçekten, gerçekten iyi bir iş çıkardın.”

Empati –David– de gülüyordu. Şapkasını çıkarıp eğilerek selam verdi. Doktor şapkanın ucundaki uzun ve siyah kuşağı yakaladı, gevşeterek şapkadan ayırdı. Böylece David silindir şapkasını başına geri koyduğunda, şapka artık siyahla sarmalanmış bir halde değildi.

Cenazeciden *Panayır Yöneticisi*’ne dönüşen David, insanları durdurup sessizleştirmek için ellerini başının üzerine kaldırdı. Kitle sabırsızlıkla bekliyordu.

“Ve bir sonraki numara için...” diye başladı.

BÖLÜM

20

Çalışma odasından ayrılıp Milton'ın kütüphanesine geçmişlerdi. Clara ve Jenny pencerenin önündeydi; perdeler geri çekilip panjurlar açılmıştı. Vastra artık boş olan cam küreye yakın küçük bir izleme ekranını çalıştıran Sempati ve Siluet'le sessizce konuşuyordu.

"Sanırım dağılıyor," dedi Clara gökyüzüne bakarak. "Önceden olduğu kadar karanlık değil."

Vastra ekranla uğraşıyordu. "Haklısın. Milton bulutun ilerlemesini izlemek için ayarlar yapmış. Bulut yok oldu."

"Doktor başardı yani," dedi Jenny. Gayet coşkuluymuştu. "Eh," diye daha sakın bir tonla ekledi, "orası belliydi zaten."

"Ki bu sayede yalnızca Milton'la uğraşmamız gerekiyor," dedi Vastra. "Haberleşme yayınının çalışma odasındaki bağlantısını buraya yönlendirdim, yani çok geçmeden ondan haber alacağımızı düşünüyorum."

"Bu sefer nasıl olumlu bir ruh haline dönüş yapacak izleyelim öyleyse," dedi Clara.

Yüzü birkaç dakika sonra ekranda beliren Milton gerçekten de iyi bir ruh halinde görünüyordu. Yani en azından çok mahzun değildi.

"Tebrikler," diye duyurdu. "Doktor'u gerçekten hafife almışım gibi görünüyor."

“Bu hatayı yapan ilk kişi değilsiniz,” dedi Vastra.

“Son olacağımdan da şüpheliyim. Ancak hatalarımızdan ders almamız gerekir. Bu yşzden de gşzlem verilerini analiz ettiğim zaman Doktor’un silahımda bulduğu bştşn zayıflıkları ortadan kaldırmaya başlayabilirim.”

“Gerçekten mi?” dedi Clara. “Oraya hapsolmş vazyettesiniz. Sahiden de hiçbir şey olmamış gibi işi sşrdşrmeyi dşşşnmşyörsunuz herhalde, değil mi?”

“Sen ne önerirsin tatlım?”

“Pekâlâ, öncelikle,” dedi Clara, “eğer dizkapaklarımıza değer veriyorsanız bana *tatlım* dememenizi öneririm. Sonrasında da en iyi seçenek teslim olmak gibi geliyor bana.”

“Teslim olmak mı?” Milton bu fikri değerlendiriyor gibiydi. “Hayır, şzgşnşm. Hiç hoşlanmadığım bir seçenek hatta. Ayrıca beni mazur görşn ama, křęřk zaferinizin boyutunu gşşnşşzde fazla bşyştşyörsünüz sanki.”

Jenny, “Seni kendi bodrumunda bir sığan gibi hapsettik,” dedi. “Sşzde silahlarının hepsi gitti. Tam olarak neyi abartmışız sşyölesene.”

Vastra, “Orada kalırsan sonunda ağlıktan öleceksin,” diye ekledi. “Eğer geminle oradan ayrılırsan, Gşlge Bildirgesi motor imzasını ânında tespit edecektir. Hem seni bu sisteme kadar izlemiş olduklarını ve haliyle bşlgede birliklerin bulunduğunu tahmin ediyorum, yoksa uzun zaman önce giderdin çşnkş. Yani bize teslim ol ve bırak Doktor davayı savunsun.”

“Davamı savunmak mı?” diye tekrar etti Milton. “Ha, lehimde konuşarak bir çeşit ceza indirimi uygulatsın, ben de bşylece idam edilmek yerine sonsuza kadar hapislerde çşrşyeyim yani. Hmmm...” Dalgın bir şekilde sakalını sıvazladı. “Hayır, kulağa o kadar da harika gelmiyor aslında. Hele daha iyi bir teklif almışken. Bu yşzden izin verirseniz, artık yola çıkmam gerekiyor.”

“Daha iyi bir teklif mi?” diye sordu Vastra. “Nasıl bir teklif bu?”

“Korkunç silahlarını isteyen başka birileri mi var?” diye sordu Clara.

“Ah kusura bakmayın, daha önce söylemem gerekirdi. Ama işte, bazı insanlar övünmeyi sevmiyor. Kıdemli Başkan Yardımcısı Gölge Mimarı bir süre önce benimle bağlantıya geçti. Tam dokunulmazlık sunuyor. Bir af. Ashına bakılırsa Gölge Bildirgesi gidip korkunç silahlarımı onlar için geliştirmemi istiyor.”

“Doktor her zaman son bir şans sunar,” dedi Clara. “İşte bu da seninki. Silahlardan vazgeç. O sığınaktan dışarı çık ve biz de bir servet ya da yapmak istediğin her neyse onu yapman için başka bir yol bulmana yardımcı olalım.”

“Çok cazip gelmedi ne yazık ki. Sizin için de uygunsa artık vedalaşalım ve ben de yoluma bakayım. Ah, bu gerçekten de bir veda maalesef. Anlayacağınız üzere, bu olaydan sonra hiçbirinizin canlı kalmasına izin veremem. Gurur meselesi yaptım herhalde.”

“Nasıl yani?” diye sordu Vastra.

Vastra konuşmamış gibi devam etti: “Eh, hem gururdan, hem de tabii ki benden daha kazançlı çıkan herkesten nefret ettiğim için. Yani ne yazık ki Doktor ve sizler gerçekten ortadan kaldırılmak zorundasınız. Yeterince uzaklaştığımda bu bölgeyi komple yok etmek için dağıtımli füzeleri ateşliyorum olacağım.

“Şey, sadece Britanya'nın güneyini. Kusura bakmayın. Neyse, gitsem iyi olacak. Hem birbirinizle de vedalaşmak istersiniz diye düşünüyorum. Sizinle tanışmak benim için bir zevkti diyebilseydim keşke.”

Ekran karardı.

Uçuş öncesi kontroller tamamlanmıştı. Bilgisayar sonuncu aktivasyon dizisini denetlerken Milton da notlarına şöyle bir göz gezdiriyordu. Evet, kesinlikle Gölge Bildirgesi'nin ilgisini

çekecek bazı fikirleri vardı. Gemi yavaş yavaş kendi ekseninde dönüp kalkış pistine giden hafif eğimli yolda ilerlemeye başlarken notlarını topladı ve önündeki konsolun üstüne koydu.

Pist, arabalığın içine gizlenmişti. Bitişik ahırdaki atlar elektriğe maruz kalacaktı, fakat patlama koruyucuları onların zarar görmemesi için gerekeni yapardı. En azından füzelerini ateşleyene kadar. *Yazık oldu*, diye düşündü Milton, orada zorunlu kaldığı süreden oldukça zevk almıştı. Bununla birlikte şehir bir karmaşa içindeydi; belki çevresindeki kırsal alanla birlikte dümdüz olması ilkel yerlilerinin yerine daha güzel bir şeyler inşa etmelerine olanak sağlardı. Muhtemelen uzun vadede onlara bir iyilik yapıyordu.

Geminin burnu havaya kalktığı anda, paraşüt tipi emniyet kemerinin sımsıkı bağlı olduğundan emin oldu. Birkaç saniye sonra motorlar gemiyi öne fırlattı. Pistte hızla ilerlediği sırada Milton koltuğuna yapışmış, kâğıtları konsoldan kayarak yere düşmüştü.

Gemi arabalıktan çıkıp havaya uçarken tahta kapılar parparça olmuştu. Arkasında duman ve ateş izleriyle küçük araç, bulutların arasından açık gökyüzüne fırlamadan önce sisin içinde tırmanarak hızla ilerledi.

Clara pencereden izliyordu.

“İşte gidiyor,” dedi.

“Olaçaklar için kendinizi kötü hissetmeyin,” dedi Siluet, Clara’nın omzuna hafifçe dokunurken. “Seçme şansı vardı. Bütün alımlılığına rağmen o sadist bir katil.”

“Füzeleri ateşleyecek mi?” diye sordu Jenny.

“Zaman bulamayacak,” dedi Vastra.

“Diye umuyoruz,” diye mırıldandı Clara.

Gemi yukarı atmosfere ulaşınca çekim kuvveti de azalmıştı. Milton hızla göstergeleri kontrol etti.

“Bütün sistemler devrede ve normal çalışıyor,” diye bildirdi

bilgisayar, boğuk bir kadın sesiyle. Milton, onu yüzden fazla ses seçeneği olan bir paletten seçmişti.

“Sonunda yalnız kaldık,” dedi. “Sadece sen ve ben.”

Bilgisayar, “Ve sektör 9 yönünden hızla Dekseller Sınıfı Akıllı Torpidolar yaklaşıyor,” diye duyurdu.

“Ne? Göster bana!” Milton inanamayarak ana ekrana bakarken alnı endişeyle kırıştı. Kendi gemisini gösteren işarete yaklaşan nokta halindeki iki küçük ışığı izledi.

“Analiz torpidoların Gölge Bildirgesi tarafından sevk edilmiş standart akıllı silahlar olduğunu doğrulamaktadır. Çarpışmaya kalan süre: 57 saniye. Kaçınma manevrası önerilir.”

Milton manuel kontrole geçiş yaptı. Bilgisayarın komutları öngörülebilirdi ve torpidolar standart tepkiler, kaçınma teknikleri ve karşı önlemleri tahmin etmek üzere programlanmış olacaktı.

Gemiyi geniş bir kavis çizerek döndürürken, “Gölge Bildirgesi’ndeki birileri mesajı almamış galiba,” dedi. “Kıdemli Başkan Yardımcısı Gölge Mimarı’na bir bağlantı kanalı aç. Daha önce benimle temasa geçtiği düğümden onu geri ara.”

Küçük bir ekran çarpışma kalan süreyi gösteriyordu. Milton haberleşme sistemi bağlanırken gözünü o ekrandan ayırmadı. An itibarıyla, gemiyi hızla yana kaçırıldığı sırada sayı 50 saniye işareti civarındaydı. Eğer bir süre onları atlatmayı başarsa, torpidoların yakıtının onunkinden önce tükeneyeceğini tahmin ediyordu. Ama bu uzun sürüp dikkat gerektirecekti.

“Bağlantı kuruldu.”

Ana ekran titredi ve Kıdemli Başkan Yardımcısı Gölge Mimarı ortaya çıktı. Hoş bir şekilde gülümsedi. “Orestes, senin için ne yapabilirim?”

“Şu torpidoların yakamdan düşmesini sağlayabilirsin,” derken gemiyi yaklaşan patlayıcılardan uzağa yönlendirmek için mücadele ediyordu.

Gülümseme merhametli bir hal aldı. “O konuda sana yardım edemem maalesef.”

“Bana komut erişim kodunu vererseniz onları kendim devre dışı bırakabilirim,” dedi Milton. “Standart bir protokol vardır, onu bilmek zorundasınız.”

Gemi torpidoların birinden kılpayı kurtulurken sarsıldı. Uzağa fırlayan torpido gemiyi vurmak üzere geri dönüyordu bile.

“Üzgünüm, bahsettiğin kodu bilmiyorum.”

“Bilmek zorundasınız!”

“Aslına bakarsan, gerçekten neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf ediyorum.”

“Ne?” Milton torpidolardan kaçmak için dikkatini toplamaya çalışırken bir yandan da Yardımcı’nın söylediklerini takip etmekte zorlanıyordu. “Standart bir kod,” derken, o sırada kabinde duyulmaya başlayan ikaz kornasının sesini bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştı. “Gölge Bildirgesi’nin bütün üst düzey yetkililerine verilir; yani bilmek zorundasınız.”

“Ah, işte ben de sorunun bu olabileceğini düşünüyorum.” Adam yavaşça başını sallarken acıyan gülümsemesi de geri dönmüştü. “Benim gerçekten kim olduğumu sanıyorsun?”

Milton aniden gemiyi alçalttı ve torpidolardan biri onun hemen üstünden geçti. “Siz Kıdemli Başkan Yardımcısı Gölge Mimarı’sınız,” dedi kenetlenmiş dişlerinin arasından. Ama bunu söylerken bile, korkunç bir kuşku zihninin gerisinde oluşmaya başlamıştı. “Yoksa...” İnanamayarak ekrana baktı.

Kıdemli Başkan Yardımcısı’nın soluk ve belirgin yüz hatları, ifadeden yoksun bir yüze dönüşmeden önce bulanıp parılayan ekran...

“Sempati?”

Sempati, “Beni çoktan unuttuğunuzu düşünüyordum, koltuklarım kabardı,” dedi. “Yine de daha erken fark etmiş olmaydınız. Birilerinin size af teklif edeceğini gerçekten düşündünüz mü?”

“İstedigim kişiyi gördüm, görmeye ihtiyacım olanı,” diye farkına vardı Milton. “Duymak istediklerimi duydum.”

Her nasılsa, ifadesiz olsa bile ekrandaki yüz ona gülümser gibiydi. “Sanıyorum bunun için yapılış *amacına uygun* diyebiliriz.”

Milton bir torpidodan kurtulmak için tam zamanında gözlerini ekrandan ayırmıştı. Konsantrasyonunu korumak zorundaydı. Bunu atlatabilirdi. Kendini Sempatî’ye gülümsemeye zorladı.

“Kusura bakma ama, şu an oldukça meşgulüm. Yine de, bu torpidoların icabına bakar bakmaz size kendi füzelerimi atacığımdan emin olabilirsiniz. Şimdi, izin verersen, dikkatimi bu işe vermem gerekiyor, yani *oh olsun* demen bittiyse tabii.”

Haberleşme bağlantısını kesmek için uzandı.

“Oh olsun demiyordum,” dedi Sempatî sessizce. “Sadece sizi konuşturmak istedim. Sadece bizimle gemi arasındaki bağlantıyı açık tutmak istedim.” Görüntü kayboldu. Sempatî’nin sesi de öyle. Milton son bir şey duymuştu: “Siluet elveda diyor.”

Ardından yine yalnızdı, bir torpidonun yanından sıyrılıp ötekinin altına dalıyordu. Bunu başarabilirdi. Torpidolar git-tikçe yakınlaşıyordu. Geri sayım ekranına baktı.

Çarpışmaya kalan süre: 23

Dikkatinin dağılmasına izin vermişti. Odaklanınca bunu yapabiliirdi.

“Sadece bağlantıyı açık tutmak istedim...” Sempatî bununla ne demek istemişti?

Boş ver. Daha sonra düşünülecek bir şey. Odaklan.

“Siluet elveda diyor.”

Odaklan.

Siluet? Yo, hayır. Hayır, lütfen.

Milton, notlarının düştüğü yere doğru bakmayı göze aldı. Sadece komuta koltuğunun yanında yatan bir kâğıt vardı, diğerleri neredeydi? Gemiyi yana döndürdü.

Çarpışmaya kalan süre: 17

Bir daha aşağı bakmaya cesaret etti. Sanki bir esinti oynatmış gibi, kâğıt hafifçe dalgalandı. O izlerken el yazısı çözünüp dağılmaya, yayılmaya başladı. Mürekkep, sayfanın üzerinde tek bir kelime oluşturmak için hareket ederek bir araya geliyor gibiydi.

Çarpışmaya kalan süre: 13

Yakından bakmak için eğildi. Mürekkep kâğıdın ortasına toplanmıştı:

Uzgunüm

Odaklan. Görmezden gel.

Çarpışmaya kalan süre: 10

Her iki tarafından da iki torpido yaklaşıyordu. İşte buydu, bu onun fırsatıydı. Zamanlamayı tam ayarlayarak, sadece doğru anda hızlanarak iki torpido gemisini ıskalayıp birbirlerine çarpacaktı. Sorun çözülmüştü.

Çarpışmaya kalan süre: 7

Üçte, diye hesapladı Milton. Ana itiş gücü kontrolüne uzandı.

Çarpışmaya kalan süre: 4

O sırada bir kâğıt tipisi kabini vurdu. Küçük bir katlanmış kuş sürüsü, kanatlarını yüzüne çırparken kenarları kesikler açıyor ve gözlerine batıyordu. Bütün dünyası beyaz bir girdaba dönüşmüştü. Bir şey elini hızla kesince acı bir bağırışla yaratığı geri kaptı. Öfke içinde bağırıp çılgılık atarak iki eliyle yaratıklara sert darbeler indirdi. Bir kuş yüzünün önünde kanat çırttı, o kâğıdı tanıdı, kanatlarında ve vücudunda boylu boyunca kendi el yazısıyla yazılmış notların parçalarını. Kuşu sinirle ezerek uzağa fırlattı. Her nasılsa sadece bir saniyelğine gözlerinin önündeki alanı temizlemeyi başardı.

Sadece ekranı görmeye yetecek kadar.

Çarpışmaya kalan süre: 1

Ardından her yer ışık ve ateşe gömüldü.

Devasa bir alev, patlayan gemiden dökülen oksijeni tüketerek bir anlığına imkânsız bir şekilde uzayda yandı. Sonrasında ateş topu kendi kendine söndü. Paramparça enkaz ve geminin parçalanmış kalıntıları daireler çizerek sessizce karanlığın içine ilerledi.

Hepsinin ortasında, tek bir kâğıt kuş sürekli uzaklara sürüklenip bitmek tükenmek bilmeyen gece tarafından yutulurken boş yere kanatlarını çırttı.

BÖLÜM

21

Bulutun dağıldığı Gariplikler Karnavalı'nın üzerindeki hava berrak ve parlaktı. Londra sisi, akşam olmadığından henüz gökyüzünü ellerinden almamıştı. Panayır Yöneticisi Empati'nin uzanmış elinin çok üstünde, gökyüzü ani bir renk gösterisiyle patladı. Kırmızı, sarı, ve turuncu, toplanmış kalabalığın üstünde adeta çiçek açmıştı.

Çığlıklar ve tezahüratlar, alkışlar ve şaşkınlık nidaları vardı. Havada parlayıp yumuşakça titreyen ve gökyüzü boyunca dans ediyomuş gibi görünen ışık, daha sonra gittikçe küçülenek hiçliğe karıştı...

Işık gösterisi bittikten sonra alkışlar uzun bir süre devam etti.

Doktor, "Gölge Bildirgesi nihayet dostumuz Bay Milton'ı yakaladı galiba," dedi Strax'a. "Bir süre önce gemisinin gittiğini gördüm."

"Clipper sınıfı bir keşif gemisi," dedi Strax. "Çevik, fakat koruyucu teçhizatı çok az ve karşı önlemleri acınası denecek kadar yetersiz."

"*Quod erat demonstrandum*," diye onayladı Doktor.

Strax kaşlarını çattı. "Aşına olduğum bir sistem değil." Işıkların artık kaybolduğu ve sisin boşluğu doldurmak için ya-

* (Lat.) Gösterilmek istenen şey de buydu. -çn

vaş yavaş çöktüğü gökyüzünü işaret etti. “Bir Dekseller sınıfı Akıllı Torpido’nun son derece kendine özgü bir ortaya enerji çıkarma şekli vardır.”

Doktor gülümsemesini bastırdı. “Senin sorunun, Strax, yarıdan bütün özelliklerini söküp alman.”

“Savaş güzeldir Doktor.”

“Ah, bak işte o konuda ters düşmek zorundayız.”

Akrobatların gösterilerini ve Empati’nin –ya da tekrar öyle olduğu için David’in– kalabalığı coşturup alkışlarda başı çekmesini izlerken birkaç dakika sessizce durdular.

“Kabul et,” dedi Doktor sonunda. “İnsanlar sahiden de biraz yetenek ve potansiyele sahip.” Cevap gelmedi. “Değil mi?”

Strax homurdandı. “Geçenlerde oldukça etkileyici bulduğum bir insan marifeti ve mühendislik ürününü keşfettim,” dedi. “Tam şuradaki eğlence dağıtım kutusunda.”

“Gerçekten mi?” Doktor bir kaşını kaldırdı. “Ayrıntılara inmek ister miydin?”

“Memnuniyetle. Öge şu satış bayilerinin birinden elde edilebilir.” Doktor’u kalabalığın içinden geçerek Buz Panayırı’na geri götürdü. “Bu şeylere elma şekeri dendiğini sanıyorum.”

“Ne yazık ki,” diye Clara’ya açıkladı Doktor, “Strax onların nasıl yendiğini bilmiyordu. İnsanlara fırlatmak için olduğunu sanıyormuş.”

Hepsi akşamı Paternoster Sokağı’nda geçirmişti, Sempati ve Siluet de dahil. Ama Doktor artık TARDIS’e dönmek için kıvranıyordu. Clara, Viktorya Londra’sında rahatlatıcı birkaç gün geçirmeyi önermenin işe yaramayacağını farkındaydı. O bakışı biliyordu. Yine de Doktor’un istediği gibi oradan kolayca tüymek yerine, onlara doğru düzgün veda etmekte diretti.

Vastra, Jenny ve Strax, TARDIS’in durduğu yere kadar onlarla birlikte yürürken, üstleri ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Bir buz sarkıtı kapının kolundan aşağı iniyordu ve

pencereler de buz tutmuştu. Siluet ve Sempati de oradaydı. Sempati, şapkasının kenarı ifadesiz yüzünü gizlesin diye onu aşağı çekmişti.

“Eglenceliydi demek isterdim,” dedi Doktor. Clara dirseğiyle dürtükledi. “Ama, şey, evet,” diye itiraf etti. “Güzel anlar olmadı değil.”

“Ee, yolculuk nereye?” diye sordu Jenny.

“Kim bilir?” dedi Clara.

“Hiç şüphesiz yenilgiye uğramayı bekleyen düşmanları vardır,” dedi Strax. Açık avcunun içine yumruğunu vurdu. “Onlara merhamet göstermeyin. İlk saldırınızda azim ve vahşetle ileri atılın.”

“Teşekkürler,” dedi Clara. “Öyle yapacağız.”

“Onları elma şekeri yağmuruna tutacağız,” diye söz verdi Doktor, gülmemeye çalışarak..

“Sizi yakında tekrar görmek isteriz,” dedi Vastra, Doktor’un elini sıkarken. “Her zaman gelebileceğinizi biliyorsunuz.”

“Teşekkür ederim.”

Vastra, “Siz de öyle,” dedi Siluet ve Sempati’ye.

Clara, “İyi olacak mısınız?” diye sordu onlara.

İkisinden biri cevap veremeden önce Doktor, “İyi olacaklar,” dedi. “Yaygara koparmayın. Haydi.” TARDIS’in kapısını açmak üzere döndü.

“Olacağız,” diye onayladı Siluet. Kolunu Sempati’nin koluna doladı.

“Nereye gideceğimizi ya da ne yapacağımızı bilmiyorum, ama Siluet haklı,” dedi Sempati.

Clara, “Karnaval’a geri dönmeyecek misiniz?” diye sordu.

“Belki,” dedi Siluet. “Belki de kendi yolumuza gitmeliyiz. Gelecek tıpkı bir macera gibi, sizce de öyle değil mi?”

Doktor, Clara’yı önüne katıp TARDIS’e götürmek için döndüğünde, “Ah, iyi dedin,” diye karşılık verdi. “Gerçekten iyi dedin. Hadi artık, bütün gün burada zırlayarak ve aylıklık

ederek dikilemeyiz, değil mi? Hayır, dikilemeyiz. Oldu o zaman, görüşürüz.”

TARDIS'in kendine özgü motor sesi uzaklaşarak kaybolurken, polis kulübesini sarmış olan kar ve buz yere düştü. Onun daha önce orada olduğunu belli eden tek şey, kaldırımında kare şeklindeki bir boşluktu.

“Bize katılmak ister misiniz?” diye sordu Vastra.

Siluet başını salladı. “Belki başka bir gün. Ama şimdi, kim olduğumuza ve ne yapacağımıza karar vermek için kendi yolumuzu çizmeliyiz.”

“Teşekkürler,” dedi Sempatı. “Her şey için.”

İki kişi sahil yolu boyunca kol kola yürüdü. Kadın, başlığı başının üzerine örtülmüş uzun, kırmızı bir pelerin giymişti. Adamın üstünde bir takım elbise vardı, şapkasını aşağı çekmişti.

Donmuş Thames'e bakarak Buz Panayırı'nın yukarısında durdular. Yüzlerine vuran ışık kımıldanıyordu: yüzlerden biri narin ve güzel, ötekiyse boş ve ifadesizdi.

Ardından ifadesiz yüz sanki ışıldamaya başladı. Adam konuşurken yüzü sürekli değişiyor, titreşerek aralarında geçiş yapıyordu.

“Kim olmamı istersin?” diye sordu.

Kadının parmakları uzanıp hafifçe yanağını okşadı. “Seni sen olduğun için seviyorum, nasıl gözüktüğün için değil,” dedi. “Kendin ol yeter.”

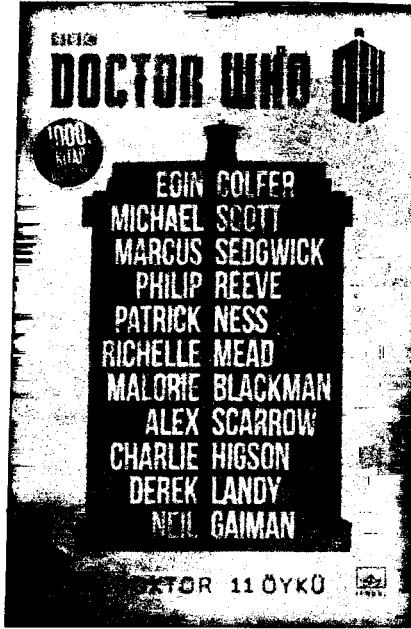
Ve yüzüne nihayet âşık bir genç adamın gülümsemesi yerleşti.

TEŞEKKÜRLER

Roman her zaman ortak bir süreçtir, özellikle de bir Doctor Who romanı.

Bu nedenle teşekkürler sadece değerli editoryal tavsiyeleri için Steve Tribe'a, BBC Books'ta oldukları için Lizzy Gaisford ve Albert DePetrillo'ya değil, aynı zamanda Doktor'u –özellikle de en son hayatıyla– ekranlarımıza ve sayfalarımıza getiren emeği geçen herkese.

Umarım hakkını vermişizdir!

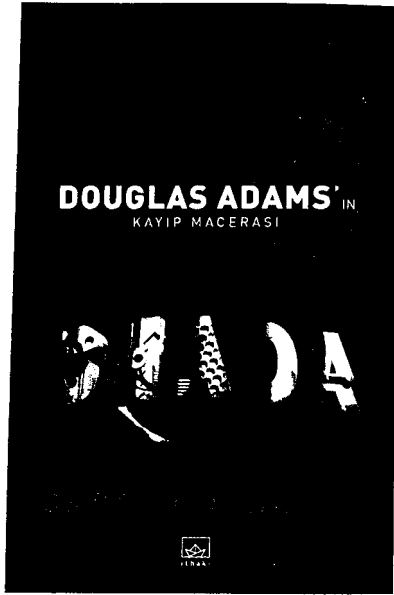


Televizyon tarihinin en uzun soluklu dizisi Doctor Who'nun ellinci yılı adına, o güne kadar hayat bulmuş on bir Doktor için yazılan on bir öykü; Doktor'un kahramanlık, zekâ ve mizah dolu yepyeni maceralarını bir araya getiriyor.

11 Doktor 11 Öykü için kalemlerini eline alan on bir yazar bu kitapla birlikte Doctor Who efsanesini, olabilecek en kusursuz biçimde yaşatmayı sürdürüyor.



Bu kitapta anlatılanlar, yüzyıllar boyunca Noel'in ve sakinlerinin yüzleştiği tehlikeleri savuşturan Doktor'un öykülerinden sadece birkaçı. Bu öyküler, günün sonunda dizleri titreyen canavarların ve her şeye rağmen onlara karşı duran bir adamın son anma kadar nasıl direndiğinin şimdilik elimizdeki tek kanıtı.



Kendine has üslubuyla tanıdığımız usta bilimkurgu yazarı Douglas Adams, efsanevi Doctor Who dizisi için yazılmış ancak televizyonda yayınlanma fırsatını yakalayamamış bir senaryoyla karşımızda. Doctor Who takipçilerinin yakından tanıdığı yazar Gareth Roberts'ın ustaca romanlaştırdığı bu eserde, bizi sürükleyici bir macera bekliyor.